

СРБИНЕ ПРОБУДИ СЕ И ПОЧНИ ДА ЖИВИШ

Свилајнац 2009.

Поштовани читаоче,

Историја није оно што се догодило. Историја је оно што је записано. Најчешће је оно што сматрамо историјом дело аутора са политичким мотивима.

Историско сведочанство никада не може бити толико јасно да би смо знали како је то стварно било, али је зато релативно јасно сведочење о ономе што људи верују да се збило. А представа о ономе што људи верују да се збило много је важнија од онога што се стварно збило, јер су поступци људи засновани на истини која је истина њиховог уверења.

„СВЕ ДОК РОБОВИ ЋУТЕ ПРАВДА ЈЕ У ОКОВИМА“
Петроније Стојановић ЗОРКИН

УВОД

Једна изрека у Горњој Ресави гласи: „Извор би да се проспе до краја, али крчаг ограничава дар“. Готово бих рекао да сваки писац осећа то ограничење када стигне до последњег реда своје књиге. Још једном смо из бесконачног света што смо доживели, осећали, видели, пропатили, хтели и замислили, могли да црпимо само колико прима сопствени мали крчаг, мера ограничена талентом, вредноћом и стваралачком снагом приповедача, али и изабраном материјом, као и тужном чињеницом да се и најдужа прича једном мора завршити. И тако се иза написаног ставља завршна тачка увек са осећањем да је тек половина рада обављена, увек у нади да ће наш најдрагоценији сарадник – читалац приложити ону половину која недостаје.

Ох да, љубазни читаоче, хоћеш ли допунити оно што се морало изоставити, хоћеш ли разумети оно што није речено, хоћеш ли имати слуха да чујеш за трептаје и више тонове недовршене мелодије? Сви ми знамо како се чак и неко писмо, па и поштанска дописница могу погрешно схватити. Утолико пре ово важи за књигу писану у време када је штампана реч толико злоупотребљавана у пропагандне сврхе, да јој се више не поклања поверење; утолико пре ово важи за књигу чија се радња одиграва у земљи чуда у којој живиш, а можда је и не познајеш, и мислиш да ти је овакав живот доделила судбина! Или можда мислиш да ће се неко други борити да теби буде боље?

Пробуди се читаоче, истински се пробуди и почни да мислиш!

ПРВИ ДЕО

СЛОВЕНСКА ДУША МИТ ИЛИ СТВАРНОСТ

Да ли је уздрман мит о словенској души? Да ли мит има уопште покрића у стварности? Да ли мит има покриће у новој историји и балканској деструктивности у задњем рату од 1991. до 1995. године? За све ове недаће и патње којима смо били изложени задњих година, само су видљиве катастрофалне последице по српски народ. Мора свакако да постоји узрок свему томе. Сврха ове књиге је да пронађе узрочно-последичну везу. Трагајући за узроцима мораћемо да се вратимо у далеку прошлост. Ми смо по свом менталном склопу, односно карактеру, као белег на основу којег се препознаје нечији траг, а наш препознатљиви траг води преко Турака све до Словена. Ако израз карактер, заменимо са идентичним изразом, личност, покушаћемо да осветлимо нашу личност кроз историју.

Сви народи, па и Словени имају својствене карактеристике и релативно трајни начин размишљања и реаговања појединаца, а знамо да су скоро сви народи састављени од више милиона појединаца, са карактеристичним схватањима и понашањима. У свим писаним документима црте личности једног народа указују на емоције тога народа, система вредности и вредновања, етике и морала тог народа.

Кад је у питању морал, шта рећи о нацији чији су се многобројни појединци такмичили у скрнављењу Цркве као институције после Другог светског рата. Једни другима су забрањивали славе, једни другима су празнили амбаре, оборе за време такозваног откупа, који није никада био откуп већ обична отимачина и пљачка од стране власти над сељацима који су тада били већинско становништво у

Србији. Једни друге су потказивали властима и зато је тадашња Народна милиција била врло успешна у откривању кривичних дела. Сада одједном исти ти и њихови потомци хрле у цркве као на фудбалске утакмице.

Али вратимо се сада на почетак, на наше корене, на Словене. Почели смо ово поглавље о словенској души. Да ли је заиста како верујемо, емоционална, са смислом за више духовне вредности, за радовање самом животу, без материјалног богатства, за хедонистичко уживање, где уживају сва чула, одушевљење пре свега за емоционалну заинтересованост за друго људско биће. А свако људско биће може да се схвати на два различита начина. Један је интелектуални, својствен европљанима и вишим културама. То значи разумети онако како се учи у школи, образовањем и васпитањем у породици.

Други је начин, схватити друго људско биће, емотивно. То је права особина већине Словена, који се емотивно везују за судбину, за живот других. То је спремност да другој особи дамо себе не штедећи своје време, а у данашњем потрошачком друштву где је време новац, ову особину имају махом неуспешни којих је неупоредиво више. Та простодушност у комуникацији са другима, отвореност, искреност, жеља да се помогне другоме, што значи давање себе другима, као и способност уживљавања у емоције друге особе.

Из тих наших корена потичу наше карактерне особине које су на први поглед изгледале лепе, хумане, из њих се развила наша препознатљива солидарност која се највише манифестовала код српског сељака у виду мобе. Тај осећај за солидарност, дуго је била једна лепа црта нашег народа и зато није случајно што се само у словенским народима прихватила идеја социјализма и комунизма, јер се те идеје базирају на човекољубљу. Те идеје нису потекле од Словена, оне су свесно убачене од

европских народа, посебно Германа, да би заправо зауставиле у развоју словенске земље посебно бацивши акценат на Русију која је са својим непресушним и непрегледним природним ресурсима претила да угрози виталне интересе Европе. Идеја је створена на Западу а била је прихваћена на Истоку и то ће се у историји показати као зла коб за словенске народе.

Ако смо из досада речено извукли закључак да Србе обележава питомо православље како волимо нарцисоидно да говоримо о себи, управо зато ово поглавље носи назив словенска душа, мит или стварност. Могли би смо га допунити дилемом, питомо православље или заблуда.

ПИТОМО ПРАВОСЛАВЉЕ ИЛИ ЗАБЛУДА

Ако Србе карактеришемо и обележавамо као нешто изразито рационално, паметно, мудро, добро, питомо православље, како да у својој дугогодишњој историји нисмо избегли ни један једини сукоб, ни један рат, ако није било европских и светских морали смо обавезно да учествујемо у локалним, грађанским ратовима. Зашто ни једна нација није желела да живи са нама, већ су све побегле главом без обзира, чим им се указала шанса да побегну. Ми као припадници Словена, вероватно да смо генетски задржали све карактеристике Словена за које је важило сасвим исправно историјско гледиште да су то била барбарска племена. Дошавши пре хиљаду и нешто година са североистока евроазијског континента на југ Европе, затицали су на садашњем нашем простору цивилизованије народе. Ту је већ била јако развијена античка цивилизација, која је већ увелико пустила корене на Балкану. У поређењу са њима Словени су деловали много грубље, примитивније, сировије. Својом бројношћу, Словени су дали печат амбијенту у који су се доселили. У поређењу са другим народима који су се ту затекли Словене је карактерисала емоционалност коју ћемо бар за сада назвати топлина, за разлику од народа староседелаца који су били хладни. Словени као народ ниже цивилизације и културе нису се много мешали са староседеоцима, али много векова касније долази до мешања са Турцима под присилном турском петстогодишњом окупацијом. Народи који се нису много мешали са другим народима имају и дан данас специфичне и препознатљиве карактеристике, како физичке, односно телесне грађе тако и у погледу психичких функција. Познато је да ученик учи од учитеља, дете од родитеља, такође слуга учи од свог господара, потчињени од натчињеног. Тако су Словени научили много лошег од својих господара, Авара. Тако да

су на заједничким освајачким походима били чак крволочнији од њих. Слуга увек имитира господара, па чак и онда када и сам постане господар. Једино тако можемо да посматрамо наше историјско понашање после истеривања Турака из наше земље.

Најсвежији пример за ову констатацију можемо наћи у најскоријој, најновијој политичкој пракси, када се опозиција после слома комунизма, понашала апсолутно исто као и комунисти последњих педесет година,

МОНГОЛИ, ТУРЦИ, СРБИ

Генетика каже, да око 60% до 70% личности дато је у генима и да се генетско наслеђе протеже уназад кроз векове, чиме се обезбеђује један континуитет, односно извесна сталност менталног склопа, карактера. То је нажалост сурова истина од које се не може побећи.

Зато да би смо схватили наше понашање у ближој и даљој историји мораћемо да се вратимо не само до Косовског боја већ и много даље. Очигледно је да се наше иррационално понашање кроз историју мора објаснити рационалним разлозима и пронаћи узрок таквом понашању. Због негативне селекције којој смо били изложени целокупног нашег живљења, онда је логична хипотеза зашто се тако понашамо.

Намеће се сам закључак да смо кроз векове трпели негативну селекцију која се нормално одразила негативно на све нас и зато ми можемо да се понашамо онако како се вероватно неби понашао ни један Европски народ. Зато смо губитнички народ иако смо увек били на страни победника у свим ратовима. Од почетних седам милиона средњевековних Срба, данас нас је исто толико. За разлику од нас, тада је било и Енглеза седам милиона а данас их је десет пута више.

Док смо се ми проређивали за то време наша браћа Срби из Босне побегоше са боја на Косову, док један део наших Срба мало касније оде трбухом за крухом да брани Аустро-угарску царевину од најезде Турака, па се населише на обод садашње Хрватске, која доби име Крајина, што значи у преводу, граница.

Потомци оних Срба што побегоше са Косова, много касније као припадници Аустро-угарске војске умарширали су са ове стране Дрине са својим поднаредником Јосипом Брозом Титом.

Потомци ових других Срба што основаше Крајину да би за новац бранили Марију Терезију, а препустили су браћу Србе са ове стране Дрине да се боре сами са Турцима, уобразише да су они чисти Срби без грама турске крви за разлику од нас који смо се мешали са Турцима, али не потраја дуго вратише се они својим вековним огњиштима, кућама без куће. Мораћемо опет да се враћамо на петстогодишње робовање под Турцима, да би смо озбиљно схватили наше понашање бар задњих година ако већ не можемо пре. Утицаји које смо примали од Турака су исувише јаки јер су били изузетно дуготрајни. То дуготрајно мешање са њима морало је да доведе до генетских промена, јер су се та два народа стицајем околности и силом прилика мешали, а тих мешања је било на неколико нивоа. Плав Словенски народ данас је смеђ или црнпураст. Ако знамо да су скоро сва племена око Каспијског и Црног мора били људи плаве косе и пути, значи и Турци, и они су такође „поцрнели“ за време шестогодишње владавине Монгола који су тада освојили Турску. Ако је тако дошло до тако видљивих физичких мутација на релацији-Монголи, Турци, Срби, свакако да је дошло и до психолошко емотивних промена. За ту тврдњу имамо доказе стално кроз ратове у којима су учествовали Срби као припадници Словена са такозваном топлим душом.

Најсвежији су примери из задњег грађанско-верског рата у Босни од 1991. до 1995. године, где су се такмичили и једни и други у суровостима које су чинили једни другима, са једне стране Срби православне вере, а са друге стране исто Срби али мухамеданске вере, који су временом постали Муслимани, Бошњаци. Срби су познати као ратнички народ, јер није прошао ни један рат у коме они нису учествовали. У задњем, али ако хоћете и у предзадњем рату од 1941. до 1945. године, сведоци смо невиђене бруталности са обе стране у Босни између Срба право-

славаца и Срба мухамеданаца Та обострана агресивност, та бруталност, та суровост које је избила код Срба и Хрвата, код Муслимана, вуче корене из словенских паганских обичаја, додато са генезом Турака која вуче корене из Азијатске суровости. Дакле вишевековни турски утицај променио је словенску племениту душу, емоционалну, топлу, дајући јој и дубоко усадивши у њој агресивност, суровост и негативну страст. Ти злочини нису ипак угасили Мит о Словенској топлој, доброј души али су је зато врло озбиљно и аргументовано уздрмали.

Нашу основну карактерну особину, импулсивност, нисмо стекли, већ смо је одувек имали, а то значи такво реаговање где воља иде пре разума, акција пре сагледавања и разумевања евентуалних последица и саме ситуације. То је заправо дејство неке изразито јаке емоције или сугестије друге особе. Зато је та особина добра за манипулисање читавим народом а тога смо виђали стално у нашој историји кад су наше вође манипулисале са народом, наводно све у народном интересу што скоро никада није било тачно. Ако такав импулсиван народ изроди и политичаре са истим особинама, такав народ увек ће се понашати ирационално, никада рационално. Увек кад треба да каже да, рећи ће не, а кад треба да иде лево, отићи ће десно, када треба да иде у Европу, отићи ће у Руске степе.

Зар имамо боље примере него понашање наших вођа за задњих петнаест година. Снажна енергичност неких наших историјских вођа оставља дилему да ли су српском народу донели више добра или зла и чији је допринос за Србију већи, Карађорђа или Милоша Обреновића.

Зар се не каже за Латине да су лукав народ, који је успео да се умножи за неколико векова много више него ми који смо били склони ратовању. Њихова комуникација са другим народима који су долазили и пролазили њиховим територијама формирали су опрез, тачније лукаство. То је

научено понашање, а што је научено то је и рационално, а нама Србима рационалност је слабија страна. Ми би увек радије да ратујемо и да се тучемо него да преговарамо и да се надмудрујемо. За такво наше понашање увек смо плаћали скупу цену. Зар нам није добар пример задњи рат од 1991. до 1995. године. Уместо да смо настале спорове око раздруживања решавали преговорима, надмудривањем, политиком као вештином за превазилажење свих сукоба у своју корист, ми смо прихватили ратне изазове и све их редом изгубили.

Од Монгола преко Турака, наследили смо једну особину која на први поглед изгледа као јако добра особина, а то је особина адаптације личности у свим условима и свим временима. Монголи су живели у суровим климатским условима и усавршили су способност адаптације до максимума. Мислим да смо од свих Европских народа ми далеко најспособнији да се адаптирамо ама баш на све шта нас снађе. Могли смо у истом времену и простору да будемо и партизани и четници, монархисти и републиканци, жандари и лопови, да псујемо Бога и да га у исто време величамо, уздижемо своје владоце до Олимпа правећи од њих богове а већ сутрадан побити или послати у Хаг. Зар се нисмо феноменално адаптирали на све могуће пљачке од Дафине, Језде, Боре, зајма за препород Србије, адаптирали се на све могуће несташице свега и свачега, чекајући данима у редове за бензин, уље, шећер и ко би га знао за шта још. Навикли смо брзо на рекордну хиперинфлацију, на пензије од 3 марака чак и на бомбардовање које као да се није нама догађало. Све нам је то некако било нормално.

Побили су нам најмилије кроз све те бесмислене ратове, најурили најпаветније међу нама. Па нама заправо више ништа лоше не може да се деси а де се ми већ преконоћи не адаптирамо. Све то заборавимо и опет на следећим изборима гласамо за оне које смо требали да

отерамо на љубриште историје, за СПС. Ако знамо да је морал једног народа, једне државе да себи постави нормe понашања, да се тих норми понашања придржава свог целокупног трајања, најгора казна за непридржавање тих норми јесте грижа савести како целокупног народа тако и свих појединаца у оквиру тог народа, због осећаја кривице за нешто што смо чинили или што нисмо чинили да то спречимо. Међународна заједница, односно суд у Хагу није нас осудио за геноцид у Босни, јер га нисмо ни чинили, али га нисмо покушали ни спречити. За то не постоје правне санкције већ само грижа савести.

Ми ту колективну грижу савести очигледно немамо.

ПОСЛЕРАТНА СОЦИЈАЛИСТИЧКА РЕВОЛУЦИЈА

Први и прави проблеми Србије настају са одлукама АВНОЈ-а, вођене Јосипом Брозом Титом и партизанима са оне стране Дрине када се од територије Србије откидају њене територије и праве нове републике Македонија и Црна Гора.

1944. године партизани са Дурмитора и Динаре уз помоћ Црвене Армије заузимају територију Србије, побију 250.000 становника, староседеоца Србије, окупирају Србију, укидају монархију и успостављају диктаторску власт која још увек траје.

Први им је задатак био побити што више, други присвојити њихову имовину, трећи населити своје земљаке колонисте на туђе земљиште. (Да неби дошло до нејасноће и злоупотребе термина, под староседеоцима Србије, подразумевају се сви они народи и народности, нације и националне мањине које су живеле на територији Србије до почетка Другог светског рата, значи преко двадесетак националних мањина, највише у Војводини).

Док нас је Дрина годинама раздвајала многим староседеоцима Србије апсолутно није било лоше. Кад нас је Дрина спојила, када су нас наша браћа из Лике, Баније, Кордуна, Крајине и Црне Горе уз помоћ Црвене армије и руских каћуша „ослободила“, тада је настала ноћна мора за ослобођене.

Само је шеста личка дивизија за неколико дана побила у Београду шест хиљада Срба староседелаца, реакционара како су они изјављивали. Чим су утврдили власт, а није је било тешко утврдити помоћу апсолутно голе силе, одмах уз помоћ фарсе од демократије и квази парламентарних институција, почели су са невиђеном пљачком на

овим просторима. Турци су узимали десетак, а ови ослобо-
диоци су Србију у црно завили, огромном броју Срба, ста-
роседелаца, узели су све, чак и живот.

ЈОСИП БРОЗ ТИТО

Српски народ се кроз целокупну своју историју понашао као чопор, коме је увек потребан вођа, али не оби-
чан вођа, јер Срби су увек волели јаке вође. Од Душана, Цара Лазара, Карађорђа, краља Александра. Чекали су и дочекали да добију правог јаког вођу. Појави се из нио-
дкуда, не изроди га српски народ као пре све своје вође, овај дође из белог света, што би превели као белосветски вођа. Срби су се увек бојали својих вођа, које су додуше увек поштовали, прихватили како њихов начин разми-
шљања тако и њихове хирове и најгрубље наредбе. Они су већ имали развијен поданички менталитет који је пренет са генерације на генерацију још од доба Турака, али је сада доведен до степена наивности.

Нико пре њега а ни после њега нема толико матери-
јала за легенду. Владао је Србима дуже од цара Душана, од књаза Милоша, краља Александра који му је био узор и кога је имитирао.

Он је био опсенар или протагониста епохе.

Контраверзна личност, која је у исто време била и сиротињска мајка и магнет за џет-сет.

Једно је било јасно. Ништа у његовој близини није било од малог формата, и срећа и несрећа, и истина и превара и занос и стварност.

Народ се поистоветио са њим, индетификовао. Сви смо ми били мали „Титићи“. Почињали смо са пионирским марамама, па преко ашова и колица са радних акција, завршавали како ко, неко на Голем отоку, неко у удобној фотељи.

.

ТИТО – БОГ У ДРУШТВУ АТЕИСТА

Ми смо себи придавали много већи значај него што смо стварно заслужили, и то захваљујући вештој медијској пропаганди преко свих средстава информисања која су била у рукама једног човека. Медији су делотворнији од полиције и војске заједно. Медији имају разорну моћ као атомска бомба.

Медији су од Тита направили култ личности, фетишизирали су његов лик и његова недела претварали у дела. Комунистичко једноумље је успело да су се скоро сви (изузев малобројних натпросечно паметних) поистоветили са Титом. Друг Тито је у школи од ђака првака био више вољен него отац, захваљујући васпитно-образовном процесу којим је почело колективно испирање мозга још од рођења. Сви смо ми били ђаци прваци у односу на њега. Он је био ходајући Бог на земљи и ако су сви око њега били атеисти. Ако је неко хтео и покушао да одскаче од других, од просечних, својим знањем, својим слободоумним схватањима, да буде ђак трећак или четвртак, одмах је добијао пацке од учитеља у лику политичког комесара, или функционера носиоца власти. Зашто је њима било потребно да одскачу, да другачије мисле и шта им је требало уопште да мисле, кад је Тито био наш отац који је мислио и бринуо о свима нама. Та позиција малолетног детета које је заштићено јер се неко други стара о њему била је дуго пријатна. Из позиције малолетног детета клизили смо постепено али сигурно у позицију малоумног детета а да нисмо ни били свесни тога изузев опет шачице оних који су хтели да одрасту и да мисле својом главом, којима више није био потребан ни отац, ни старатељ, ни татор, ни учитељ. Ако су се излетели у самом почетку конститу-

исања власти да мисле својом главом остајали су без главе. Многи су ту жељу скупо касније плаћали.

Тито је био чврст вођа, као исклесан од гранита, вођа који се сурово обрачунавао са неистомишљеницима, нарочито у почетку његове владавине, или је бољи израз страховладе. Угледао се на Стаљина тако да се није обрачунавао само са њима директно, већ се обрачунавао и са још следећа два покољења која су надлазила. Морао је да се усади страх бар у још две генерације са јасном поруком, крвљу исписаном, да је опасно супротстављати се власти, јер се губи имовина, част, слобода. Зато су људи ћутали и трпели, а огромном делу становништва то и није падало тешко јер је генетски створен поданички менталитет. То није само створено под Турцима, већ је свим хришћанима урођен страх, плашљивост. Зашто код хришћана нема камиказа, као код Јапанаца или људи бомбе као код Муслимана, или људи буктиње као код Хиндуса.

Са развијеним неким особинама које нисмо наследили од Словена, већ су генетски стечене под Турцима док смо били раја. Да би раја преживела морала је да се промени, зато више нема српског јунаштва и витештва које је красило српски народ све до Косовског боја, недостатак отвореног и искреног мишљења посебно у комуникацији са другима. Да би опстали у суровим условима развијале су се особине које такође нису биле урођене већ стечене, а то су мржња, пакост, завист.

Али с времена на време заборављали смо све то и живели смо у илузијама и било нам је лепо. Кад је Тито путовао сви смо и ми путовали, кад се здравио са светским државницима замишљали смо како се и ми здравимо, па смо се правили важни јер смо били главни у свету несврстаних са нашом политиком активне и мирољубиве коегзистенције. Сви смо били поносни због свега што је Тито радио, а он јесте био мајстор у вођењу спољне

политике где му је била оригинална идеја да да жмигавац лево а иде десно. Тако је извлачио корист и од једних и од других јер је био баланс између Америке и Русије.

То је био један светли део наше историје са Титом којег се радо сећамо јер кад путујемо по свету скоро нико не зна где се налази Југославија, али сви знају за Тита у позитивном смислу. Сада кад путујемо не смемо ни да кажемо реч Србија, јер то у свету има негативно значење. Кад је Тито умро скоро сви су плакали јер је умро део нас, наше илузије о нашој супериорности и нашој уобразиљи да смо и ми неко и нешто, али тог дана заборависмо прошлост, што и јесте особина српског народа да брзо заборави све што му се дешавало и да настави даље као да ништа није ни било. Ништа нисмо никада научили из прошлости, из историје и увек је Србин био ђак првак или понављач. Сви су заборавили да је Јосип Броз био диктатор, да је врло вешто ту своју личну диктатуру пренео на Партију, на СКЈ. Сви који су тада заговарали диктатуру, који су тражили спас у брзим и преким мерама, да би се повратила или успоставила дисциплина једног народа схватили су да су погрешили изузев оних којима је та диктатура омогућила извесне привилегије. Тачно да сваки диктатор па и Тито, може да заведе ред и дисциплину, али таква наметнута дисциплина нестаје кад нестане диктатор, милом или силом. Под милом се подразумева природна смрт.

Ако посматрамо историјске догађаје у свету запазићемо једну историјску закономерност, једну правилност. Људима у почетку одговара диктатура, јер диктатура увек долази после анархије. Исто тако и анархија у почетку одговара свима и свако у почетку има неке користи од ње. Али кад анархија узме маха, кад људима буду угрожена њихова људска и егзистенцијална права, кад у страху почињу да закључавају куће, да се боје за своје аутомо-

биле, да се боје и за своје животе и имовину, сада радо сви пристају да одвоје један део својих права и да пренесу на неко друго лице да би им заштитило сва остала права. То друго лице је сада диктатор. Такође диктатура одговара свима у почетку, јер се дошло до дисциплине уз помоћ принуде, али постепено људи сада у диктатури губе и нека права на која нису рачунали и којих нису спремни да се одрекну а то су политчка права, грађанска, економска, разноразне цензуре и забране све до примењивања голе силе од стране диктатора. Сада народ поново тражи демократију, руши диктатуру, али свест људи обично није за демократију и опет склизне у анархију. Ако се ово зна, поставља се питање како је Тито успео толико година да буде диктатор за којим је народ плакао. Већ смо рекли да је врло брзо пренео личну диктатуру на Партију иза које се сакрио и наравно и даље је био неприкосновени налогодавац и извршитељ свих политичких одлука које је опет он доносио а скупштина му је служила као параван за покриће. Када су се студенти побунили против његове владавине, он је одмах био на страни студената и они су се борили као ветрењаче против апстракног противника, неке бирократије и технократије. Он је у Скупштини дозвољавао привидан вид демократије али стварна, извршна власт налазила се у ЦК Југославије који је он беспрекорно контролисао, јер ЦКЈ је био основна полуга за очување власти и његове личне диктатуре. То је била много перфиднија диктатура и зато је трајала тако дуго, заправо док је физички трајао и њен творац.

И ПОСЛЕ ТИТА, ТИТО

И после његове смрти партија је хтела да настави истом методом владања да би сачувала своје личне привилегије. Избацила је ону чувену не парољу, већ фразу, ирационалну парољу која се граничи са научном фантастиком: „И после Тита, Тито“. Хтели су да наставе даље јер је та методологија владања над људима била врло успешна, јер је партијска диктатура људе чинила послушним. Убијала је у њима јавни дух, јер је државну дисциплину могуће одржати само слабљењем појединачне енергије. Зато је после Титове смрти настало једно безвољно стање и требало је да прође доста времена да се дух у српском народу опорави, акумулира. Али нажалост сада тај акумулирани народни дух који је био поново способан да ствара чуда, био је тако страшно изманипулисан у догађајима који су уследили. Ако се народ наивно порадовао да је диктатура једног човека и једне партије прошлост, потрудили су се политичари који су стали на чело Србије, и помогоше нам да схватимо да диктатура једне партије још траје, иако имамо вишепартијски систем.

Јер све институције власти, као што су медији, сва средства информисања, полиција, војска, судство, финансије, извршна власт (влада) парламент, све се то налази опет у рукама једне партије и једног човека који је на челу те партије. Срби као наиван народ никада ништа не научише из своје историје.

ПРИНУДНИ ОТКУП

Ослободиоци ни тада нису ставили тачку на пљачку, па су наставили принудним откупом. Тако су то званично звали. Сама реч принуда значи употребу физичке силе да се од неког субјекта, сељака изнуди неко понашање супротно његовој вољи. Да он сам наводно испразни себи амбар, обор и да то држава откупи са неким безвредним папирима који нису служили ничему једино да се има у почетку прављења политичког система, правно покриће за још једну отимачину.

Ако су победници организовали ову пљачку да би наводно или стварно прехранили незване госте, јер Срби из централне Србије никога нису звали у госте ни да их ослобађа уз помоћ Црвене армије. Сами су се борили како су знали и умели, али победника је било мало да ураде тај прљави посао по Србији. Најстрашније је то што су то за њихов рачун урадили Срби - Србима, комшијама.

У петстогодишњем робовању под Турцима развиле су се неке особине карактера, које Словени нису имали, а то су биле особине обичног народа, раје. Одсуство јуначког и витешког које су красиле српски народ све до Косовског боја, недостатак отвореног и искреног мишљења а посебно у комуникацији са другима. Да би Срби опстали у суровим условима развијају се особине које такође нису биле карактеристичне за Словене а то су: мржња, пакост, завист. Те садашње наше мане нису резултат нашег генетског историјског бића, већ су стечена за време владавине Турака над нама. Под Турцима смо били у једној инфериорној ситуацији, што се одразило на наш карактер па многи од нас код којих је инфериорност била много израженија, они су се бахато понашали, јер су били сервилни, послушни према

јачима, газдама, политичким комесарима, начелницима, међу њима су се регрутовали они који су комшијама истеривали и задњу свињу из обора. Они су се са презиром понашали према својим комшијама, рођацима којима су чистили амбаре, они су их ниподаштавали само због тога што су они били живи сведоци њиховог неуспеха, пораза у животу и сада им је пала шанса да се освете за своје неуспехе, због свог нерада и лењости. Њихова лењост, непродуктивност, завидна пакост, критиком комшија зато што су били успешни, спасавали су се илузијама о сопственим вредностима. Они су мислили да су патриоте, а нису знали да је патриотизам као религиозност без вере, односно последње пребивалиште ниткова, због њихове неспособности да управљају својом судбином, желели су да други одлучују и раде уместо њих. Крезуби и дроњави односили су и задњи цак брашна из куће комшијама и мислили су да шире паланачко-сељачки космополитизам. Били су збуњени, нису осетили сопствени хрпац, распад својих породица, нису знали да нису победници, већ губитници. Иза њих су стајали исто тако Срби, мали, минимални, политички политичари који нису имали никаква дела за собом, а осећали су се важним и јачим од најбољих неполитичких стваралаца у било којој области. Јурили су да би узели што више са што мање заслуга и рада. Необразовани и неспособни заузели су места ученима, читаво друштво се поделило на групе које се подржавају родбинским, кумовским и партијским везама, а све друго што није у том источњачком кругу, избацује се у страну јер почиње да се живи на принципу, ти мени ја теби, даш, дам. Не значи да су само ти јадници били такви. Срби су уопште попримили многе мане за време владавине Турака, да се и код оних других чији су обори чишћени и амбари пражњени, осећа завист као наша основна карактеристика. Србин не може да поднесе успех другог. Феномен

издаје код нас Срба је јако изражен, а за нашу чувену неслогу не треба трошити речи, али и ту има нешто нелогично. Каже се: „Само слога Србина спасава“. Да ли је баш тако? Наши непријатељи су увек у страху говорили: „Не дај Боже да се Срби сложе“. Наши најновији ратови када смо се сложили, све смо их лепо изгубили. И сада се намеће закључак, чудан али реалан. Боље да се нисмо сложили, не бисмо ратовали и не бисмо прошли како смо прошли.

Зашто се комунизам тако брзо примио на наше село које је било патријархално и где никада нису постојали објективни услови да се то деси. Управо те наше стечене особине су учиниле своје. Злоба, јер наш човек је злобан, злоба је хтеће туђег зла, нека комшији цркне крава. Када неко има штете а Србин од тога нема користи он се тада лепо осећа, наш човек више воли туђе зло него своје добро. У вређању свога Србин је мајстор над мајсторима а наше псовке буквално странцима и не можемо да преведемо јер нико изузев нас то не може да схвати. И да завршимо ово поглавље око принудног откупа да би смо схватили да ли је то било могуће да нам се то дешава и зашто. Ми смо у суштини већ објаснили да су Срби јако инфериоран народ као последица живота под Турцима, а једино инфериорне, нереализоване особе могу да произведу мржњу, као највећи степен зависти. Највише се мрзе блиске особе, рођаци, комшије и принудни откуп је успео само због тога што су ослободиоци знали да нема у Србији рата док не удари брат на брата.

ДРУШТВЕНА СВОЈИНА

Она је постојала као првобитни облик својине, као елементарна заједничка својина, још пре појаве организованих друштвених група у односу на присвајање природе, својине у првобитној заједници. Прошло је много векова када је она постала поново актуелна и то баш код нас.

Срби никада нису били као европски народи индивидуалисти, они су увек нагињали чопору, већој групи, колективу. Индивидуалисти не прихватају правила понашања групе, већине или средине у којој живе. Срби као народ са осећањем колективизма од најранијих дана се трудили да направе таква правила понашања у оквиру просечности која су имала сврху да ограниче надпросечне, да их зауставе у свом развоју, или боље речено да слаби зауздају јаке јер способни и јаки нису у тој већини већ у мањини.

Док су на Западу веровали у појединца, у преимућству индивидуалних вредности над колективним, ми смо као Словени некада живели у племенској задрузи и никада се нисмо ослободили тог генетског утицаја и зато је то била одлична подлога да се приме и брзо прихвате идеје комунизма, како код Руса, Пољака тако и код нас. Пошто становници низије, руске степе, централне Србије, немају отпорности јер су увек живели у много подношљивијим климатским условима, равничарски народи, нису ни имали нарочите потребе за предузимљивошћу, нису никада били освајачи, тако да су се вековима постепено претварали у безличну масу, која је била погодна за моделирање од стране Динараца после Другог светског рата, становништва које се сливало у Србију из Босне и Херцеговине и Црне Горе. Без обзира што се култура ствара махом у низији, низијац, Србин из централне Србије је млитав и његов

начин живота је близак анархији. У судару са горштакком енергијом дошљака постали су одличан материјал за апсолутну диктатуру, коју су одмах и добили у лику наводних „ослободилаца“.

Да смо одувек имали смисао за колективно, најбољи је пример спорт. У индивидуалним спортским дисциплинама нисмо постизали неке запажене резултате, изузев у задње време када су се појавили тенисери, господска деца из Београда чији су родитељи имали много новца па су улагали у њих, док смо у колективним спортовима: фудбал, одбојци, ватерполу, кошарци, и рукомету, постизали феноменалне резултате с обзиром на бројност становништва и материјалне могућности.

Наш човек воли да живи и да се дружи са другим људима. То се најбоље учавало на такозваним корзоима, које су истиснули телевизија а угрожава их озбиљно технологија, посебно компјутери, где долази до отуђења човека од стране човека. Најбољи пример су видео-игрице, које у задње време енормно много окупљају пажњу деце која се све мање друже између себе на пољанчету са лоптом већ су сами са собом и апаратима. На нашу срећу и ту је Европа далеко испред нас. Зар нам кафана такође не сведочи о Србима који воле колективно дружење. У Европи бар се налази увек у средини и заузима највећи део простора, док је код нас обрнуто, да би имало много више места за кафанске столове где се људи друже. Променило се једино то код Срба што уместо домаће ракије и вина сада пију више пиво, али дискутују и даље о политици, воле да „бресте политику“ у кафани и посебно воле да састављају фудбалске репрезентације, наравно наше. Док обични мали људи у Европи дискутују о надницама, стандарду, станаринама, култури и не пада им напамет да дискутују толико о политици.

Значи сада знамо одакле вучемо корене за тај наш осећај колективизма. Такође ту се налази и корен нашег оригиналног експериментисања, наметања друштвене својине. Тадашње унутрашње уређење у коме су Словени живели, задруге где ниједан члан није смео да каже ово је моје, ово је твоје, ово сам ја урадио, ово припада мени. Све што ураде, скупе, обраде, купе, све је то заједничко и свакоме припада.

Из свега досадашњег изложеног види се да смо ми као народ били предиспонирани да нам се деси оно што нам се и десило, а десило нам се то да смо врло непромишљено и врло лако прихватили комунистичке идеје, схвативши да је колективитет заправо наша зла судбина. Када смо прихватили комунистичке идеје, онда је било и нормално да прихватимо и концепт друштвене својине. Сада колико је то нормално, јер је то супротно човековој природи живљења.

У генима сваког човека на земљиној кугли који вуче корене из првобитне заједнице, уграђена је приватна својина. Колико је то било неприродно стање најбоље се видело кроз економску неефикасност свих земаља Источне Европе а посебно код нас јер је све ипак дуго трајало али је и пропало као један природни процес. Наш смисао за колективно смо реализовали кроз наш друштвено–политички систем који је омогућио наше учешће у свим органима управљања. Налазили смо се у радничким саветима, зборовима, управним одборима, разним комисијама, на састанцима где се одлучивало о најстручнијим стварима, али се није могло без присуства собарица, куварица и чистачица. Сви смо некако уживали, сви смо били некако важни, није се могло без нас, посебно кад смо групно одлучивали о другима и њиховим судбинама. Од свих нас је зависило да ли ће неко добити стан, кредит за кућу, решење за бању или отказ. Сви смо некако коле-

ктивно учествовали у прављењу безбројних правилника о систематизацији, правилника о личном доходу. Наше вишегодишње живљење у условима колективитета, које са собом вуче идеју социјализма, по нашем схватању, примило се исувише лако и брзоплето, само због нашег урођеног смисла за колективно. Та идеја можда није ни била лоша као сама идеја, јер се директно супростављала отуђењу човека над човеком, што је највећа мана западне цивилизације. Да смо као личности били образованији, зрелији, одговорнији, са моралношћу на много већем степену не би се тај систем вредности тако наивно и брзо срушио, јер смо га сами срушили. Испоставило се да се због наше чувене зависти, неслоге, схватања, што није моје, није ничије, што није ничије, онда је свачије, а када је свачије онда ја могу да узмем колико хоћу и колико ми треба.

Све је испало као утопија, али вишедеценијски рад неколико генерација, задњих година, почетком двадесет-првог века, сва друштвена имовина је разграбљена, преотета, односно преусмерена, не према онима који су је стварали и на основу свог минулог рада на њу имали апсолутно право, када је могла да се процени имовина сваког предузећа понаособ и да се вредност те имовине подели са бројем свих оних који су учествовали у стварању те имовине, сразмерно броју година, да су добили своје акције па тек онда да се прода по правој цени странцима а не овако да се купи за багателу, чак и за неколико новчаница. Дошло је у историји до незабележене отимачине и пљачке када су неки преконоћ постајали енормно богати а сви остали енормно сиромашни. Не зна се која је неправда већа, она од 1945. до 1953. год. или од 1995. до 2008. године. У оба случаја настрадао је мали оничан грађанин.

АГРАРНА РЕФОРМА

Такозвано аграрно питање је скуп проблема везаних за земљиште и класне односе на селу. То се питање, као проблем различито решавало у разним етапама људског друштва. Налазимо га још у робовласничком систему као борбу робова и слободних сељака против латифундија, затим следи вековна борба кмета за земљу против феудалног поседа. У капиталистичком друштву у развијеним капиталистичким земљама, земља се налази у рукама крупних земљопоседника, који је наравно сами не обрађују, већ дају закупцу, који га обрађује сам или уз помоћ искључиво преко најамне радне снаге. Најпроширенији облик представља сељачки или фармерски посед. Ту сад долази до поларизације сељаштва где се један јако мали број богатих сељака (кулака) налази на једној страни, а на другој огромна маса средњег и ситног сељаштва.

То аграрно питање код нас после рата решено је на један најгори и најсуровији начин, једино су по суровости предњачили Руси са стварањем своји чувених колхоза и совхоза. То решавање аграрног питања је изведено под називом аграрна реформа, јер све пљачке нашег народа све до данашњих дана називале су се реформе. Скоро никада, можда са неким часним изузетком, на нашим просторима у Србији, нису донеле ништа добро. Реформе се заправо увек изводе да би се на неки нов, оригиналан начин до тада невиђен, преусмериле паре из народа према држави, односно носиоцима државних функција, а ова аграрна реформа је била реформа над реформама. Сам назив реформа значи, да је то скуп мера економске политике, којима се мењају односи власништва и право власништва на земљу.

То је само правни параван за најобичнију отимачину и пљачку нечије земље која је дата некоме другоме. Непосредно после завршетка другог светског рата у процесу социјалистичких промена донесен је 22.8.1945. године Закон о аграрној реформи и колонизацији. Закон је предвиђао да се одузме сва земља без надокнаде из руку неземљорадника који су имали посед већи од 25-35 хектара обрадивог земљишта, земља цркава и манастира, верских установа и задужбина (преко 10.ха). У земљишни фонд аграрне реформе унети су и напуштени поседи Немаца који су побегли и оставили сву своју покретну и непокретну имовину.

Тако је формиран земљишни фонд од преко 1.600.000 ха. Сељаци су добили 755.084 ха, значи нешто мање од половине, тачније 49,2%. Од тога је дато 235.000 ха. савезним колонистима. Овом акцијом близу 42.000 породица, са 246.000 чланова населило се не баш из свих крајева како је говорила комунистичка пропаганда, јер се нису населили Срби из Србије у Србију. Сви они који су се населили нису били из Србије и нису се населили по целој Југославији, већ искључиво у Србију и то махом у Војводини. Поврх тога, даљих 287.000 породица (беземљаша или сеоске сиротиње) добили су допуну поседа или нов посед.

У друштвено власништво прешло је 870.000. ха и то је употребљено за формирање пољопривредних добара и економија земљорадничких задруга. Пошто победнику припада увек плен и овај комунистички победник био је незајажљив па је овај Закон замењен са новим из 1953. године Законом о пољопривредном земљишном фонду опште народне имовине максимум је сведен на 10 ха. На тај начин створен је додатни фонд од 276.000 ха обрадиве површине. То земљиште дато је на управљање општинским народним одборима, који су га искористили што су на тим

површинама створили пољопривредна добра и земљорадничке задруге. На први поглед је изгледало да је упропашћен кулак, да ће нова власт моћи да се ослони на средњег и ситног сељака, да буде заједно са радничком класом носилац социјалистичких идеја.

Али, социјалистички систем је неминовно водио у пропаст сељака без обзира колико је хектара земље имао. Држава се јавља као посредник, као трговац, оснивају се земљорадничке задруге које су се бавиле у прво време откупом пољопривредних добара, па су рецимо више зарађивале на једном бику који је само прешао преко ваге и ушао у камион кланице, више него што је сељак добио за вишегодишње улагање у тог бика. Касније се задруге баве класичном трговином јер се сада јавља држава која преко свог капитала који је пласирала, чини сељака зависним од ње, диктирајући му услове продаје његових производа и куповине по ценама које држава сама одређује. Тако се у Србију увозе из Словеније скупи плехани апарати за домаћинства, из Србије се извози храна за остале републике по багателним ценама да би се сачувао социјални мир радника у Југославији а све на штету српског сељака. Цене произведене хране на српском селу није одређивао економски закон вредности који делује свуда у свету, где је основна категорија тог закона, понуда и потражња формирања цена на тржишту. Све то није важило и за српско село. У каснијој фази улази крупни финансијски капитал монополишући испоруку пољопривредних машина, вештачких ђубрива, репродукционог материјала. Држава организује канале за промет пољопривредних производа при чему лавовски део малопродајних цена присваја организатор продаје, трговина, и држава кроз порез на промет.

ВОЈВОДИНА

Није на одмет да подсетимо потомке ослободилаца који су долазили возовима заједно са својим козама и уселјавали се у туђе куће из којих су истерани староседеоци, махом Немци. Цену су платили дечаци из Србије њих преко 40.000 у пробоју Сремског фронта, на релацији од Мохова на Дунаву па све до Товарника, где је био главни удар. Ту је нестао цвет српске младости. Ти неискусни младићи су уместо руских кађуша и тенкова голуруки јурили Немце без икакве обуке, једино ако се у обуку не рачуна двонедељни курс са пушком. Неки потомци од тих дошљака су уместо мотике и салаша одабрали најуноснији посао у Србији, бављење политиком па упорно тврде да су у Војводини староседеоци жабе.

Најбољи пример је најгрлатијег војвођанског политичара Ненада Чанка, чији су преци напустили своја огњишта са оне стране Дрине, сели у воз и уселили се у напуштене куће. Сад у Војводини окупљају своје другаре са оне стране Дрине, формирају политичке странке и траже аутономију на земљи староседелаца, Срба. Своју земљу су препустили Хрватима а хоће за њих, на туђој, српској земљи у Србији да праве опет неку своју земљу, за почетак аутономију.

То је добро познат клише свих победника и окупатора, да историја почиње увек са њима. Не би било лоше бар једне године да се не сеје пшеница већ да се посеје цвеће у том крвавом кругу, Бапска, Шаренград, Сотин, Ориолик, Оток, Нијемци и Товарник, у знак много закаснеле захвалности за насилно откинут цвет српске младости, да не испадне да су ти дечаци који су својим животима омогућили колонистима да се после завршене

битке удобно уселе у туђе куће. Нека седе, нико им не замера, нека се баве свим другим занимањима, немој само политиком, да не испадне да је дато толико младих живота у баруштинама Војводине да би се онемогућио даљи живот жабама, а да би други уживали у њеним богатствима.

Да ли су српски дечаци намерно послати у смрт, јер би Немци свакако побегли сами од много јачих, од Црвене армије, или су били вођени од стране војсковођа 31. Српске ударне бригаде, који нису имали искуства у ратовању у низији то ћемо оставити историји и војним аналитичарима.

Да би се неко уопште бавио политиком а посебно у Војводини, он мора да има неко елементарно знање из историје. Постанак српске покрајине Војводине веома је значајан како за Србе који тамо живе, тако и за Србе из Србије који су помогли борбу Срба у Војводини за своја национална права, наравно и социјална. У њиховим сукобима са Мађарима, Србија је слала оружје, новац, добровољце које је предводио Војвода Стеван Петровић Книћанин. Као одјек Француске револуције од 1848. године када су француски радници оборили и променили режим, прогласивши републику. Под тим утицајем убрзо долази до револуције у Аустрији и Угарској на чијим је територијама живео велики број Срба. Срби су своја отета и изгубљена права, природна права вратили 13.5.1848. год. на скупштини у Сремским Карловцима уз учешће српских делегата из Срема, Баната и Бачке. На тој скупштини је проглашен Митрополит Јосиф Рајачић за патријарха, а генерал Стеван Шупљикац за српског војводу. Срби су захвалан народ тако да у Београду постоји на Душановцу улица Шупљикчева, а на Дорћолу Книћанинова. Да ли постоји и у Новом Саду неznam, вероватно знају узгајивачи жаба.

Међу колонистима у Војводини стиже убрзо и сам Тито да им да легалитет за отете куће и имања у које су се уселили.

Одатле почиње кампања за принудни откуп и стварање земљорадничких задруга. По задатку Партије треба да се набави храна за онога који је нема довољно и да се узме од онога, српског сељака који такође нема довољно. Почела је одмах реквизиција. Реквизиција је била закон без одлагања, милом или силом, одбијање је водило на робију.

КОСОВО И МЕТОХИЈА

ИСТОРИЈАТ КОСОВА

Садашњи простор Косова и Метохије у средњем веку најпре је припадао Византији, а касније српским државама које су се редом звале: Рашка, Дукља, Зета, Србија.

Чак и за време турске окупације Србије, Косово и Метохија су били само један од шест турских вилајета, подељен на бројне мање јединице.

Када су се 1912. године Срби ослободили турске окупације, Косово и Метохија нису били један геопростор. Те године Метохију, укључујући и Ђаковицу, ослободила је и у свој састав укључила Краљевина Црна Гора а преостали делови ових косметских простора, по ослобођењу прикључени су Србији.

У краљевини СХС, данашњи простори Космета су од 33 области у краљевини, седам области на Косову су припали краљевини и тако је било до 1931. године када су успостављене бановине. Територија Косова је тада подељена између Зетске, Вардарске и Моравске бановине.

За време фашистичке окупације, током Другог светског рата, КиМ нису личиле на оно што су данас. Та територија је била подељена тако што је под немачком окупационом зоном остао само округ Косовске Митровице због „Трепче“ један део косовског Поморавља припао је Бугарској, а све друго је прикључено великој Албанији.

Очигледно да је геопростор Косова до 1946. године мењао господаре и претеденте, али га је само Србија

учинила језгром своје демографске, економске и културне снаге.

Геопростор КиМ је до 1946. године обухватао геопростор само 15 садашњих општина. Та територија је била језгро немањих Србије. Површина тог геопростора износила је 5.156 квадратних километара са укупно 708 насеља.

Геопростор осталих 14 садашњих општина космета (Витина, Гњилане, Гора, Звечан, Зубин Поток, Косовска Каменица, Косовска Митровица, Ново Брдо, Исток, Пећ, Призрен, Подујево, Лепосавић и Штрпце) припадао је старој Србији. Њихова укупна површина је 5.217 квадратних километара са укупно 670 насеља.

Када су југословенски комунисти, желећи да Албанију претворе у седму републику, нудили Космет Енвер Хоџи, били су толико галантни, па су тргујући српским територијама, тадашњу аутономну област Косово и Метохију проширили са 14 нових општина, односно дуплирали је по површини и тако, по њиховом мишљењу направили „примамљив мамац“ за Албанију. Вероватно би још тада Космет завршио у „великој Албанији“, да није дошло до Иформбироа, који је заштрио односе између Тита и Енвер Хоџе, па је Космет остао у Србији.

То питање о потреби да се Косово припоји Албанији албански комунисти су покренули званично крајем 1943. године на Бујановској конференцији. То питање је у њихово име покренуо Едвард Кардељ али се није донела никаква одлука.

После рата су Фадиљ Хоџа и Душан Мугоша предлагали да се Косово подели између Србије, Македоније и Црне Горе, али тај предлог није усвојен.

Област Косова и Метохије припојена је ипак Србији. То припајање је обавила скупштина АО КиМ и сви су мислили да је тако „решен проблем“.

Међутим баш у тој формулацији „припајања“ била је највећа замка коју су Тито и Кардељ наместили Србији а тадашњи водећи српски комунисти су аминовали.

Питање које до данас није добило званичан одговор гласи: Зашто је уопште морала да се доноси одлука о „припајању“, односно о „прикључењу“ Косова и Метохије Србији“, када се зна да је оно и пре Другог светског рата и увек пре тога било саставни део Србије?

Следе сепаратистичке демонстрације 1968. године које изнуђују Устав из 1974. године, чиме је Србија правно разбијена.

КОСОВО, ИЛУЗИЈЕ ИЛИ СТВАРНОСТ

Косово јесте наша душа, али нажалост ми смо ту нашу душу одавно испустили. Вођена је више деценијска погрешна политика од стране српских политичара који су за добробит својих ситно-сопственичких интереса, помало, корак по корак предавали Косово Албанцима.

Убрзана предаја Косова почела је одмах после доласка на власт комуниста, када су комунисти са Косова, Срби не само дограбили власт већ се дочепали и удобних, станова, вила и кућа у Београду. Зар је њима био важнији друштвени интерес од свог сопственог, зар је њима могло уопште да падне на памет да се врате у оне страћаре и учерице из којих су дошли, да оставе онакав плен који увек припада победницима. Свакако да им није било тешко да убеде тадашњег Председника ФНРЈ, да се донесе Закон да се Срби не могу више вратити на Косово и сада је наиван српски народ поверовао да би могли да се врате на Косово њихове вође, на вековна огњишта али ето не могу због донетог закона. Косово је одмах после рата остало без српских главешина, без вођа, али су зато они из Београда употребљавали голу силу против Албанаца. Албанац који није имао пушку морао је да је купи да би је предао, јер се „мислило“ да сви Албанци поседују пушке и да су сви морали да предају пушке.

Албанци су у почетку вероватно несвесно, неплански пронашли модел у својој верској традицији како да освоје Косово, демографски. Ако у једном селу било где на земљиној кугли живи 95% зелених људи и 5% жутих,

логично је да ти жути у тако малом проценту нема шта да траже или да се адаптирају и да буду асимилисани од стране зелених као огромне већине, или да сами добровољно напусте или ће бити истерани кад-тад. Та племенска стратегија на Косову почела је да се остварује наравно уз помоћ свог Кума, Председника ФНРЈ, Јосипа Броза Тита, који је био кум сваком десетом детету, управо он их је и стимулисао да се демографски све више шире, да рађају све више деце. Тако су Албанци преотимали Косово. За то време сиромашни Албанци са Косова, које су у Србији звали Арнаутима, јер народ није заборавио недела Арнаута приликом повлачења српске војске кроз Албанију у Првом светском рату. (Мада је било и много позитивних примера). Они су стругали дрва по Србији, ми смо се према њима односили као према грађанима другог реда, остављали смо их да спавају по шупама, на таванима. Њима се у свест дубоко урезала мржња према Србима, својим господарима и на тој мржњи су васпитавали своје будуће генерације. Били су инфериоран народ према нама, а народ као и човек који није реализован, који је инфериоран он онда гаји мржњу према субјекту који је супериоран у односу на њега. Да 1968. године Азем Власи није извео Албанце на демонстрације, не би смо још у Србији приметили феномен њихове демографске експлозије. За неколико деценија они би извршили тиху асимилацију Србије и могло је да се деси не само да изгубимо Косово, које је заправо већ изгубљено, па ко схвати, схвати, ако не може да схвати, нека бар покуша да спасе шта се спасти може, бар неки део ако је већ целина изгубљена. Могли смо да изгубимо и Србију где би смо за неколико деценија били национална мањина. То би могло врло лако да се израчуна ако се зна морталитет и наталитет код Срба и Албанаца са Косова.

Тај тренд предаје Косова Албанцима наставио се и даље. Као миграција становништва из сиромашнијих

јужнијих крајева на север према богатијим крајевима, као и миграција становништва из села у градове, али та миграција није била нормална јер су то радили само припадници једне нације и то само Српске. Тај тренд иселавања са Косова био би знатно спорији да га нису поспешили комунисти који су били на власти. Са својом стратегијом помоћи неразвијеним подручјима, Косову, што је на први поглед било хумано, солидарно, да све републике улажу и помажу развој Косова. Тада су Албанци ојачали економски, неки међу њима су се обогатили, нарочито седамдесетих година када је отворена граница па су сви могли трбухом за крухом. Огроман број Албанаца похрлио је на Запад, зарадили новац, постали богати и сада су могли да купе све што је било на продају. Интересантно је да Срби са часним изузецима уопште нису одлазили на рад у европске земље. Њих нису интересовале веће зараде са много већим напрезањима и одрицањима да се зарађено сачува, а њихови интелектуалци, школовани представници, више је интересовала власт да би могли да доминирају у политичком смислу, фотеље по различитим фирмама и установама где се није радило као по немачким фабрикама. Нарочито када су Албанци напустили све државне фирме, тада су Срби улетели у њихове фотеље и сва руководећа места на Косову заузели су Срби без обзира на компетност и школску спрему. Више су волели да добију у социјализму бесплатан стан или повољан кредит да направе кућу него да мукотрпним радом то сами зараде у Европи.

Пошто економски закони вредности делују свуда у свету тако и на Косову, незнајући ни за какве језичне и верске баријере, већ су понуда и потражња одређивали цену свега и свачега што је било за продају. Пошто је у почетку понуда српске имовине била мања од потражње, српске куће и имања достизале су фантастичну цену. Тако да мно-

ги Срби нису могли да одоле доброј комшијској понуди од стране својих комшија Албанаца. За добре девизне надокнаде зачас су српске куће, имања па чак и пашњаци променили власнике. Почело је тихо, неприметно, а кад су се почели хвалити они који су први отишли, да су за један хектар обрадиве земље на Косову, коју су наравно продали, могли да купе у Шумадији, Подунављу и Поморављу 5 хектара обрадиве земље, да су за продате приземне куће правили вишеспратнице по Србији и да су врло лако добијали посао у Црвеној Застави, тада су почела да ничу њихова приградска насеља око свих већих градова у Србији где су били факултети.

Први су Косово напустили њихове вође, са можда неким ретким изузецима из само њима знаних разлога, који су остали и даље. Када су Срби у огромном броју продали Косово и одселили се за Србију, остало је тамо нешто мало сиротиње која није вероватно имала где да оде или једноставно није хтела да остави своја огњишта. Сада су на њима почели да се иживљавају Албанци. Тек тада почињу да се продају куће под притиском јер су сада Албанци хтели да их добију цабе или са што мање пара. Тада почињу да врше терор над њима обезглављеним, малобројним и јадним становништвом које заправо није ни имао ко да штити. Они који су били део њих, њихове вође, узорци, перјанице, седели су безбрижно у Београду уз телевизоре и навијали за њих, за своје земљаке да издрже да не напусте своју „свету“ српску земљу, коју су они одавно напустили.

Сви су тражили ко ће да их штити и јави се заштитник, обећа да неће више нико да их бије. Доведе тенкове, војску, полицију, најури Албанце из својих кућа омогућивши многим да ставе тачку за сва времена на Косово, продадоше Косово за хиљаду шлепера украдене робе која заврши у Србији а пре доласка војске и полиције на Косово по сведочењу Моме Трајковића, једног од

њихових вођа са доласком Слобе и његове супруге Мире, односно СПС-а и ЈУЛ-а, долази до масовног рекетирања државних предузећа чији су директори били искључиво Срби и новац је једном недељно ношен у цаковима код газдарице Мире у ЈУЛ. За ношење новца је био најчешће задужен један поморавски високи функционер СПС-а, који је обожавао Слободана Милошевића а наводно са његовом женом Миром није био у добрим односима. Био је то јевтин демагошко – сељачки трик, толико прозиран да су и деца знала да ко се замери газдарици Мири, ако она мрдне само малим прстом њему оде глава а камоли фотеља председника општине неке забите паланке. За ситно рекетирање трговаца такође по сведочењу Моме Трајковића, побринуле су се паравојне формације. Сетимо се само Ражњатовића Аркана који је у то време био посланик своје странке и из сваке златарске радње на Косову излазио је са килограмом злата као рекет.

Када су најуривани Албанци из својих села да би добили место у камион морало се за мушку главу плаћати 5.000 марака, а за жене и децу по 1.000. марака. Наравно да су то организовале вође паравојних формација.

А ни Срби из косовских села нису били баш безгрешни, они су одлазили у суседно Албанско село и довлачили тракторе и прикључне машине, фрижидере и шпорете у своја дворишта. Посао не одрадише до краја, вратише се Албанци, многим су побијени чланови породица и сада поче реваншизам над недужним народом који је остао тамо, јер они који окрвавише руке на Косову нису остали тамо већ се вратише овде и сада се сви правимо наивни као да тамо ништа није било па се сада као чудимо шта се то тамо дешава а тамо се дешава чистка до последњег Србина.

Косово јесте наша душа али смо ми ту душу одавно испустили, а ово су само задњи трзаји самртника на постељи. Кад неко умре, када душа напусти тело, још није све

готово. Породици остају онда само велики трошкови, око сахране, давањем четрдесет дана, годишњице итд.

Тако је и са Косовом, нашом душом коју смо испустили. Остали су свакодневни огромни трошкови које плаћају сви грађани Србије. Србија на Косову не убира никакав приход, а има само расходе. Једну земљу сачињавају људи, грађани који живе у њој, није то само територија. На Косову практично живи само шачица Срба. За све грађане Србије је много боље да Косово добије независност, јер Србија и онако нема никакву власт а ни корист од Косова.

Да су Албанци мало мудрији или покваренији, требали би да прихвате аутономију и да привремено остану у Србији. Да направе само једну политичку странку, која би била далеко најбројнија у Србији (јер Срби не могу то да ураде, да се сложе). Када победе на изборима, имају већину у скупштини, изабрали би своју владу или у коалицији са неком српском странком (јер тих проданих душа у политичком животу Србије има колико год хоћете). Имали би своје ministre, министра полиције, па би онда могли дрогу да легално продају по школским двориштима нашој деци, могли би да узму пекарску индустрију под своје, водоводе, па да стављају бром до миле воље, а ми и онако имамо белу кугу, а онда би смо је тек имали. Све паре и инвестиције да усмере на Косово, да убаци у владу по неког корумпираног српског политичара као декор о плурализму и демократији. Кад униште Србију, онда би требали да траже независност. Срећа наша што су нестрпљиви и што хоће независност што пре.

Ми се много бринемо о људима са Косова, а да ли некога интересује то што су Албанци са Косова долазили у Поморавље и за девизе куповали стоку, брашно и остале пољопривредне производе од сељака. Уместо Албанаца од којих смо имали користи сада смо добили избеглице, Србе, који се и не разликују много од Албанаца по броју деце и

начину понашања и размишљања, али су зато они који су имали и дошли са новцем, као и избеглице из Крајине, куповали локале на најбољим локацијама (од Славије до Калемегдана све некретнине су купили Црногорци и избеглице), строги центар Крагујевца су купили „бизнисмени“ са Косова, заузели су многа радна места деци Срба староседелаца Заузели места по студентским домовима. Погледајте по малим местима, окрените се око себе, па се питајте откуд они на радним местима а не ваша деца. Од њих су видели само корист они који су корумпирани и који су од њих примали новац да им продају своје услуге.

Њих смештамо по хотелима, а они те хотеле демолирају, они примају плату, сви који су некада радили на Косову имају плату и иде им радни стаж. То плаћате ви староседеоци, а ваша деца седе на заводу за запошљавање и не примају ништа.

Док су они побегли са Косова, снашли се овде како ко, не сви свакако, дотле ми шаљемо наше дечаке у униформама, да уместо њих чувају њихова материјална добра. Могли су и они да обуку униформу полиције али нису.

Ко брине о породицама и деци оних полицајаца који су враћени са Косова у мртвачким сандуцима? Ко брине о оним полицајцима који су се вратили као инвалиди?

Пре Косова, имали смо исту ситуацију и са Крајином, Банијом, Кордуном, Ликом, Барањом. Сви ти који су избегли из својих крајева, удобно су се сместили у Београду, диловали девизе, шверцовали робу, бавили се трговином и седели по београдским баштама, кафићима, сплавовима, а зато су уместо њих ишли наши Поморавци и Шумадинци, да бране уместо њих њихова огњишта и њихову „свету земљу“. Јер по Женевској конвенцији избеглице нисте смели да мобилишете, а њима није падало на памет да иду као добровољци, наравно са часним изузецима.

АНТИКОМУНИЗАМ

После смрти Јосипа Броза, појављује се један нов идеолошки став и активност усмерени на сукобљавање, и оповргавање комунистичке идеологије, на оспоравање друштвено-историјске вредности и научног социјализма. Сада су се многи окуражили који су до јуче били сакривени у неку мишљу рупу, доказивали су њене превазиђености. То није ни било потребно јер је било очигледно. Одмах почиње политичка делатност оријентисана на неутралисање и сузбијање утицаја који су вршили носиоци комунистичке идеологије у свакодневной пракси за задњих 50. година. Антикомунизам је био платформа на којој су се скупљали сви они који су се наводно борили против комунизма, они су само желели да униште такав друштвено - политички систем, који би остао без адекватне заштите државе као институције, самим тим би остала без икакве заштите друштвена својина коју су стварале генерације целокупног становништва.

Да би ту имовину могли да преотму, преузму, да промени власника, да се сада са неког апстрактног друштва преведе и то врло конкретно на сналажљиве особе које су се нашле на право место и у право време, та се имовина растакала, прелазила у руке, опет једног малог броја људи. Направили су разне називе, например транзиција, како то лепо стручно звучи за наиван народ, то значи једино прелазак друштвеног капитала у приватне џепове. Преузета је терминологија са Запада, као аукције, тендери и ко би га знао шта су све смислили да би тој отимачини дали правну форму, а управо највећи број тог новог друштвеног слоја,

не класе, који су се борили против комунизма управо су зарадили почетни капитал у социјализму. То им је био почетни капитал да откупе сада нешто скоро за бадава, чак и фабрике за неколико евра, али наивном народу није тешко објаснити па знате они имају обавезе, да преузму дугове, па раднике па ово, па оно. Лакрдија, циркус и ништа друго.

Без подршке Запада то је било немогуће урадити. Прво се сондирао терен, основани су у Европи институти који су имали једини циљ, рушење комунизма, покупити им капитал јер ће га њихове вође сами изнети из земље и онда пласирати свој и добити јефтине сировине, јефтину радну снагу и неисцрпно тржиште за пласирање својих производа. Зар то не звучи нешто познато, зар то није већ виђено али на другим просторима, зар то није перфидна колонизација. Зар то није експропријација, експропријатура? Пре тога врши се дуготрајна пропаганда против социјалистичких земаља. Доказивали су да су ти системи у Источној Европи тоталитарни, лишени демократије и слободе личности, да је економија без приватне иницијативе суђена на пропаст. Све је то тачно. Управо су стално доказивали да је тај систем неспособан. Није се стало само на пропаганди, вршио се политички и економски притисак на социјалистичке земље. Ограничава се трговина са њима, политичка и културна сарадња, а поготово пружање економске помоћи. Ради застрашивања повремено се демонстрира војна моћ капиталистичког система, а као крајњи метод корупција и куповина свих носилаца власти у свим социјалистичким земљама, можда са неким часним изузетком. оно што је започео Јељцин завршио је Горбачов, и ставио тачку, али је створио услове за невиђену пљачку, како у Русији, тако и у свим социјалистичким земљама па тако и код нас. оји је заправо мотив Запада и коју су методологију употребили?

МЕНХЕТН

Да се само подсетимо шта се дешавало тридестих година у Америци, на пример у Њујорку. Када су Јевреји, не ортодоксни, већ Хазари као владоци у сенци у целом свету па и у Њујорку, хтели да откупе трговачки центар Менхетн. Легалним изборима који су они финансирани добили су свог градоначелника, а када је он питао која му је дужност и шта треба да ради одговорили су му. „Ништа“.

Дали су му кућу са базеном, јахту и доста пара тако да му је радни задатак био уживање. У граду почиње анархија, јављају се прво мање пљачке па веће, стварају се мале банде, па веће, па на крају и свакодневна убиства. Људе хвата паника и сви пословни људи напуштају град уз пут продајући пословни простор испод сваке вредности. За то време Јевреји су купили све. Сада постављају новог градоначелника чији је задатак био не уживање него организовање градског живота. Поставља се нови шеф полиције који на аутомобилима поставља полицајце на паучице и чим се неки црнац сагне да запертла ципеле бива убијен. За неколико недеља побили су многе криминалце док су се остали иселили из Њујорка, али сада је сав пословни центар био у рукама Јевреја.

РАСПРОДАЈА СРБИЈЕ

Исти мотив и исту методологију можемо да применимо и на бившу Југославију или Србију, која је сада у домену нашег интересовања. Доводи се један председник, Слободан Милошевић, да направи хаотично стање, све да обезвреди, да промени вредности и вредновања једног народа, потпомогнут са Нато бомбама. Затим се такав председник уклони, легално на изборима на којима није ни имао никакве шансе да победи, јер је био само за једнократну употребу, а што то није схватио имао је довољно времена да размишља у Хагу.

Доводи се други председник Војислав Коштуница, чији је задатак био другачији. Пошто су нас Американци бомбардовали било је мало непријатно да дођу директно да сниме земљу. Зато се искоришћавају Норвежани као наши стари пријатељи који су нашим заробљеницима у нацистичким логорима у Норвешкој дали који комад хлеба. Сада они у име Запада процењују наше фирме колико стварно вреде и за колико могу да се купе, наравно, што јевтиније. Онда уз добру провизију увек се нађу наши политичари, министри у Влади да продају све што се продати може. Тако је омогућено да вишедеценијски рад целог становништва оде у руке странаца а да нико народ на референдуму није ни питао да ли жели да се нешто уопште прода странцима. Порекло капитала странаца незнамо а и није наше да знамо.

Наше је да знамо ко су ти наши грађани који су куповали фабрике. Да ли је то капитал који је изнет из земље, сакривен по страним банкама и сада враћен, да са њим буде

купљено све што је било на продају и тако би се опрао новац? То питање нема ко да постави, јер они који треба да постављају таква питања добро су плаћени да не постављају таква питања.

Ако смо радознали а не животно заинтересовани откуд новац нашим, онда ћемо добити одговор какав се добијао у Америци и Европи крајем 19. и почетком 20. века. У такозваној првобитној акумулацији капитала, постоји једна чувена реченица као одговор на наше постављено питање. „За први милион марака немој да ме питаш, све остало је поштено“. Тако ће временом све да се заборави, да су плачкаши дилижанси у Америци били први који су зарадили први милион марака, а сада су њихови унуци, конгресмени, сенатори и угледни бизнисмени. Све се заборавило и тако ће бити и код нас.

ШТО ГОРЕ ТО БОЉЕ

Шта то значи? То је нечија стратегија владања народом, врло оригинална, врло ефикасна. Јавила се одмах после рата 1945, а о том периоду смо већ писали. Вратимо се на нови задњи рат од 1991. до 1995. године. Поставља се питање да ли су догађаји који су затим уследили настали случајно или је то плод нечије перфидно смишљене политике, политике колониста на власти у Србији. Пођимо уназад од последица, од збега целокупног становништва из Крајине, тражи се логичан узрок за то. Узрок се састоји од провоцирања и то врло свесног и врло грубог Хрвата, од стране Крајишника. Сетимо се само балван револуције која је имала за сврху да подели Хрватску на пола, сетимо се претњи да ће гранатирати Загреб из Книна јер располажу таквим оружјем. (То су и урадили али врло лоше). Ако знамо за последице, знамо за узроке онда се треба питати где је мотив? Ко је све то лепо осмислио? Што горе по тај народ, све боље за владоце из Београда. Да није можда мотив жеља колониста владоца Србијом да изврше целокупну сеобу становништва из Крајине у Београд. Они су својом политиком њима давали лажну наду, поред лажне наде давали су им право оружје, слали своје офицере, генерале који су требали да створе лажни утисак да ће их у случају сукоба са Хрватима, штитити војска из Србије. Како их је штитила и заштитила то смо гледали на телевизији у оним јадним колонама са тракторима, али су зато њихове идејне вође и инспиратори и генератори њиховог ирационалног понашања седели у Београду, у кућним патикама поред телевизора и навијали за њих. После лошег

искуства са Хрватима из другог светског рата њима свакако неби пало на памет да их провоцирају. Морали су знати да су малобројни и да немају никаквих шанси против Хрвата. Зато смо били сведоци како „љути“ крајишници „чувени ратници“ беже главом без обзира. Прво се повукла војска и полиција без губитака и оставила голоруки народ са којима су Хрвати могли да раде шта хоће, не само да их протерају већ све и да их побију, али то се не би свиђало Европи јер они хоће у Европу. Тај њихов резон је спречио масакр над Србима. Да закључимо. Народ је био изманипулисан, наоружан, купљене су њихове вође и нахушкани против Хрвата. Зар није било замлаћивања око Г- 7, зар је битно да неко због културне аутономије изгуби све што је имао. Док се њима објашњавало у једном прљавом медијском рату да треба да стоје ћирилични натписи на улазу у свако српско село, дотле су још увек у Србији називи места били исписани латиницом па то није никоме у Србији сметало.

Они су испали жртве и на њима су се сломила кола. Али да ли је баш тако? Ако гледамо дугорочно, једна цела генерација свесно је жртвована, да се намучи, али се она ипак уселила у Србију и то силом. Они су били натерани да се населе у Србију. Ту су Хрвати само били средство у рукама колониста, управљача из Србије, односно Београда, јер у вођењу политике Србија апсолутно не постоји, постоји само Београд. Србија само служи да изабере београдске вође, вође српских странака. Све политичке странке су у Београду изузев неких малих из Србије. Заправо где су они, незвани гости из Крајине. У српским кућама, на српским имањима, издржавају их Срби из Србије, користе се оним што су Срби изградили а где они не уложише ни грам зноја и труда. Заузимају радна места деци из Србије, конкуришу Србима из Србије у бављењу трговином јер и они то раде, слабо се неко од њих дохвати мотике, са

часним изузецима, на конкурсима за средње школе и факултете заузеше места деци из Србије. Чим заврше школе постаће и они управљачки слој. Да ли Србија има од њих користи, са неким минималним изузецима где газде користе јевтину радну снагу, наплаћују добре кирије. Србија има само штете од њих. Колико је објеката где станују уништено, упропашћено. Мислим да су жртве и они и Срби из Србије, да су само профитирали њихове политичке вође и њихови бизнисмени, који су добили много веће тржиште и ушли у спрегу са носиоцима јавних функција, опет са својим земљацима који су дошли много пре њих. Зар се исти такав сценарио није поновио на Косову. Опет су наивни Срби изманипулисани, отишли на Газиместан и то 28. 6. на Видовдан. Зар Срби никако да схвате да се неко игра са њима. Па на Видовдан изгинусмо на Косову и уместо да се стидимо нашег пораза, да га заборавимо, ми га величамо. Зар Гаврило Принцип опет не злоупотреби Видовдан и уђосмо у рат са Аустро-угарском где смо били десетковани. Шта је Србији донео атентат? Голготу и срамоту! Да није било тог атентата или ако га је већ било, да су тада Срби имали паметне политичаре никада не бисмо ушли у рат са Аустроугарском, са неким ко је војнички много јачи од нас. Хтели смо да заштитимо достојанство Срба са обе стране Дрине и како се историја поигра са нама. Зар нису сада ти Срби са оне стране Дрине били у Аустроугарској војсци и тукли се против Срба са ове стране Дрине. Да лакрдија буде у историји још већа у Аустроугарској војсци нађе се и наш будући председник Јосип Броз Тито. Срби треба да се убудуће пазе Видовдана, јер је то кобан датум за њих. Мангупи знају за јака национална осећања Срба и играју увек непогрешиво на ту карту. Пре Газиместана имали смо Ушће. Ту је наш Председник донео врло мудру одлуку на коју ће карту да игра. Имао је две могућности. Прва, на класну, а друга на националну.

Пустио је пробни балон у виду једног радника из Раковице који је причао о класним проблемима, недостатак новца деци за школовање, високе цене свега основног, мале плате, причао је о свакодневним проблемима малог човека. Сишао је са бине као покисао голуб. То нико није чуо. То никога није интересовало. Запенушани Србин тада није видео даље од носа, али зато је видео наш Председник да треба ићи на националну карту и одигра и изгуби партију. Да је тада на бину изашао највећи алкохоличар и ментално поремећена особа и да је Албанцима, тада Шиптарима као одомаћен назив, опсовао матер шиптарску добио би аплауз од неколико стотина хиљада људи.

Није тада само Председник схватио да треба ићи на националну карту, то су схватили и сви лидери наших партија које се налазе на политичкој сцени.

Да бисмо схватили сценарио о коме говоримо, како функционише није на одмет да се вратимо у ближу прошлост. Колонисти, који су тада били скоро на свим функцијама, одлучили су да спрече Србе да се врате на Косово на дотад невиђен начин. Довели су после другог светског рата на Косово 420.000 Албанаца, комуниста из Албаније. Одмах се променила демографска структура становништва на штету Срба. На другом крају Србије довели су нешто мањи број колониста са оне стране Дрине (населили их у Војводини), око 400.000 и таква промена демографске структуре становништва добија свој правни израз, односно правни оквир и легализацију постојећег стања доношењем Устава из 1974. године. Сврха стварања аутономних покрајина, које нису биле аутономије већ државе у држави са идентичном структуром власти као у Србији, тако да се није имало ништа заједничко са правом Србијом. Свака је имала право гласа у Савезној Скупштини, значи у политичком смислу Покрајина је вредела колико и Србија. Тако да су све остале републике могле

увек да надгласју Србију уз помоћ покрајина или обрнуто, а Србија је имала у односу на друге републике три гласа.

Сада се после Газиместана, понавља исти сценарио који је већ виђен два пута. Овог пута уместо Хрвата испровоцирају се Албанци, најуре се из својих домова. Хајде сада да анализирамо корак по корак. Албанци су истерани из својих домова, остале су празне куће и имања па се сада поставља питање ко ће да се усели у те куће, ко ће да обрађује напуштена имања. Мало је вероватно да би то били малобројни Албанци, или да их заузму комшије Срби. Ни то није логично јер би дошло до страшног крвопролића. Да нису можда требале избеглице из Крајине ту да се населе? То је већ дискутабилно. Поставља се онда право питање зашто су Албанци најурени? Или се свесно рачунало на то да ће ти Албанци уз помоћ међународне заједнице ипак да се врате, милом или силом. Вратили се силом уз помоћ бомбардера који нам порушише и оно мало што смо имали. Рачунало се вероватно на то да су међу њима многи којима су куће спаљене, најближи побијени и да ће доћи до крвавог реваншизма јер то њихово насиље неће моћи нико да контролише и обузда. Тако је и било, а као резултат тога опет је егзодус Срба са Косова и где друго него опет у Србију.

Сада Срби са Косова треба да послуже колонистима, владоцима Србије за нешто што наивни Срби не могу ни да претпоставе у својој наивности. Заправо сузјен је маневарски простор Срба староседелаца. Имају додатне материјалне и економске проблеме. Лакше се Србима влада преко лажног плурализма и вишепартијског система. Заправо и даље је владавина једне партије. Није више битно које. Чим добију на изборима одмах је све у њиховим рукама. Војска, полиција, свуда постављају своје кадрове, не гледа се никаква стручност, способност, резултати који стоје иза неког субјекта. 5 октобра када су сме-

њени скоро сви кадрови и руководиоци, била је тада важна само припадност тој партији или коалицији, као некада друштвено-политичка подобност. Та владајућа странка или коалиција свеједно, узурпира прво извршну власт, направи своју владу, одмах затим парламентарну (мада то иде обрнуто), јер има већину у скупштини и на крају судску да се обезбеди и да обесхрабри конкуренцију, односно своје политичке противнике. Сада се поставља питање какве то има везе са демократијом, када демократија значи буквално, владавину народа. Зар није то можда опет диктатура и то диктатура једне партије или коалиције, јер се спаја у једним рукама сва власт: Извршна, Парламентарна и Судска. Најбољу је пример Коштуница и његова ДСС. Он лукаво и врло перфидно влада Србијом са само десетак посто гласова. Оних осталих 90% су увек против њега, али он ипак влада већ осам година и вероватно тако ће наставити и даље све док се Србин не пробуди. Ако су Срби у стању да гласају за Шешеља и да забораве шта је тај све радио, да их је чак вређао на најгори начин, када је изјављивао да је у предизборној кампањи увек лагао, па пита блесаве Србе, а што сте ми веровали? А они и даље верују. Па то није више обичан сан, то је дрога, постали су зависни од Шешељових лажи. Без лажи и понижења један део Србије не може да живи.

Србија је подељена на садисте и мазохисте а да тога нису свесни ни једни ни други.

ЈЕДАН КОРАК НАПРЕД, ДВА КОРАКА НАЗАД И ОДОСМО У ЕВРОПУ

Стално постоји дилема, да ли су Срби наиван или покварен народ. И за једно и за друго има аргумената. Како то да у илирско-сточарску постојбину стигне комунизам? Како то да догматски социјализам који представља вештачку творевину, страни, Совјетски извоз, да се тако укорени у наш народ? У почетку смо мислили да ће то бити кратког даха, који се проширио међу грађанском омладином и господском децом и да ће то проћи као пролазна мода, али не беше тако. Ми знамо из историје да се Краљевић Марко потурчио из ината. Да ли је Србин из ината постао комуниста? Зар нисмо одмах схватили да је комуниста у друштвеном и културном смислу, заостао, тај слој воли и жели да се приказује онаквим какав није. Социјалним и брижним човеком, чија је јасна преокупација не да мења себе и своје село, већ ништа више него да мења цео свет. Зар тај гурави геца што само светкује, слави, задњих година, празникује, недељује, бринући само за данас. а своју нерадност Срби сами тумаче као своју генијалност док Немци и Енглези морају да раде јер су глупи. Мурдарлук виде као нашу сналажљивост, бистрину, а вишевековно улудо расипање људских живота виде као своју херојску прошлост а наше невиђене обичаје као доказ српске маште и генијалности.

И тај српски геније који није научио да прође поред брата, а да му не стане на жуљ, сада одједном преконоћ се препороди па хоће да брине о свима. Зар заборависмо ту његову интернационалну бригу, када поскидаше наше пруге које су намештене пре рата па однесоше у Албанију

као интернационалну помоћ. Буквално су схватили парола: „Пролетери свих земаља уједините се“, јер ту се није мислило на уједињење наших и њихових пруга. Тај наш патријархалац прерушен у комунисту, подсећа на брата са села неког нашег гастарбајтера у Паризу. Ни један ни други тип не представљају производ нашег социјалног и културног стања. Обоје су извештачени, обоје мисле да јесу оно што нису. Они као у некој пећини из првобитне заједнице оперишу са неколико отрцаних фраза и наводно спасоносних формула са којима спасавају цео свет, па што не би овако успут и нас. Сада наш полуобразован или полуписмен човек узме нов лик и уобрази да је он ортодоксни социјалиста па постаде задртији и гори од најгорег верника било које секте на Западу. Већина њих дође са оне стране Дрине и сада тај Динарски, Херцеговачко-Црногорски тип енергичан, импулсиван, темпераментан, својствен по томе што га води нагон а не разум, подложен подвали и смицалицама он и нереално процењује ситуацију. Кад су сада дошли у једну нову средину, културнију, еманциповану са мирисом липе и Европе, та средина је била сведок њиховог културног пораза, у њима се јави презир и ниподаштавање староседелаца. Нашавши у Србији, у равници један сасвим нов слој људи који су робовали под Турцима, они су постали инфериорни, малодушни са много мазохизма у својој рањеној души.

Тада се код дошљака пробуди стара динарска осетљивост и осветољубивост племенског друштвеног реда, проби се испод коже нашег ортодоксног левичара, јер се није могла сакрити невештим и врло танким марксистичко-лењинистичким премазом. Они су од Маркса научили да смо ми Срби са ове стране Дрине прототип реакционарног народа, распарчани остаци некада компактне словенске целине, односно да смо отпадници и они се понашају према отпадницима како се понашају. Првих година после-

ратног славља, победничког мамурлука, један део њих, скоројевића, брзих профитера, на површину избацише сумњиве вредности. За то време њихови политичари су више говорили него творили. Више су волели да причају о самима себи, посебно су волели ловачке приче, где су они наравно главни јунаци па то чак и овековечише филмовима где Тихи и Прле побише пола Немачке.

Убрзо су сви схватили да је једини квалитет да би се напредовало послушност. Али ни наш сељачки народ не остаде безгрешан, иако према свакој власти нерасположен, наш сељачки народ, без упорности и праве радиности, наивно поверова да ће преко ноћи променом владаоца а не мукотрпним радом изаћи из беде, увек је излазио на изборе, увек гласао и увек се надао. Многи владоци су се променили на свим нивоима, али народу никада није било добро. Никада Срби нису схватили да се само радом може постићи све, тако да је наша средина увек упирала прстом на материјалне и духовне ствараоце. „Није то наш човек, биће да му је отац Немац, сигурно је неки мелез, можда му је порекло јеврејско“, ко би га знао. Тешко је наћи земљу где се рад сусреће са толиком подозривошћу. Када се нађу појединци који својим радом одскачу од своје средине, на њих се одмах баца дрвље и камење. Лењост, сопствена непродуктивност, завидна пакост стварају Србе критичарима, јер олаком критиком успешних спасава се илузија о сопственим вредностима.

Наш народ воли да живи у илузијама. Сетимо се само како је Тито пренео свој нарцизам на сопствени народ, на све нас. Сви смо ми имали то нереално осећање тог нарцизма, све смо преувеличавали и своје квалитете и своја достигнућа. Чак смо у школским уџбеницима преувеличавали и наша материјална добра и природна богатства. Стално смо се хвалили упоређујући се стањем пре рата, као да то није достигнуће технолошке револуције у Европи

него марксистичког учења. Та наша наивност се протеже све до данашњих дана. Нама је свака партијска шуша уочи избора могла све да обећа, све и свашта. Ми смо веровали као мала деца када им обећате чоколаду, а не видимо да је чоколада само нацртана на парчету папира, а у другој руци држи прут, који ми опет не видимо.

Срби су добар и простодушан народ, који су увек имали безгранично поверење у своје вође, јер су наивно мислили да они брину о њима. Ни дан данас нису схватили да они брину само о својим џеповима. За ову тврдњу најбоље примере имамо у српској војсци, где су српски војници имали неограничено поверење у своје старешине, па су због тога многи беспотребно изгубили главе. Историја доказује да Србина није требало терати да се бори и да су све трупе које су остављене као заштита, скоро све изгинуле јер нико није дошао по њих јер су управо биле унапред жртвоване а да они то нису знали. И у задњем рату да нису веровали својим стрешинама не би их Муслимани побили у Сарајеву и Тузли пред телевизијским камерама, голоруке и поред тенкова и топова, али без муниције. Да су били сами без старешина они би се борили. Срби у својој наивности иду толико далеко да чак и воле своје тиране. Зар није опет најбољи пример за ту тврдњу Тито. Ако су Срби после Титове смрти плакали, треба им у тој наивности опростити јер много тога о том режиму није било познато, јер се није смело објављивати и писати о једној безгрешној партији и једном безгрешном вођи. Чак ни десетак година после Титове смрти, када се готово сазнало све о том политичком тиранском режиму, о њеном диктатору, Срби су се плашили детитоизације. Тито је био наш вођа кога смо глорификовали до нашег оца. Ми као народ нисмо били зрели ни, спремни за оцеубиство, да убијемо свога оца, зато што нисмо били способни за то, зато се јавио Србима опет нов отац на оној чувеној 8.

седници ЦК СКС. Пошли смо као хипнотисани или омађијани за њим, увек као стадо за предводником без икаквог критичког размишљања о њему, без икакве научене поуке из историје. Изгледа да ниједан тирнин нема у себи толико садизма колико су Срби мазохисти и не само да могу да издрже већ и уживају у томе. Што би рекао Лењин својевремено: „Што горе, то боље“. Ми смо то превели на српски начин, „Један корак напред, два назад“, и тако одосмо у Европу са Коштуницом. Боље речено за Европу.

За нашу наивност имамо одличан пример из новије историје, када је наш задњи властодржац, тиранин, ухапсио, пребио и измалтретирао једног нашег највећег опозиционара деведесетих година и његову супругу. Вука Драшковића. Када је изашао из затвора све смо очекивали од њега само не да изјави то што је изјавио о свом крвнику који му је нанео телесне повреде а изашао је брзо из затвора захваљујући интервенцији из Европе. Он рече: „Знаете, он је један духовит и шармантан човек“.

Увек смо имали сурове вође а ми смо их обожавали. Када је убијен краљ Александар у Марсеју опет су сви плакали као за Титом. И када се дешавало оцеубиство у нашој историји, а и тога је бивало, убица који убије тиранина, некада и свог оца, он опет постане тиранин и никако да дођемо до демократије. Али полако као народ постајемо зрелији. Тита као свог оца убисмо после његове смрти, следећег председника, оца посласмо у Хаг. И таман када се наиван српски народ порадова да види трачак светлости у балканском тунелу убише нам и ту наду, убише актуелног премијера Ђинђића. Ипак смо као народ сазрели нажалост за оцеубиство.

Народ је толико наиван чак и кад је очигледно да политичке вође причају једно, раде друго, а мисле треће ако уопште нешто и мисле, ако и мисле мењају своје ми-

шљење по потреби. Заклињу се у један програм који је најбољи и баш ће га они најбоље спровести, затим заступају сасвим други програм из чисто прагматичних мотива. Уместо да такве смутљивце и превртљивце скинемо са власти на изборима, они и даље владају и шепуре се на нашој политичкој сцени, као у неком позоришту. Све главне личности, односно глумци су негативци, публика чека да дође позитиван глумац, а заборавља се да је глумац, глумац. И он дође и тек тада публика схвати да је у првом чину био на сцени Курта, па га је сада у другом чину заменио Мурта. За овакво поданичко понашање Срба не треба се увек враћати у историју. Треба отићи до прве школе у вашем месту, и наградити оног наставника који је похвалио свог ученика или студента за критичност свог размишљања које се не слаже са професоровим. Ми у васпитно - образовном систему стварамо децу поданика, и чим одрасту и заузму позиције у друштву као предиспонирани поданици, зачас се нађу мангупи из наших редова који ће их злоупотребити за своје шићарцијске потребе.

ПОЛИТИКА НА СРПСКИ НАЧИН

Пошто смо из досадашњег излагања увидели до каквих нас негативних резултата довела негативна селекција, целокупног народа, треба озбиљно да се запитамо да нисмо можда случајно шкарт-народ. Пошто се искрено надам да нисмо, онда се треба озбиљно запитати па ако смо ми квалитетан народ како то да смо тако неуспешан, нерализован народ, или смо онда вероватно имали погрешне вође кроз историју.

Ако занемаримо далеку прошлост, где су скоро сви наши владари за супруге узимали жене друге нације, вере, расе и културе, онда треба да знамо да генетика чини своје и узима свој данак. Не значи да су владари постојали гори, напротив можда су били њихови потомци бољи баш због мутације, али је неоспорна чињеница да су имали све мање српске крви у себи. Најбољи пример генетике али у негативном смислу видесмо када се једна наша матора принцеза кандидовала за председника Србије 2004 год. Ако знамо да је жена кнеза Павла, односно њена мајка била болесно амбициозна жена, ето доказа у прилог генетици, па и њена је ћерка такође амбициозна, ни мање ни више него без икаквог политичког искуства и са оскудним знањем нашег језика, хоће да води нас Србе.

Сада се поставља право питање па ко је нас водио кроз историју, српски владари или српски мелези. Генетика каже ови други, а како су нас водили показа број Срба пре петсто година, и сада скоро исти број. Ако узмемо данашњу актуелну династију Карађорђевића, сваки ђак првак може на табли да израчуна колико садашњи претедент,

престонаследник има у себи српске крви а колико његова деца а тек унуци. Актуелни претедент на енормно материјално богатство Српског двора треба да се пита како то да свако српско дете са села научи енглески језик, о средњошколцима да и не причамо, а студирање енглеског је посебна позитивна прича а он не научи српски. За знање енглеског језика наша деца не добише ни радно место а камоли неке материјалне стимулације за учење језика, а наш Престонаследник не жели или не може због генетике да научи српски језик а претендује на српску имовину. Ако му имовина следује, зар му не следује и знање српског језика. Па сви наши и писмени и неписмени одоше трбухом за крухом у бели свет, па сви научише језике. Ја мислим да је то увреда за српски народ, јер и Кинези на бувљаку знају српски колико толико.

Срби су толико наиван народ да није жалосно било би смешно. Није битно шта им ко каже, да ли монархисти или републиканци. Представник монархије Принц Александар на Сабору пред Народном скупштином узвикну: „Остајем овде“, народ поверова, а он седе у авион и оде у безбрижност а народ остаде са добијеним обећањем и са по неким пендреком.

Представник републиканаца у борби за власт на изборима 2004, за власт која доноси само права и привилегије а обавезе не, обећа да ће се борити да сва деца остану у Србији и да не лутају по белом свету. Доби аплауз на отвореној сцени неколико стотина хиљада гласова, јер се брате појави спаситељ српске деце који ће да спречи одлив српских мозгова. Само заборави да каже да су његова рођена деца већ отишла у бели свет. На ту његову заборавност лепо профитира Богољуб Кариф.

Наш бивши Председник, који је сада у Хагу, (када је писано ово друго дупуњено издање он више није био у Хагу), а суд у Хагу је дечија игра у односу на онај Божји

суд где је он завршио као директни кривац за смрт толико људи. Имао је одличну, додуше провидну стратегију али је палила код наивног српског народа. Оде у фабрику и љути се што радници плаћају толико велике доприносе за здравство и школство, обећа да ће им тај проценат смањити. Доби аплаузе. Одмах пређе улицу прекопута и уђе у болницу или школу и љути се како имају мале плате, то мора да се повећа. Морају да се повећају доприноси. И ту доби аплаузе, а сваки квази економиста и баба на пијаци добро зна да некоме не можеш да даш док другоме не узмеш, али српски наивни народ чак ни то није знао јер је слепо веровао, као да се заљубио у свог вођу.

Зар нисмо видели да се на последњим изборима 2004. за Председника Србије, пријавише кандидати који су унапред сви знали да немају никакве шансе, ипак се пријавише вероватно или да се афирмишу или да узму паре. Сви смо ми то знали али опет неки наивни су гласали и за њих.

Из свега овог до сада изложеног некако произилази да је проблем у нашим вођама, нашим представницима на свим нивоима. Да видимо да ли је баш тако. Ипак није тако јер ти наши представници излазе из народа, они су део нас. Значи да је ипак проблем у народу. Не каже се бадава да сваки народ добије власт какву и заслужије. Проблем српског народа је што не схвата политику као једну племениту вештину, делатност као што је схватају на Западу. Није на одмет да видимо право значење политике. Шта је заправо политика?

Политика једне породице заправо значи свесно усмеравање једне породице у одређеном правцу. Сви се труде да буде у позитивном. За усмеравање породице служе различита средства која се примењују, почев од васпитања па све до кажњавања. Исто тако вођење политике неког државног или приватног бизниса подразумева вођење те фирме, односно усмеравање у једном одређеном правцу, уз помоћ

различитих средстава. Ако се води погрешна политика породице, та породица пропада, исто важи и за фирме. Тако смо дошли до дефиниције да је политика свесно усмеравање друштва у једном одређеном правцу уз помоћ различитих средстава.

Основно средство је држава. Држава је једна друштвена организација са монополом физичке силе која штити владајућу класу, или њихов начин производње, односно њихову имовину. Под физичком силом подразумевамо средства принуде где спадају: војска, полиција, тужилаштво и судство. У једној цивилизованој и културној држави то све лепо звучи и лепо функционише, али на Балкану а посебно у Србији то звучи јако лоше јер Срби имају одувек лоша искуства са принудом државе, са злоупотребом силе тако да државу доживљавају као једно нужно зло а не као нешто од чега имају сви користи. Они су деценијама осећали да власт значи моћ, која се примењује над народом. Отуда су они поистоветили државну принуду, силу са бављењем политиком, јер им се ништа није давало већ само отимало. Политику посматрају шта се заправо дешава на нашој политичкој сцени, где су главни јунаци сви добри глумци а лоши људи. Тако се временом, на жалост са правом у српску свест усадило негативно значење политике и бављење политиком. Политика је „курва“, говорили су обични људи јер су је тако доживљавали, гледајући политичаре како се просто речено, курвају. То је значи нешто прљаво, наопако, покварено. То је за нераднике, чији је први радни однос ништа мање ни више него бављење политиком, то је за мангупе, криминалце. Поштени људи и добри домаћини су говорили својој деци, шта ћеш сине у политику када си поштен.

Поштени се нису се ни кандидовали осим мало изузетака. Тако да смо сада дошли у једну посебну фазу где се више не разликује, ко је политичар а ко је мафијаш,

или је то садржано у једној личности или је дошло до расцепа личности, па су једни те исти и једно и друго. Незнамо чак ни ко је лопов а ко жандар јер стално мењају улоге. Кад жандари ухвате лопова, па кад лопов дође на власт сада он хапси жандаре, замене места или направе дил па плен деле ортачки. Из досада реченог намеће се закључак да идеја да нас заступају најбољи који ће да нас представљају у свим органима власти на свим скупштинским нивоима претворила је делегатски систем, изборни систем у своју супротност тако да уместо народ бира најбоље он уствари бира од најгорих оне мање лоше.

Зато је са часним изузецима тешко у Србији наћи једно село где је шеф месне канцеларије угледан и добар домаћин, ако већ није најбољи домаћин. Да би дошло до позитивне селекције мора у самом дну, у самој основи пирамиде да буду најбољи људи из тог села. Обично су то нерадници, мангупи који воле да шетају ташне од села до вароши, односно одборници који чине скупштину у неким малим и већим варошима. Одатле потиче негативна селекција наших политичара, одатле почињу сви наши проблеми, јер почињу да се баве политиком најгори међу нама. Посебну је неопростиву грешку направио СПС на првим републичким изборима када је тадашњи Председник био омиљен у народу и када је Србија убедљиво гласала за њега. Да би добио што више локалне власти он се сети да иде са заједничким плакатом са свим локалним политичарима. Значи у некој малој вароши на слици је био Председник Милошевић а одмах локални политичар. С обзиром да су гласали за Председника није битно ко је био поред њега тај је побеђивао. Да су ставили као Калигула коња и коњ би победио. Тако је „чувени“ Бица победио. Тада уђоше у Републичку скупштину кваза и наказа. Ако се већ претпостављало какав ће кадар стићи у Скупштину онда се у самом старту ишло на то да у Скупштину не уђу

паметни људи да не би сметали, већ је само требао фолклор, као људи из народа па што мора да знају падеже као Бица, па што мора да зна још да плива, а сви Свилајнчани знају који иду на море у Грчку у Паралију, да Бица не зна да плива, што па мора да зна да плива и то није грех, а да се јавно хвали на скоро свим телевизијама како је био државни репрезентативац у ватерполу, као да ми његови вршњаци нисмо никда гледали ватерполо е то је грех. Онда је као прави хирург виноградским маказама исекао себи палац на ноzi кога је наводно ухватила гангрена. Ако сви ми Свилајнчани знамо да наш градић од десетак хиљада становника, запошљава једва око хиљду становника, а онда председник тог града Бица, кога мангупи воде са телевизије на телевизију као неку квази циркуску звезду, да би народу кои једва преживљава, дали хлеба и игара, а он се уживео у ту улогу политичког ковна, па изјављује како је са његовим доласком за само прва три месеца запослио 4.000 и словима (четири хиљаде) радника. То је имитирао свога идола Слободана Милошевића који је „пронашао“ нафту у Стигу, који је „изградио“ брзе пруге који је „направио“ одличне аутопуге, да ће од Србије направити Швајцарску. Таквом Председнику који је сејао илузије одговарали су патолошки лажови. Зато се и окруживао са њима. Могли су да раде свашта у скупштини, да певају песме Милошевићу, (као Рака и Бица) да врше малу нужду у скупштинској сали (као Бица). Могли су себи да дозволе да уместо да седе као сав нормалан свет они су лежали на поду као балвани па је обезбеђење морало да износи Шешеља и компанију. Ако имамо такав састав скупштине, онда не треба нам 250 посланика, доста је имати и 50 кловна који ће замајавати овај народ. Да ли треба изборни закон мењати и наћи неки нови модел, јер је већ и у претходном делегатском систему била дилема како да гласа делегат да ли по својој савести или по директиви

странке. Изборни закон омогућује апсолутну владавину некомпетентних људи. Посланик уђе у било коју скупштину на било ком нивоу и почиње да се бави поитиком, односно постаје преко ноћи политичар. Политичар је човек који се активно бави политичком делатношћу и учествује у политичком животу. Значи он врши одређене функције у одређивању политике у политичким организацијама или државним органима. Њихово постојање је резултат политичке неактивности широких народних маса, које служе само за гласање. Са порастом етатистичких тенденција расте и улога профоналних политичара и сада се из њихових редова рађа нови слој бирократије, која свој друштвени положај не темељи на својини или личном раду, већ на вршењу политичке власти.

И сада долази до једног парадокса. На једној страни имамо у Београду већ неколико деценија факултет Политичких наука, који учи и спрема кадрове са звањем политиколог, значи онај који се бави стручно политиком, који се бави професионално науком о политици, који научно изучава политику или познаје и примењује политиколошку вештину. Значи имамо оспособљене кадрове. Где они то примењују ту своју политиколошку вештину. На прсте могу да се наброје они који раде нешто у струци, а на другој страни захваљујући изборном систему, имамо све остале професије које јадни имитирају бављење политиком. Лекар се обучава да лечи људе, снајдер да шије одело. Ако сада вама неко предложи да вам шустер или снајдер оперише чир, ви ћете са правом да кажете да је то сулудо, а и јесте сулудо, а када у скупштини о вашој економској судбини не одлучују економисти већ молери, (Као радикал један молер из Ћуприје је био чак и министар саобраћаја), онда је то у реду. Када о националним односима одлучују пољопривредни инжињери и то је у реду! Када општину у неком месту води ветеринар и то је у

реду, а када краву треба да отели конобар е то није у реду. Тако да се наш друштвено-политички систем полако дегенерише и као крајњи резултат добијете општину Свилајнац на чијем челу се налази ветеринар, а у свим политичким странкама у тој општини на челу се налазе ветеринари. Не остаје ништа друго него да се људи озбиљно упитају а шта је уствари народ, када се о њему старају ветеринари? А ко се онда стара о стоци у тој општини? По тој логици вероватно свршени студенти и професори са Факултета политичких наука. Када треба да одлучи чиме и шта да се прска у пољопривреди да одлучи куварица, опет није у реду! А када лекар у скупштини одлучује о границама једне земље онда је то у реду! Замислите сада да заменимо улоге. Да сада политиколози буду бербери, аутомеханичари хирурзи. Ви ћете рећи па то није нормално. Да не наводим више примере навешћу само један најскорији да се види како то изгледа и где ће то да нас одведе. Када су Албанци 2004. год. почели да врше терор, репортери питаше једног бившег опозиционог вођу а сада на власти у оквиру коалиције Вука Драшковића, за мишљење шта треба радити, он одговори импулсивно као и сви Динарци, треба одмах у току ноћи послати тенкове. Да је то рекао неки грађанин на улици у афекту који нема везе са међународном политиком и међународним правом, ми би смо му опростили, рекли би ма пусти га пијан је, незна да бисмо имали опет за пар сати бомбардере над кућама. Трагедија је наша што та незналица међународног права постаде после само пар недеља министар спољних послова, а на том факултету Политичких наука постоји одсек за међународно право и дипломатију. На то питање одговорио би сваки студент прве године на том факултету.

Проблем око Косова требао је да решава министар чија је мајка Албанка, Свилановић. Њему је истекао мандат. Сада треба да решава министарка, ћерка политичара

уз чију „свесрдну помоћ“ Срби из Крајине остадоше без домовине. Она је живела у Загребу и била је удата за Хрвата, а зар у Србији нема српкиње која би то радила у корист Србије. Да решава неко ко је побегао из Крајине, јер није решио своје проблеме у Крајини, а решиће на Косову. Нема потребе да стављам још и слику, препознаћете Сандру Рашковић.

Док свака политичка странка нема екипу политиколога, док у скупштини сваки одбор, свако радно тело нема екипу независних политиколога који не смеју да буду страначки опредељени дотле Србији нема спаса јер је ово владавина некомпетентности.

СРБИЈА РАДИ БЕОГРАД ГРАДИ

За ову нашу тврдњу свакако постоје узроци, а основни узрок је да су окопатори, Срби са оне стране Дрине уз помоћ Црногораца, зауевши Србију заузели су скоро све државне функције. Сви су се настанили у Београд. У унутрашњост Србије ишли су само по задатку на нека руководећа места, тако да су целу Србију држали под контролом.

И дан данас се није ништа променило, декларативно сви се залажу за децентрализацију Србије, а управо све јаче стежу омчу око главе Србије, Србије без Београда.

Све се дешава у Београду. Сва културна, забавна, спортска збивања су у Београду. Сав новац који се заради у Србији слива се у Београд, па се онда локалној самоуправи у Србији враћа само делић тога за основно одржавање општина. Све донације одлазе у Београд. Сва државна предузећа која су се продала по Србији, опет новац одлази у Београд. Све што је дошло као поклон из Европе, 95% одлази за Београд. Док се београдска деца клизају на Ташмајдану, деца из целе Србије моле Бога да буде јака зима да би се заледили потоци да могу и они да се клизају. Док се београдска деца купају у затвореним и отвореним базенима, дотле се деца из Србије купају по потоцима и загађеним рекама и још увек у школама имају клозете чучавце ван школских зграда.

Разлика у стандарду, висини личних примања, квалитету живота, воде, хране, инфраструктуре, у Београду још од 1945. године почиње да се повећава у односу на остатак Србије. Нарочито задњих десетак године Београд постаје

све развијенији а Србија све заосталија. Источна Србија не да има лоше путеве, него нема никакве путеве, чак ни шумске.

Све избеглице које су дошле са парама, налазе се искључиво у Београду и баве се бизнисом чак из њихових редова постају председници влада, као Мирко Марјановић, а сва остала сиротиња која је дошла тракторима налази се у Србији. И сада локална власт општинска у Србији да уместо брине о својим бескућницима, о оним људима који су годинама плаћали доприносе за стамбену изградњу, па нису успели да направе себи кров над главом, сада од њихових пара се зидају куће за избеглице врло сумњивих финансиских могућности.

Има нешто што је Србија добила несразмерно много више него Београд, нико се не пита још увек зашто? Да ли је то случајно, или је неко то дириговао? То што је Србија добила, то су НАТО бомбе. У Београду индустрија није уопште порушена, ни мостови, изузев неколико неважних зграда где се није ништа производило већ су биле зграде полиције и војске. У Србији су срушене скоро све фабрике, мостови, пијаце, возови, приватне куће. Да ли ће неко једном да објасни ту несразмеру рушења Београда и Србије.

Да ли је неко из Београда дириговао бомбардовањем Србије а не Београда, да ли је неко свесно знао шта треба продати за јевтине паре, или је неко намештао шта треба купити од друштвене имовине скоро бадава па је то имало приоритет у бомбардовању.

ДРУШТВЕНО ПОЛИТИЧКИ СИСТЕМ

Глобално друштво је састављено од политичког, економског, демографског, културног и других система. Тема ове књиге је сво време политички систем. Најлакше је схватити политички систем као један оквир, као један рам у коме се одвија један сплет политичких делатности, односа међу људима. Замислимо једну рибарску мрежу која је уоквирена оквиром. Све што се преплиће у оквиру тог оквира, сви односи између људи, свако са сваким, то је политички систем. Овај наш садашњи политички систем чине такви односи у друштву, међу људима, који омогућавају да један јако мали број људи има све а огромна већина врло мало, скоро ништа. За такав политички систем кажемо да је експлоататорски где огромна мањина експлоатише већину. Такав се политички систем штити државом као организацијом са монополом за физичку силу, па се увек ствара погрешан утисак код потлачених и експлоатисаних да треба рушити државу да би се избавили сиромаштва. Не треба срушити, променити, већ на изборима направити прави избор у односу на понуђене програме странака које те програме нуде.

Али како направити добар избор, када је делегатски систем ипак облик посредних избора који у пракси може донети и доноси одређена отуђења делегата од маса, од основних субјеката власти и управљања. Зар делегације не доводе до сужавања управљачке екипе, до њеног репродуковања из ње саме и до кумулације функција у руке појединих група.

С друге стране, ако је делегат само изласник, он мора радити у оквиру овлашћења „мандата“ и тиме се стављају границе ако не и негације аутономији његове личности или његовим могућим самосталним и креативним жељама и могућностиима. (способностима). Из тога може да призађе пасивност виших форума.

Или ако је процес делегирања на локалним изборима контролисан од стране централних партиских форума, тада делегација у оквиру једне партије може довести до новог облика централизма, који се формално образује одоздо а уставари функционише одозго.

ИДЕОЛОГИЈА

Идеологија је друштвена свест једне групе људи, њихов поглед на свет, односно начин мишљења једне групе људи, класе или појединца, свеједно. Замислите да сте у једној соби и да гледате кроз прозор. То је ваш поглед на свет. То је ваш појединачни поглед, а званична идеологија је начин мишљења групе људи који су на власти. Они мисле да треба да пљачкају народ, да сељаци дају бадава своје производе, а да они исте такве производе увозе за добру провизију, да лекари и професори треба да раде за неке бедне плате, да радници раде бадава, да незапослени дочекају пензије на Заводу за запошљавање, да пензионери примају милостињу, да постоје корумпирани синдикати, који треба да штите њихова права, да нико не сме да се буну, да створе своју лажну опозицију, да они живе као шеици, раце и махараце од туђег зноја и рада и да то назову транзицијом, и да то тако мора да буде народу лоше првих сто година, а када то издрже они гарантују да ће после бити боље. То је њихов експлоататорски поглед на свет, њихова идеологија. Сада када знамо шта је идеологија и шта је политички систем можемо на миру да гледамо латиноамеричке серије и фудбал, а неко други ће доћи да нам промени тај политички систем, као микрочип у ТВ апарату.

Значи наши мангупи имају своју идеологију они ту идеологију спроводе преко политичког система, који су сами изградили, уз помоћ државе као организације са монополном физичке силе: судство, тужилаштво, полиција, војска и пендрек као основна институција.

ИЛУЗИЈЕ И ЗАБЛУДЕ НАШЕ ПРОШЛОСТИ

На примерима династија Обреновића и Карађорђевића требали смо да извучемо поуке, да ли смо као народ више добили и боље прошли под једном или другом династијом. Имали смо једну страшну илузију о себи као ратничком народу. Стално смо причали да смо добијене битке и ратове губили за зеленим столом. С обзиром да историју пишу победници нисмо у могућности да знамо шта се стварно догађало у прошлости када више нема живих очевидаца. Зашто једном не седну српски историчари и нека лепо напишу, од доласка Срба на Балканско полуострво које смо ми све то ратове добили а које изгубили, па да се подвуче црта и да знамо да ли смо или нисмо ратнички народ, или је то илузија.

Можемо да анализирамо само задње ратове јер још постоје очевици који тачно знају шта се дешавало, а не да стално читамо оно што пишу победници. Једни се хвале како су убијали своје саборце што су украли шаку шљива, (ако то није био маркетиншки трик) па се после испостави да су ти и њихови истомишљеници покрали сву друштвену имовину. Стално потенцирамо како нисмо агресивна нација, како никада нисмо никога нападали, већ смо се само бранили, а како онда да схватимо уништавање Вуковара? Као хир српских сељака који су уништавали град где живе грађани, или смо можда ослобађали Вуковар од Вуковарчана. Ако смо бомбардовали Дубровник из чиста мира и без икакве потребе како то да схватимо, да ли као маркетинг за црногорски туризам. Нас оптужују за

многобројне злочине које смо починили, али ако знамо да нисмо направили ни један злочин изузев у Штрпцима, онда се питајмо па где их направисмо. Вероватно на туђим територијама за које нам се учинило да су наше или можда треба да буду наше. Обично се бранимо па кажемо паравојне формације. Зар је то важно, зар није свеједно, регуларна Армија, МУП или њима придружене и од њих наоружане паравојне формације, свуда су Срби.

Сада, у овом проклетом рату, прописно смо се обрукали од доласка на балканско полуострво и можда је боље да смо остали у оним мочварама око Карпата, зар не!

Одавно смо схватили да незнамо да употребљавамо мозак; никада нисмо знали да се дипломатски понашамо, а и ко нам сада води дипломатију. Онај ко је причао у маркетиншке сврхе пре петнаестак година, да онај ко подигне зелени барјак треба му руку исећи. Зар је то употреба мозга? Зар пре њега хоће да нам дипломатијом врате Косово наши политичари чије су мајке Албанке. Е мој највиши српски народе.

Да се вратимо на наслов овог поглавља.

Да ли је илузија или не да смо ми ратнички народ? Ушли смо у задњи рат да се песничимо са много слабијим од нас. У почетку рунде имали смо авионе, тенкове, топове, целу ЈНА, са војном силом којом смо располагали могли смо да сравнимо са земљом Сарајево и Тузлу, а не да дозволимо да нам убијају голоруке дечаке, ненаоружане војнике и то пред телевизијским камерама. Са толиком војном силом могли смо да уђемо у Загреб и да их ишама-рамо као малу непослушну децу, а шта ми урадисмо.

Подвисмо свуда репове и побегосмо.

Како онда дозволисмо да наше војне формације из Словеније истерају словеначки ловци са пушкама двоцевкама. Не само да нас најурише већ и понизише, вратише нам децу, војнике у кратким и дугачким гађама.

ВРХОВНИ САВЕТ ОДБРАНЕ

Врховни Савет одбране одлучује да се распише мобилизација држављана Србије (Не и Црне Горе) за ратове ван територије Србије у (Крајинама). Ко одлучује у име српског народа?

Одлучују:

Бранко Костић,	Црногорац.
Слободан Милошевић,	Црногорац из Увача.
Момир Булатовић,	Црногорац.
Генерал Вељко Кадијевић,	Босанац.
Генерал Благоје Ацић,	Босанац.
Генерал Вук Обрадовић	Црногорац.
Премјер Анте Марковић	Хрват.

Мобилисано је 140.000 војних обвезника из Србије.

Погинуло је 16.000 бораца из Србије.

Србија је добила 27.000 инвалида који живе од милостиње јер им није решен инвалидски статус.

Па шта забога добисмо за узврат за толико изгубљених младих живота? Шта добисмо за те обогале младиће? Да смо добили и пола Америке зар то вреди толико? Не добисмо чак ни Гренланд, ни Северни пол, већ добисмо гомилу избеглица. Нити они јадни знају где ће и шта ће, нити ми као народ знамо шта ћемо са њима када не знамо ни шта ћемо са нама самима. За сво то време кумови нас замајавају, чији су завичаји били у рату, нису хтели да оду у Херцеговину да бране своја вековна огњишта са својом херцеговачком децом, већ они нама Србима по Србији држе лекције из патриотизма, анимирају добровољце, наравно Србе, свакако наивне, за спас свеколиког Српства и формирају паравојне формације за ратове ван Србије. Ради ангажовања бораца из Србије ван њених територија Србија је добила санкције.

Да ли још увек смемо да тврдимо да нисмо агресиван народ и да никада нисмо ратовали ван српских територија!. Једино, ако не сматрамо за наше територије све територије где живе Срби. Онда по тој логици ако у Бечу постоји кафана коју држи Србин и то је наше. Зар Србин увек мора да се идентификује са целокупним народом, са сваким псом, са сваким кочијашем, са сваком барабом.

Србин је одувек волео вашаре, рингишпиле, циркусе, волео је да се забавља, да лумпује чак и онда када се профинио па одбацио вино и ракију и почео да пије пиво као прави Еврољанин.

Рат је најпогубнија забава српског народа.

СРПСКА НАЦИЈА

Нација је једна друштвено - економска, културна и политичка заједница на једној територији у оквиру заједничког језика блиске етничко - културне сродности уопште. Ниједна нација није хегемона па ни српска. У свакој нацији постоје класне поделе, које се код нас нису пре тако драстично испољавале као у задњих десет година. Уместо класних сада се појављују различите друштвене супротности, у њој живе и дејствују различите социјалне снаге са често противречним интересима, поред тога у њој постоји и борба различитих интереса, различите политичке оријентације и идеологије. Нација је била друштвени амбијент у коме се радничка класа организовала као класа, сада се у том истом амбијенту деорганизовала, једноставно је нестала, расточила се, јер са нестанком друштвене својине и ње је нестало. Сви смо сведоци да више нема такозване средње класе која је била основа друштвено - политичког система.

Она је била основна класа у којој је живео највећи број људи у социјализму као друштвеном уређењу које је било прелазни период од капитализма ка комунизму, као апстрактном друштву. Сада смо сведоци једног контра процеса, прелазног периода од социјализма у капитализам и тај међу простор у коме се налазимо зове се транзиција. То је као када воз иде из социјализма у станицу капитализам и између те две станице ускачу разбојници и отимају све што им падне под руку. Једни носе маске на којима пише приватизација, други носе маске на којима пише аукција, трећи носе маске на којима пише тендер.

Док воз стигне до последње станице а стићи ће али ће стићи са путницима без гаћа, опљачканих до голе коже.

Ти који се нису возили у том возу, већ су ускакали и отимали, сада формирају једну нову до сада непознату класу која се зове кримократија. Ту долази до симбиозе криминалаца и носиоца политичких функција, професионалних управљача који настају на основу функција које врше у држави. Сада се прави један нов систем друштвених и политичких односа у коме доминира слој професионалних управљача независан од друштва и ван сваке контроле друштва. Тај нови друштвени слој претендује да заступа опште друштвене интересе, док у стварности намеће држави своје сопствене интересе као опште. Државни извршни апарат јавне власти представља главну подлогу за развој кримократије и најважније је упориште њене друштвене моћи. Кримократија сада постаје прва социјална снага државе као силе отуђене од друштва и непосредне контроле.

Ово су само последице које смо констатовали а да би дошли до правог узрока као генератора свих негативних друштвених процеса по српски народ са ове стране Дрине, мораћемо да се вратимо неких шест деценија уназад.

Тада је дошло до једног интересантног друштвено-историјског процеса који се врло ретко среће у светској историји, да један јако мали део нације, овог пута српске као припадника једног народа који је егзистирао у оквиру друге нације, мислим на Србе из Крајине и Босне и Херцеговине. Дошавши у Србију са ове стране Дрине посезали су за правима народа који је ту живео у својој матици, својој нацији. Не само што су посезали за туђим правима већ су наносили директну штету интересима матичне нације, али су успели да наметну своју идеологију која је управо оправдавала такве поступке. Без обзира на политичко преузимање, нација староседелаца матице, добро је осетила у

послератним годинама, после 1945, подређивачки, агресиван, себичан, супериоран однос дошљака према политичким, културним, посебно економским и свим осталим интересима староседелаца.

Како другачије схватити национализацију економских добара, конфискацију имовине на целом простору матице, староседелаца, затим принудни откуп итд. Таква политика и идеологија у чијој је сржи била аспирација за потцењивањем, пљачком и искоришћавањем Србије, уједно је било и политичко - идеолошко средство којима дошљаци и победници покушавају да замагле стварну слику социјалних односа и да учврсте друштвено поробљавање огромне већине од мизерне мањине. Они су уз помоћ Црвене армије и руских каћуша добили привилеговане положаје, истицајући бесрамно своје заслуге, непостојеће врлине, отклањање наводних неправди, а уствари тек сада су уводили још веће неправде, величали су своју мисију спасавања Србије од стране „правих, чистокрвних Срба, без турске крви у себи“.

Сада, пресрећној Србији уместо дахија, спахија, ага и бегова, поставише сами себе на апсолутно сва руководећа места. Узимали су само по неког Србина домороца као фолклор, обично оне најнеквалитетније међу Србима над којима се могло лако доминирати и који су се могли купити са ситним привилегијама. Обично су били необразовани, ако у образовање рачунамо занате, онда нису узимали праве српске мајсторе већ приучене шегрте, који су хтели у тим смутним временима да нешто ушићаре. То је било време када је сав српски талог испливао на површину.

И то мало српских политичара Јосип Броз је користио искључиво за једнократну употребу или као народни фолклор јер обично су лоше стајали са падежима, изузев часних појединаца који су се ту случајно нашли из неких својих личних разлога. Дошљаци су размишљали врло

логично. Зашто би се сада Срби из Србије мучили око бављења политиком када им је било много лакше, а и омогућено им је да раде по рудницима, фабрикама, и имањима.

Тако данас исто размишљају и њихови потомци и ништа се ту није променило. Зар нас кумови Херцеговци већ петнаест година не замајавају, вуку за нас, а ми идемо за њима као хипнотисани или омађијани, идемо као овце за својим просветитељима. Зар нису у самом стварању наше најмасовније опозиционе (бар смо наивно тако мислили) странке у самом оснивању били све сами Херцеговци. (Драшковић, Комненић, Ракетић, Плавшић, Шешел итд.) Сви су они имали по неколико гробова из другог светског рата које су желели да освете наравно са нашом децом. Ми смо Срби староседеоци хтели да водимо љубав, да пецамо, да се дружимо по кафанама, да обрађујемо имања, да се бавимо ситном трговином. Ни на крај памети нам није било да светимо нечије гробове, али мангупи нас увукоше у све ратове и све их изгубисмо а они не само да су сачували главе и имовину, него богами сви енормно увећаше своју имовину. То нам урадише наша браћа по матери. Наш животни простор се сузио, али и ту добисмо нове господаре овог пута са Косова, и ту се појави Баш-Челик који зна и може да раскида ланце и катанце у лику Богољуба Карића..

Колико Црногораца, Херцеговаца и Крајишника (без ових задњих јадних избеглица што дођоше на тракторима), ради по рудницима, обрађује земљу, ради по фабрикама, бави се ситном трговином, а да нису директори или руководиоци. Да нису носиоци највиших функција по странкама, у војсци, полицији, да се баве великим бизнисом. Одговор остављам вама.

АТЕИСТИЧКА РЕЛИГИЈА

Наш народ је у својој души побожан, али то исказивање побожности свело се на славе, рођендане и венчања, јер Срби не иду као католици редовно у цркву. За католицима ништа мање не заостају ни протестанти, па ни Руси. Од свих Источно-европских земаља ми смо били највећи атеисти. Ваљда смо били једини прави атеисти у Европи.

Наш народ никада није схватио Бога озбиљно већ је веровао да Бог има све врлине и мане као човек. Бог чини људима и добро и зло и то свакоме према заслуги и то пратећи генетски код кроз генерације уназад. То је наш народ превео на свој језик као судбину. Срби су остављали одлазак у цркву за старије дане и за празнике. Они су више волели да мисле о животу са ове стране па се нису баш много прибојавали Бога, али то не значи да су га негирали. Они су били верници који су ишли у цркву само о празницима. Они имају скривену одбојност према цркви, посебно према поповима као службеницима цркве.

Наше главно обележје православља које обележавамо као питома, јесте стварно питома у односу на агресивно католичанство и ислам. Ако сада знамо да смо деценијама формирали атеистички дух са минималном способношћу за праштање, онда не треба да нас чуди што данас осветничка агресивност представља значајан енергетски котао балканске деструктивности.

Да бисмо схватили понашање верника и да их не осуђујемо без правих разлога да видимо и да осветлимо лик

првог међу једнакима, који је на челу верника. Први међу једнакима пред Богом је:

Његова Светост Патријарх Павле.

Рођен је 1914. године у Кућанима код Доњег Михољца у Хрватској. Богословију је завршио у Сарајеву. У Бања Ковиљачу, Србија, ушао је заједно са партизанима из Босне. Устоличен је пре смрти Његове Светости Патријарха Германа. Патријарх има обавезу да подједнако третира све личности и да заштити све вернике из Србије од обмана и лаковерности, а државу од пропасти, (ако се сетимо Дафине, Језде, свих ратова) онда му је учинак врло слаб..

Њ.С.Патријарх је 1992. године у почасном реду учествовао на проглашењу СР Југославије, за коју његови верници из Србије нису имали референдум. Он је благословио њено остварење и њен Устав, али и ту нешто не беше срећне руке. Црква се није деполитизовала већ у целости пратила трио Милошевић, Шешељ, Драшковић, којом су изгубљене вековне територије, националне територије где је православна популација чинила већину. Након губљења Косова, оштрог курса међународне заједнице према Милошевићу, Њ.С.Патријарх Павле почиње да се дистанцира од њега.

Од 1944.-1948. године Руси и несрбијански партизани су по званичним подацима побили 265.000 (незванично 400.000) домородаца Србије. Након стицања независности Цркве, била је обавеза Њ.С.Патријарха да објави сва страстишта невино пострадалих верника. Српска православна црква у Македонији постаје аутокефална, док верници из Црне Горе траже аутокефалност своје цркве, дотле у Србији ничу секте: адвентиста, атеиста, Јеховиних сведока, Сатја-Сан Баба, сатаниста итд.

СТРАХОВЛАДА

После Титове смрти настаје безвлашће, настаје једна у Европи виђена доктрина, социјална и политичка доктрина која одбацује и негира улогу и историјски значај државе и политичких установа у друштву. Она се не залаже за буквално уништавање државе, мада је толико обезвредила да је скоро и уништила. Искомпромитује све институције а највише парламент где је било све дозвољено, где се уместо расправљања певало, у завлачењу Милошевићу испод шињела није имало границе, поливало водом, обезбеђење је неке посланике буквално износило на рукама јер су лежали на поду, где је био такође циркуска звезда Шешељ, Као што смо већ рекли у претходним поглављима, сада да се подсетимо, да после сваке анархије долази неминовно диктатура јер је сами људи прижељкују. Она никада не долази сама по себи из чиста мира или нечијег хира. Морају да се створе услови за њен долазак.

Људи су били уморни од социјализма па су тражили нешто ново, неког новог вођу. То што су тражили убрзо су и добили. Добили су манипуланта за вођу, човека који се доказао у манипулацијама са робом, затим новцем, а што ћемо много година касније схватити. Тај човек, Слободан Милошевић, усавршио је и манипулацију са народом. Био је велики демагог, као да је испао испод Титовог шињела.

Знамо да је демагогија метода саобраћаја између политичких вођа и народа која постоји одувек. То је уствари завођење, обмањивање народа. Он је додао једну степену више што би смо је назвали као залуђивање народа. То обмањивање се састојало од истицања нереалних обећа-

ња (сетимо се брзих пруга, непостојећих путева, непостојеће нафте). Он је желео на тај начин да стекне популарност, (не сме нико да вас бије) али кад је стекао популарност он је морао и да је одржава, опет лажним обећањима, јер није био способан да уради нешто позитивно за народ, који је пошао за њим. Код њега је демагогија почела спонтано а касније је била плански усмеравана. Он се није јавио случајно, створили су се сви услови да се појави диктатор.

Он то није сигурно желео у почетку, касније није ни био свестан да је то постао па се вероватно чудио што му приписују да је диктатор. Све је ишло на руку за развој диктатуре.

Распад Југославије, избеглиштво, криминализација друштва, хиперинфлација са великим банкарским плачкама, међународна изолација и неизвесна будућност учинили су своје. Велики број људи живи у страху, најчешће и незнајући да је страх произведен и организован како би се лакше владало. Први разлог за страх је појава тоталитарних политичких покрета, који су били праћени различитим облицима популистичке мобилизације мас покрета, покрета који су почивали на демонстрацији моћи народа (јогурт револуције), али то је значило истовремено и поништавање њихове слободе. Тада то народ није схватао а ни слутио у шта се упуштао и шта ће из тога проишасти.

Тај политички покрет у Србији који се називао анти-бирокупатском револуцијом, представљао је капислу разарања наше бивше домовине. Ту је дошло опет до идентификације народа са вођом (исто то и са Титом). Тај погрешан и кобан спој народа са вођом био је праћен разарањем политичких установа и свих облика аутономије којима се испољава слобода људи.

Ослоњеност на страх, као елемент репродукције политичке моћи може да се идентификује на неколико нивоа.

Директном политичком репресијом, демонстрацијом силе, извођењем полицијских јединица на улице, грађанима се даје на знање да се тако решавају политички конфликти.

Тај режим почива на организованом страху, зато се и не решавају основни политички проблеми пред којима се ово друштво налази. За Србију је карактеристично стално држање Косова као отвореног проблема, јер је то врло осетљиво питање које увек постојећој олигархији може да послужи као инструмент за политичку хегемонизацију маса на националној основи, и увек може да буде употребљено када то режиму одговара.

Не само режим, већ и велики опозициони блокови показују да су увек спремни да као саставни део своје политичке стратегије изведу ту формулу велике домовине и страха од других јединица. Понекад политичари којих се народ плаши могу да буду истовремено и популарни. Војислав Шешел је оличење грубе, бахате силе, манифестоване претњама да ће бомбардовати неке европске градове, да ће непријатељима вадити очи зарђалим кашикама, вадио је пиштољ на студенте и таксисте. Тај политичар је доживео велики успех на изборима, његова странка и без њега такође пролази добро на изборима.

У основи апсолутно свих водећих и опозиционих странака налазе се елементи диктатуре вође, који намерно производе страх и то у двоструком смислу. И према споља и према унутра, према окружењу као и према присталицама те странке. Сматрамо да је грађански и студентски покрет у Србији најбоље што се десило, јер је то била једна снажна демонстрација ослобођења од страха.

Ослобађајући се од страха они су ослобађали и своју политичку слободу. Упркос томе што су политичке партије које су биле у врху тог покрета показале да немају ни способности ни знања да разумеју захтеве тог грађанског

покрета, сматрамо да је тај протест врло важан за демократску реконструкцију Србије. Без обзира на то што је енергија привремено исцрпљена ипак су важне три ствари:

1. Створен је отпор недемократском режиму.
2. Без обзира што изгледа да се режим опет консолидовао, Србија има предност у фактору време.
3. Политички режим је толико лош у нормативном, функционалном и сваком другом смислу, да не треба искључити фактор неизвесности, фактор политичког или неког другог догађаја, који ће поново мобилисати политичку енергију исте врсте, која ће Србију извести најзад на прави пут, из стања трагичне, моралне и политичке катастрофе.

ВЛАСТ КОЛОНИСТА

Руси напуштају 1948. године Србију. Партизани, колонисти који су се дочепали власти и на све функције поставили скоро све своје сународнике, после одласка Руса осећају се slabим и одлучују да довуку своје сународнике из Црне Горе и из крајева преко Дрине.

Бесплатно им се додељује имовина коју су отели од Срба, путем аграрне реформе, национализације, конфискације. Постављају их на све функције. Дошли су сви као пролетери и постали богати, а богати Срби сада су постали пролетери и радили су у новотвореним фабрикама за мале плате.

Идеја за аутономију Војводине потиче од колониста, јер никоме у Војводини то не одговара. Држављани Србије који су католичке вере њих нема више од 25%, не могу да буду већински народ, и зашто би били за аутономију. Заблуда је да Војводина храни Централну Србију, па Србија је одувек имала вишка хране. Војводина сировински и енергетски зависи од централне Србије. Војводина нема такве потенцијале да може да прерасте у самосталну државу, да има сопствену војску, да брани дугачку границу. Староседеоци Србије и Војводине вековима живе заједно у миру и слози где из мешовитих бракова има неколико стотина хиљада деце. Проблеми настају са доласком колониста. Пошто смо до сада обрадили хронолошки све до данашњих дана, прескочићемо сада неколико деценија и осветлити најновије догађаје из задње деценије са доласком на власт три јахача апокалипсе а четврти резервни се често мења.

ЧЕТИРИ ЈАХАЧА АПОКАЛИПСЕ

Милошевић, Шешељ, Драшковић, Коштуница

Милошевић расписује Зајам за препород Србије, обећава да ће од Србије створити Швајцарску. Зајам, државне девизне резерве, девизне уштеђевине грађана и средства Југоскандика и Дафимнет банке, Милошевић је пребацио у иностране банке и у своју матичну државу Црну Гору, а од Србије је створио најзаосталију државу у Европи.

Све бивше републике СФРЈ су референдумом одлучиле о својој судбини. Србија је једина држава којој је власт Југословена ускратила референдум о самосталности и на њеним територијама наметнула СР Југославију под чијом јурисдикцијом Југословени и даље владају Србијом. Жабљачким Уставом од 1992. године креираним од Црногорца Милошевића, омогућује се Црној Гори да са учешћем од 4% у финансирању савезног буџета учествује са 50% власти у Већу Република и 40% у примарној емисији.

Сада нешто бизарно што је превршило сваку меру безобразлука. Држављани Србије који увозе аутомобиле морају их регистровати у Црној Гори. До 15.3.1999. године, регистровано је 118.000 аутомобила. У буџет Црне Горе уплаћено је 230 милиона долара. Несразмерним учешћем у односу на коришћење федералних ресурса Црна Гора је оштетила Србију за преко 6 милијарди долара.

Формирана је Подгоричка војна област, компетентна у Ужицу, Краљеву, Чачку, Горњем Милановцу, Рашкој и Новом Пазару. Наоружање овог корпуса је под контролом

ове области која мобилише и изводи пред војне судове обвезнике из Србије.

Организован је тајни састанак између Милошевића и Туђмана у Карађорђево. Србија и Хрватска тада су биле у рату. Састанку су присуствовали Милан Мартић и Шешељ. Сада се поставља питање у којој мери је овај састанак утицао на егзодус Крајишника и Славонаца. Мировним планом Зе-4 Међународна заједница додељује Крајини највећи степен аутономије (крајишка власт, армија и полиција). Крајина постаје држава у држави. Постигнути су сви циљеви због којих су Крајишници ушли у рат али Крајишници нису прихватили овај план. Борци из Крајине продају Хрватима оружје и масовно дезертирају. 70% дезертерства није забележено ни у једној армији од постанка света. Хрвати освајају предвиђене територије без већег отпора крајишких снага. Министарство унутрашњих послова Крајине са припадницима и комплетном опремом напушта Крајину, долази у Србију и колективно се запошљава у Министарству унутрашњих послова Србије, да би 14 дана касније био објављен егзодус. Крајишници колективно напуштају Крајину и долазе у Србију. То је био резултат споразума Милошевић-Туђман у Карађорђево.

По међународном статусу, Крајишник који је ангажован у оружаним формацијама Србије је легионар. Легионаре ангажују само диктаторске окупаторске власти. Након формирања крајишке легионарске полиције Србија постаје држава са највећим бројем полицајаца у свету у односу на број становника, 133.000 полицајаца на 9.700.000 становника, а истовремено држава са највећим криминалитетом, ликвидацијама и убиствима. Легионари не обезбеђују држављање Србије и њихову имовину, већ југословенску власт од староседелца Србије. Време је да се каже Србима који су учествовали на демонстрацијама и добијали пендреке и омрзли полицију и саму униформу, да

их нису тукли полицајци комшије из исте улице или зграде, већ легионари, професионалци из Крајине које је режим ангажовао. Да није њих и средства која се издвајају за њих наш би полицајац имао далеко већу плату и био би много боље опремљен.

Сучељавањем Милошевића, Шешеља и Драшковића са новим светским поредком изгубљене су националне територије на којима су Крајишници и Славонци живели, изгубљено је 20% Републике Српске.

Староседеоци Србије масовно су отпуштани као технолошки вишак, а на њихова места запошљавају се избеглице. Станове за које су бескућници из Србије годинама уплаћивали у стамбене фондове, додељени су избеглицама. Најбоље локације у свим градовима додељене су избеглицама.

Србија је третирана као једина комунистичко-диктаторска држава у Европи. Под притиском домаће и светске јавности Милошевић допушта формирање вишепартијског система у Србији. Југословенски припадници комунистичке партије леве и десне оријентације, стварајући привид политичког плурализма позиције и опозиције, чиме удовољавају домаћем и светском јавном мњењу. Настаје трио неокомуниста. Милошевић на челу Социјалиста, Шешељ на челу Радикалне странке и Драшковић на челу Покрета обнове. Већ 15. година манипулацијама стварају привид да је Србија демократизована и плуралистичка држава. Након стварања ове коалиције потискују се људи из Србије са свих руководећих места. Ни један човек из Србије не доноси одлуке извршног карактера. То је тактичка окупација Србије под барјаком братства. Манипулисало се са бирачима. Бирачи који су гласали за Шешеља и Драшковића сматрајући их лидерима партије десне оријентације су преварени јер су ови лидери ступили у коалицију са уједињеном левицом. Милошевић и Шешељ су освојили

републичку власт, а коалиција „Заједно“ Драшковић и Ђинђић, локалну власт. То је на регуларним изборима неизводљиво, јер бирач гласа за странку свог опредељења на свим нивоима. Ово доказује да су избори договорени пре избора, а Југословени међусобно поделили савезну, републичку и локалну власт. Тако је целокупна имовина држављана Србије прешла у њихове руке. Пословни простор Београда и других градова били су у рукама Вука Драшковића и Данице Драшковић и њихових рођака и саплеменика.

Традиционални Равногорски и четнички покрет је након полувековног прогањања оживео и почео да стиче све већи број присталица и све већи углед код људи из Србије. Његово разбијање је за Југословене била неопходност. Херцеговачки кумови Шешељ и Драшковић се инфилтрирају у Равногорски покрет, разбијају равногоорску и монархијску опцију, касније се од тих опција дистанцирају.

Милошевић је врло вешто припремао Коштуницу да га замени ако он случајно оде са власти. Ђинђић је то знао али је био немоћан, јер он је схватио да он не може победити на изборима Милошевића, већ га може победити само неко са ким ће се мали, обичан човек идентификовати. Најбољи избор је био Коштуница. Коштуница је све до данас то одрадио „поштено“.

Староседеоци Србије су изградили све медијске објекте у Србији и финансирали опрему којом медији пласирају информације. Тим медијима руководе досељеници, утичу на формирање јавног мњења. Они додељују неограничен медијски простор професионалним манипулантима, који учествују у бескруполозном испирању мозга. Медији, са часним изузецима медија у унутрашњости Србије, који су сви приватни, постали су саучесници демагога у дезинформисању јавности, бирачког тела и дискримина-

ције домаћег становништва. Интелигенција из Србије не добија медијски простор, идеје људи из Србије не добијају адекватан значај, личности из Србије се не могу афирмисати.

Србија има 120.000 незапослених просветних радника, а власт је по приоритетима запослила избеглице да нашој деци држе наставу на ијекавском дијалекту. Не постоји српски ијекавски, као што не постоји хрватски екавски.

Староседеоци Србије су изградили факултете и студетске домове, намењене деци Србије. У студентским домовима студенти из Србије не могу становати јер су их заузели студенти из других република, који студирају на терет обвезника Србије. Након завршених студија колони-стички кадрови се запошљавају на руководећим местима, а кадрови из Србије се не запошљавају ни после 10 година чекања на посао, зато нерадо склапају бракове јер не могу да издржавају породицу, па је то узрок страховитог опа-дања наталитета. Нас ће Срба за неколико векова сигурно нестати ако сами не узмемо своју судбину у своје руке.

КАРАКТЕРИСТИКЕ СРБИЈЕ

Србија има 4 основне карактеристике:

1. Једина је држава не само из распале Југославије, већ из целог распалог комунистичког блока Европе којој је ускраћен референдум о самосталности и на њеним територијама је без сагласности држављана Србије наметнута Југославија, која гаси Србију и њену нацију.
2. Једина држава којом не управљају њени држављани који су је створили и изградили, већ Југословени из других република који су је као партизани 1945 заједно са Русима окупирали, односно касније доселили да би учврстили комунистичку диктатуру, ушли као избе-глице.
3. Једина држава која је формирала легионарску полицију састављену од Крајишника, заштитника туђинске власти од домаћег становништва.
4. Распао се Варшавски пакт и Совјетски Савез. Све остале државе су се демократизовале, међународно су признате, постале чланице Организације за европску безбедност и чланице НАТО пакта у оквиру алијансе партнерства за мир. Осим Србије све државе у нашем окружењу су чланице алијансе НАТО - Партнерство за мир.

Косовски Албанци бојкотовали су све изборе у овој и прошлој деценији, уверавајући међународну јавност да су

обесправљена већинска популација на Косову. Долази до међунационалне нетрпељивости на Косову која кулминира у грађански рат. Албанци формирају паравојну формацију Ослободилачку војску Косова (ОВК).

Због безбедности Европе, Европска унија тежи да се балкански регион демократизује и да се прихвате закључци Европске организације за безбедност и сарадњу о поштовању људских права, демократизацији, међусобној сарадњи и безбедности балканских држава. Уједињене нације и Европска унија су пројектовале међунационални споразум: равноправност свих националности, национална структура полиције сразмерно заступљености нације у популацији Косова и Метохије, стационарање 11.000. припадника Армије Србије који би контролисали државне границе. Мировни план је предложен у Рамбујеу и Паризу. По налогу владајућег триа (Милошевић, Шешел, Драшковић) посланици њихових странака у Скупштини одбијају предложени мировни план.

Расламсава се грађански рат. Косово напушта преко 700.000 Албанаца. Ради спречавања етничког чишћења, НАТО поставља Србији ултиматум. Престанак ратних дејстава или бомбардовање Србије од НАТО снага.

У току Милошевићеве владавине у Армију није ништа инвестирано, јер преко 90% регрута су староседеоци Србије од којих туђинска власт није довољно безбедна. Крајишка легионарска полиција је формирана као противтежа српској армији. Први пут у историји Србије је војник Србије и његов официр био гладан. Наоружање које Армија поседује превазиђено је пре 20 година. Генерали који су се противили расписивању мобилизације за рат против најмоћније силе света до последњег човека Милошевић је сменио. Одлуку о уласку у рат доносе коалициони партнери, лидери.

ОДЛУКА О УЛАСКУ У РАТ

Одлуку доносе:

Слободан Милошевић	<i>Црногорац</i>
Војислав Шешел	<i>Херцеговац</i>
Вук Драшковић	<i>Херцеговац,</i>
Председник владе	
Момир Булатовић	<i>Црногорац</i>
Министар одбране	
Павле Булатовић	<i>Црногорац</i>

Њиховим најмоћнијем оружјем, медијско-пропагандом машинеријом управљају:

Савезни министар за информације.	
Милан Комненић	<i>Херцеговац</i>
Републички министар за информације:	
Александар Вучић	<i>Црногорац.</i>
Председник владе Југославије.	
Анте Марковић	<i>Хрват</i>
Начелник контраобавештајне службе.	
Антон Дубочек	<i>Хрват</i>
Комадант ЈНА у Словенији	
Андреја Рашета	<i>Хрват</i>
Оставио је војску без бојеве муниције.	
Комадант ваздухопловства	
Звонко Јуревић	<i>Хрват</i>
Начелник ваздухопловства	
Генерал Тус	<i>Хрват</i>

Комадант морнарице
Дане Бровец

Словенац

Почиње бомбардовање Србије предвиђено у неколико фаза. НАТО бомбардује војно политичке циљеве у Србији, командне центре, министарство одбране и унутрашњих послова, радарска постројења, системе противваздушне одбране, тенкове, оклопне транспортере. Милошевић као врховни командант наређује да се војска концентрише у цивилним објектима (болнице, породилишта, школе, обданишта) како би међународној заједници приказала да НАТО бомбардује цивилне циљеве и изазива хуманитарну катастрофу. Истовремено жртвује српске цивиле, војнике и новорођенчад и раднике који раде у ТВ Београд.

Медији су без цивилизацијских норми обмањивали домаће јавно мњење о исходима на ратишту и ушли у медијски рат против Запада, због чега се електронски медији бомбардују и скинути су са сателита. Милошевић је сматрао да ће медијским обманама створити раскол међу чланицама НАТО због отпора сопствених грађана њиховој политици. С друге стране очекивали су наивно помоћ од Русије и Кине. Генератори рата предлажу стварање конфедерације, Југославије, Русије и Белорусије без референдума (сагласности држављана Србије). Ово је показатељ да би црногорско - херцеговачка власт продала Србију било којој држави која их штити од одговорности за злочине и обезбеђује њихову даљу владавину.

Сетимо се само Шешеља који је својевремено предлагао неког белосветског хохштаплера за краља Србије, из Шпаније.

Да би се створиле претпоставке за конфедерацију Југославије са Русијом, неопходан је коридор преко Бугарске или Румуније. Ове државе имају лоше искуство са Русима и ради сопствене безбедности траже да се хитно

приме у НАТО одобравајући коришћење њиховог ваздушног простора и стационирање копнених снага НАТО- а на њиховим територијама, што ствара могућност за десант на Београд за хватање ратних злочинаца и њихово изручивање Хашком суду. У склоништима, бункерима налогодавца, у Добановцима, настаје паника, која их је натерала да прихвате мировни план Г-8 сва полиција и армија морају да напусте Косово. Прихваћени план је за Србију много неповољнији од мировног плана из Рамбујеа. Косово је сада само теоријски територија Србије.

Косово је изгубљено и Вук Драшковић више нема потребе да буде у Влади и зато поново постаје опозиционар.

ПОСЛЕДИЦЕ РАТА

За рат су мобилисани радници и сељаци староседеоци Србије који чине 98% производне радне снаге. Југословени чине руководећу структуру. Они избеглице нису мобилисали, јер по међународној конвенцији избеглице не подлежу војној обавези.

2. Погинуло је преко 16.000, а рањено преко 27.000 држављана Србије. Велики број погинулих није правовремено враћен породицама, како се неби створило антиратно расположење, већ су тела погинулих чувана у хладњачама.

3. У Србији се организују антиратни протести: Чачак, Крушевац, Краљево, Рашка. Организатори протеста су изведени пред суд, а генератори рата који су Србију увукли у рат и генерали, још нису изведени пред наше судове.

4. Србија је практично изгубила територију Косова.

5. Разорена је инфраструктура, фабрике, институције које су генерације староседелаца Србије вековима градиле. Србији је нанета објективна штета преко 70 милијарди долара.

Србија исплаћује пензије Југословенима и борцима СУБНОР-а који су доприносе уплаћивали у другим републикама. Због њихових привилегија, њихове су пензије вишеструко веће од пензија у Србији. Србија према овој категорији нема никаквих обавеза. Треба им укинути

пензије, јер свој статус морају решити у пензионим фондovima својих матичних република. Пензиони фонд Србије треба да исплаћује пензије искључиво грађанима који су доприносе уплаћивали у Србији. Тада би пензије у Србији биле 2 и по пута веће и редовне.

Србија треба да успостави природно добре односе са Црном Гором и Републиком Српском, уважавајући све народе који живе на својим националним територијама, не мешајући се у њихове унутрашње ствари и поштујући све њихове одлуке о судбини својих држава. Такође треба уважити све људе који живе у Србији, независно од њиховог порекла, који у Србији од свог стваралчког рада живе са држављанима Србије.

Изузимају се 4 професионалне категорије:

ПОЛИТИЧАР: Човек који није из Србије, бавећи се политиком у Србији, одлучује о судбини туђег националног простора и популације. Његове националне територије које је напустио нису у склопу територије Србије.

РУКОВОДИЛАЦ: Човек који није из Србије, не руководи у Србији добрима која су створили он, његови преци и сународници, већ туђим добрима - имовином староседелаца Србије.

ОФИЦИР: Ниједна држава не ангажује армијски кадар коме та држава није колевка и дедовина из државно – безбедоносних разлога - превентиве од издаје или одавања војних тајни.

ПОЛИЦАЈАЦ: Ниједна власт која није диктаторска или окупаторска не ангажује полицајце који не потичу из те државе, јер су по међународном статусу легионари.

СРБИНЕ, ПРОБУДИ СЕ, елиминиши са територије Србије све што је југословенско, јер се Југославија распала.

Објавити независност државе Србије која ће имати свој грб, своју заставу, своју химну, своју власт, своју армију, своју полицију, и затражити њен пријем у УН, ЕУ и ОСЦЕ, реактивирати Устав и државна акта која је Србија имала пре инвазије колониста. Председнички, републички и локални избори се морају обавити под тоталним надзором домородаца Србије и међународних верификатора. Медијима и финансијама у току предизборне кампање морају управљати искључиво људи из Србије, јер су већинска популација и власници територија Србије, одлучује се о њиховој држави, а не о Црној Гори, Херцеговини или Крајини.

ДРУГИ ДЕО

БРАЋА ПО МАТЕРИ

Између 1991. и 1995. године одиграо се крвави рат у Југославији. Као и увек када се нешто оконча а што је било негативно, неко увек покуша да приграби заслуге. Овог пута то је био Запад. Запад је приписао себи заслуге за окончање рата. То је уствари било тачно, али шта то вреди када Европа, Америка и УН нису ништа предузеле да не дође до сукоба.

Морало се одмах интервенисати у етничким сукобима. Зашто? Зато што су скоро све обавештајне службе знале да ће доћи до ескалације насиља, уколико се призна Босна. Пошто нису постојале јасно утврђене границе ове Авнојске су се показале као вештачке и неприродне. Један најважнији фактор је био тај што је обичан народ био наоружан. Јер не заборавимо да је у Југославији била војна доктрина „ништа нас не сме изненадити“, да је постојала тада цивилна заштита и територијална одбрана, тако су грађани имали оружје на дохват руке које није контролисала армија и полиција.

Сматрало се да до сецесије мора доћи и да не постоји начин да се то уради мирним путем.

ИГРАЊЕ ВАТРОМ

1990. године пао је Берлински зид и окончан је хладни рат. Само две године касније Југославија је била у пламену. Нова, уједињена Немачка је стајала као стуб за уједињење Европе, под вођством Европске уније као пандам моћном ривалу САД, али јединство Европе је било кратког века. Распламсао се рат у Југославији.

Почело је прво у Словенији. Мали рат у Словенији водио је ка већем крвавијем у Хрватској и Босни. Европљани и земље Блиског Истока су подржавале различите фракције у грађанском рату у Југославији, односно посебно у Босни. Укључујући Милана Кучана у Словенији, Фрању Туђмана у Хрватској и Слободана Милошевића у Србији. Кад посматрамо те догађаје са садашње временске дистанце схватамо да међу зараћеним странама није било невиних.

Лорд Карингтон је одиграо важну улогу у признавању наоружаних сепаратиста у Словенији. Министар спољних послова Немачке је тврдио да они нису подржавали распад Југославије. Он је рекао да су они чврсто заступали идеју о Југославији, али њихова обавештајна служба БНД дала им је податке да виде жељу свих судеоника у сукобу да се издвоје у самосталне националне државе и да жеља за заједничким животом све више нестаје. Такође посматрајући сада са ове временске дистанце не можемо а да се не сложимо са чињеничним стањем до којих је дошла немачка БНД. Ипак немачка обавештајна служба БНД била је дубоко умешана у сукобе хрватских сепаратиста које су предводиле пронацистичке усташе.

ДА ЛИ СУ ХРВАТИ УСТАШЕ ИЛИ СУ УСТАШЕ ХРВАТИ ?

Усташе су после Другог светског рата побегле махом у Немачку и тамо се добро организовале нарочито шездесетих година када су почели да нападају амбасаде, представништва и високе функционере Југославије. Они су били потребни Немачкој обавештајној служби и БНД. је одлучио је да сарађује са усташама, у почетку скривено а касније отворено. То је постало сасвим јасно после МАС покрета, или такозваног хрватског пролећа. Почетком седамдесетих, нарочито после Титове смрти они су ојачали и главни им је циљ био да се Југославија дезинтегрише у неколико мањих држава.

Кључну подршку Немачке добио је Антон Дубочек шеф Југословенске контраобавештајне који је био је Хрват, наравно проушашки настројен. Сада смо очекивали да Хрвате, усташе спречи Хрват, проушаша начелник контраобавештајне службе Антон Дубочек. Наравно да се то није десило, већ напротив дао им је сву могућу логистичку подршку.

Немци су хтели потпуно потчињавање хрватске обавештајне службе БНД-у и они су радили све што су Немци наређивали јер је то њима било објашњено да је то све у интересу будуће слободне и самосталне Хрватске. Нису их лагали јер се то и обистинило.

Први наговештаји онога што се спремало 1983. године је почело полако на стадионима где су се већ чуле претеће речи, шта би смо ми урадили њима.

НЕМЦИ СУ ИПАК НЕМЦИ !

Саме за себе ни Словенија а ни Хрватска нису имале довољно ни дипломатске ни војне моћи да се одвоје јер су морале да се супроставе ЈНА, као четвртој сили у свету.

Сада јавно на сцену ступа Немачка као проверени Хрватски пријатељ и поред дипломатске помоћи даје и војну помоћ и поред међународне забране да се оружје не испоручује свим странама у сукобу у Југославији. У Далматинске луке, нарочито у Сплит стизали су бродови крцати оружјем које нико није контролисао, јер контраобавештајна служба је била у рукама самих Хрвата, односно Антона Дубочека.

Као највећи доказ за снабдевање Хрвата од стране Немачке оружјем је био хрватски МИГ 21 који је оборен над Крајином. Тада се на ознакама јасно видело да је авион из састава флоте Источно Немачке војске. Чак нису хтели да склоне ни западнонемачки радар из кабине, јер су сматрали да га ЈНА не сме оборити. Значи Немци су Хрвате наоружавали свим и свачим неконтролисаним и неограниченим наоружањем па чак и авионима типа МИГ-21. Наоружавајући Хрвате Немци су упозорили Југословенске власти и Премијера Анте Марковића да не смеју да употребе савезну војску за очување федерације. Премијер Анте Марковић и ако и сам Хрват био је тада најпозитивнија личност јер је дубоко у себи био привржен идеји Југословенства и залагао се за јединствену Југославију. Он је председавао разједињеној влади под Немачким притиском. САД су га подржавале као реформисту, али и поред те подршке он није био у стању да задржи распад владе.

Као частан човек никада није тражио подршку за коалициону владу већ је увек наступао сам, био је добродошао у Белој кући, али није имао подршку у својој сопственој кући. Он се трудио да задржи Југославију, али уствари он је само задржавао илузију да Југославија може опстати.

ЈНА која је држала земљу на окупу, због тога је постала јасна мета оних који су желели да се отцепе. Маја 1991. године хрватски сепаратисти су у Сплиту пред ТВ камерама убили, боље речено задавили војника из тенка ЈНА који није имао бојеву муницију нити наређење да сме да се брани бојевом муницијом испред саме касарне. Не само што су младог војника задавили већ су његово тело бацили на улицу. Сада следе слични догађаји, а све је то на време предвидела, скупљајући информације ЦИА, која је те информације дала одговорним функционерима из Владе, а нико из власти Југославије то није хтео да види и чује па чак ни руководство ЈНА.

Октобра 1990. године ЦИА је јасно рекла да ће се Југославија суочити са насилним распадом и то у року од шест месеци. Нико из виших ешалона власти на то није обратио пажњу. Јуна 1991. године Амерички државни секретар Џејмс Бекер је покушао да учини покушај да се спречи избијање рата, отишао је у Београд да би суочио лидере шест република. Рекао је да се нико не усуди да преузме кораке са којима се остали не слажу. Лидери Словеније и Хрватске Милан Кучан и Фрањо Туђман били су уверени да могу да игноришу Америчког државног секретара. Само пар дана касније 25. јуна прогласили су независност уз подршку Немачког министра Геншера и Аустриског министра Алојза Мока. Циклус насиља који ће уништити Југославију покренут је, отворила се Пандорина кутија из које су изашли сви они су су то чекали више од 50. година да се растури Југославија и да они постану независне државе.

СЛОВЕНАЧКИ ЛОВЦИ И ЈНА

Прво су у Љубљани скинуте Југословенске заставе и Кучан тражи подршку Италије и Аустрије, што наравно и добија јер су обе државе виделе своје интересе у распаду Југославије. Затим следи укидање Југословенске границе. Београд је био затечен, није очекивао насиље. Да би избегао насиље Андрија Рашета позвао је председника Кучана и рекао му је да је војска под његовом командом и да немају бојеву муницију, али можда је то баш била грешка, јер су се Словенци добро спремили. Они су добили одобрење из Аустрије и Немачке, да би их јавно подржао немачки министар Геншер. Суочени са међународним притиском који је водила Немачка Београд, односно Председник владе Анте Марковић одлучује да се армија повуче, уместо да се супростави сепаратистима. Словеначки лидери су извели сјајан пропагандни потез. Стране репортере су довели у бункер да би наводно били безбедни и ту су им сервирани лажне податке како је армија као четврта сила у свету напала малу, јадну и недужну Словенију. Монтиране лажне слике, репортери су слали у свет незнајући шта се заправо напољу догађа, да војска ЈНА нема чак ни бојеву муницију изузев неколико тенкова. Слали су вести о разним биткама које се нису никада ни догодиле, где је армија приказана као агресор.

На телевизији су упорно приказивани греси ЈНА а никако као сецесију Словеније. Манипулација страних новинара је настављена. Прешло се сада по истом сценарију и на Хрватску и Босну, где се стално наглашавало да је ЈНА окупаторска војска у којој доминирају Срби.

Стварност је била другачија. Начелник Генерал штаба је био Вељко Кадијевић Хрват, командант вазухопловства Звонко Јуревић је био Хрват, а главнокомандујући морнарице Дане Бровет је био Словенац Федерална армија држала је Југославију на окупу. Али докле? Тито је створио ЈНА где је гледао далековидо да све командне функције не припадну Србима.

Уопште није случајно, јер се то планирало тридесет година унапред да су врх војске сачињавали сви изузев Срба староседеоца са ове стране Дрине. Па се сада чудимо како је тако јака армија изгубила све битке. Па битке не воде тенкови без муниције, већ Генералштаб својом стратегијом, тактиком, оперативом на терену, а ко је сачињавао Генерал штаб, то ћемо већ објаснили.

Тито је инсистирао на етничкој равнотежи па је на свим руководећим местима било локално становништво. Ако су Хрвати били огромна већина у Хрватској, Муслимани у Босни, Хрвати у Херцеговини, онда су они и држали све конце рата уз помоћ оружја које им је било на дохват руке из магацина цивилне заштите и територијалне одбране.

Ако су Немачки и Аустријски лидери веровали да се Словенија и Хрватска може одвојити без рата онда су свакако били у заблуди. Док су Американци указивали на то, ако не дође до разлаза мирним путем да ће доћи до жестоког грађанског рата. Југославија се распала једностраном одлуком о независности, Словеније и Хрватске. То је био акт силе и рушење Хелсиншких принципа, али Европске државе су прво признале Словенију као независну државу а затим и Хрватску. Затим и Босну примају у УН. Све је то постигнуто једностраним одлукама а не споразумом о независности.

Тада је једино Америка била довољно јака да се супростави Немачкој, али је Америка због својих интереса

одлучила да не прихвати такав изазов. Хтели су да се држе по страни да би избегле одговорност за решавање сукоба. Они су хтели да подрже мултиетничку Југославију да би се стабилизовао регион, али било је јасно да тај проблем превазилази способности Европљана и да га Европљани не могу решити, што се најалост показало као тачно. Америка је хтела да задржи мултиетничку Југославију и да се постави баријера за Немачку.

Не заборавимо да је Југославија као мултиетничка унија четири народа Срба, Хрвата, Словенаца и Муслимана, створена 1918. године. Југославија никада не би ни постојала и Краљ Александар Карађорђевић не би успео да није било Америке. Захваљујући Америци која је подржала ту мултиетничку унију створена је Југославија. Највеће заслуге су Америчког председника Вудроа Вилсона који је то обавио на мировној конференцији у Версају 1918. године.

Све до Версаја, овај регион годинама су држали Турци и Аустријанци и стално су држали те народе у свађи једне против других уместо да их уједине, а то уједињење њима није ишло свакако у корист. То није било могуће све док се прво није распало Турско царство а затим и Аустро-гарско са завршетком Првог светског рата. Југославија је створена заслугом Америке и егзистирала је нормално све до Другог светског рата. Тада је Немачка покушала да је поново уништи. Створила је НДХ, али као што знамо није успела. Када је Тито 1948. године покушао да се одвоји од Источног блока тада је Запад заједно са Америком ускочио у помоћ Југославији, економским зајмовима како би задржали тампон зону између Запада и комунистичког источног блока.

После окончања хладног рата и распада СССР-а долази до сарадње Варшавског и НАТО пакта. Вашингтон се окренуо ка економском такмичењу уместо на антикому-

низму након пропасти Совјетског савеза. Запад подржава Горбачове реформе и дошло је до пада интересовања за Југославију. Југославија више нема стратешки значај као пре за Америку и Запад. Југославија је сада постала непотребна. Укинута су сви зајмови и то се одмах одразило на троцифрену инфлацију у Југославији. Савезана влада је морала да захтева сурове економске мере од република. .

Републике су се одмах побуниле против савезних реформи на челу са Словенијом јер су сматрале да те реформе иду у корист Србије а на штету осталих република. Било какав покушај Америке да сачува Југославију дошло би до сукоба са Немачком која је уживала у осећању праве политичке моћи, заправо тежила је супротно. Сада је са доласком Џорџа Буша и његовој новој политици према Европи где он Немачкој даје повлашћени статус какав је Америка имала са Енглеском. Буш је сматрао да ће Немачка играти кључну улогу у интеграцији земаља Централне и Источне Европе. Немачка је имала национални интерес и финасијски је најмоћнија земља Европе да може то да уради. У послератном периоду Немачка је свакако хтела да колонизује Балкан, САД су се ослониле на Немачку. Моћ и утицај Немачке у стабилизацији Источне Европе, требало је урадити кроз Европску заједницу на челу наравно са Немачком. Проблем је била једна важна земља која је стајала томе на путу а то је била Југославија.

АМЕРИЧКА СТРАТЕГИЈА И НЕМАЧКА ТАКТИКА

Ту стратегију Америке и Немачке је одлично укапирао Туђман и врло лепо се уклопио и обезбедио Хрватској независност. Да је Србија имала једног Туђмана ситуација би била сасвим другачија, али је Србија имала руководство на челу са арогантним и задртим Слободаном Милошевићем, који ништа није схватио и који је правио невероватно глупе потезе. Када је требао да каже да, он је рекао не, када је требао да иде десно, он је ишао лево.

Док се Хрватска ломила којим путем да пође, дотле су у Хрватској били на сцени најекстремнији елементи, пронацистичке усташе. Праве усташе које су побегле из Југославије сада су се враћали у Југославију после 50 година. Донели су са собом Хитлерову доктрину да је Југославија вештачка творевина као резултат Версајске конференције. Да би је уништио Хитлер је створио НДХ. Где се у Велику Хрватску укључивала и Босна. Сада долазе исти актери, са истом идеологијом и истим схватањима и они су убрзо били гласноговорници хрватског народа. Хитлер је поставио најекстремнијег међу усташама Анте Павелића који је организовао убиство краља Александра у Марсеју.

Када се 1945. године рат завршио, Хрватска и Муслимани из Босне никада се нису одрекли своје нацистичке прошлости. Све до Титове смрти 1980. године одржавало се како тако вештачко братство и јединство. Десничарске емигрантске организације су почеле сада јавно да делују не више само у Америци и Европи него и у Хрватској. Када је

1990. године нестао комунизам у Европи, проушашки екстремисти усмерили су своју пажњу на Титовог генерала Туђмана који је био у затвору још док је Тито био жив, који је био осуђен због изразитог национализма.

Када је Туђман изашао из затвора он се није изјашњавао против комунизма, већ је тврдио да су за све криви грозни Срби. Туђман је за свој долазак на власт добио значајну помоћ из иностранства. БНД је била врло активна тих дана да повеже хрватске националисте у земљи са усташама ван земље. У томе је у потпуности успела. Туђман је имао много јачи лоби у иностранству него Срби и зато је могао Западу да лако прода своје идеје, а своје праве намере је добро крио. Ишао је толико далеко да је чак и Колу подметнуо своју књигу у којој је тврдио да је холокауст у Хрватској преувеличан, да није било толико побијено Срба колико је званична историја тврдила.

Чак се Колу похвалио када му је рекао: „Хвала Богу да мени жена није српкиња а ни јеврејка.“

Туђман је од самог почетка говорио да је Хрватска за Хрвате, ту расистичку поруку Запад није озбиљно схватио јер је Туђман Западу обећавао да ако Хрватска добије самосталност да неће бити одмазде над Србима. Као што знамо одмах су Срби најурени са својих радних места, истеривани из својих станова, куће су им дизане у ваздух. Од његовог обећања није остало ништа. Као резултат његове политике Срби из Источне Хрватске су почели да беже преко Дунава. Срби који су радили у Хрватској морали су да потпишу изјаву о лојалности, а они који нису хтели да потпишу добијали су отказ.

Томислав Мерчек је унапређен у заповедника одбране Вуковара, који је уједно био заповедник одреда смрти који су одговорни за убијање неколико стотина српских цивила у Источној Хрватској. Мада је мало познато, ми ипак тврдимо да је Мерчек био варница која је запалила

фитиљ у Хрватској. У том кризном жаришту у Славонији рат је и започео. Под његовим непосредним руководством био је Бранимир Главаш као командант одбране Осијека. Од свих званичника ХДЗ-а, Главаш од првог дана није крио одушевљење. Главашу су приступиле многе барабе из Европе, британски скинедси, немачки неофашисти и следбеници француског екстремисте Жан Ман де Лепена.

Узроке треба тражити посебно код Срба у Крајини у сећању на страхоте које су на њима радиле усташе у Другом светском рату.

Туђман је лично наредио истеривање Срба из Хрватске.

Кад је Хрватска прогласила независност у њеном Уставу се не спомињу Срби као конститутивни народ, за Србе у Уставу нема никакве заштите. Нико се није потрудио да се пита зашто Срби из Крајине и Босне патолошки мрзе независну Хрватску. Управо ти Срби су пружили први отпор нацистичкој Европи и први су доживели одмазду усташа. Српски монархисти, познати као четници организовали су спасавање палих америчких пилота из непријатељских линија, и они су били сви Срби.

КОСОВО РЕПУБЉИК

1989. године Амерички амбасадор у Југославији Вoremан Цимерман је дошао у Југославију из Беча где се углавном бавио људским правима. Он одлази на Косово не само да се бави људским правима, већ прихвата ставове сепаратиста, слика се са њима и самим тим даје им легитимитет и то га је одмах удаљило од Српског руководства, односно Слободана Милошевића.

Крајем осамдесетих година Косово је направило сценарио за распад Југославије. За Србе који су ту живели већ од 7 века, то је била колевка њихове културе, место где се налазе њихови најсветији манастири. Албанци су истерали Србе у 19- том веку, Срби су истерали Албанце 1904. година, они су се опет вратили у току Другог светског рата уз помоћ Италијана. После Другог светског рата Тито уз помоћ Срба са Косова доноси Закон да се Срби више не могу вратити на Косово. Тада систематски Срби губе већину и Тито је крив за ову косовску драму. Тито се толико трудио да Срби буду мањина на Косову да је ишао толико далеко да је терао Албанце да нас туку демографски, нудио се да буде кум њиховом десетом детету. Стимулисао их је на један гнусан начин да се размножавају.

Крајем осамдесетих година српска популација је спала само на 50%.

Србијом се у то време ширио виц како би Шиптари направили Републику али „немају пљац“. Сада испаде да су нашли после толико година „пљац“ на наш плац.

СЛОБА ВЕЛИКИ ШЕРИФ

Тада се појављује Милошевић као глас српског незадовољства због Косова. Да би ојачао своју политичку позицију сада Милошевић почиње да говори у име српских мањина, на Косову, Хрватској и Босни. Политички опортуниста целог живота Милошевић је био вољан да даје неограничену војну помоћ Србима у Крајини све док је то одговарало његовим политичким циљевима. Тако је његовим маневрисањем само продубљиван јаз који је настао приликом цепања Југославије. Он сноси највећу кривицу за односе према Западним силама. Он је био толико глуп и арогантан да није ни хтео да разговара са њима. Америчког амбасадора је остављао данима да чека да би га примио, хтео је тако да се направи много већим него што је био. Хтео је да понизи највећу светску силу. Вероватно да није знао да је Србија мања од мочваре на Флориди, и да у тим мочварама има више алигатора него Срба. Хрвати и Словенци су се понашали сасвим обрнуто, поштовали су амбасадоре Америке и Немачке и онда се не треба чудити што су они у својим извештајима кривили Србе за све.

То је било нормално јер се о Србима и Милошевићу ствара лоша слика у свету, јер представници медија, новинари добијали су информације из својих амбасада, а шта сте очекивали од америчких средстава информисања када је њихов амбасадор чекао испред врата Милошевића да се смилује да га прими. Опсесивно бављење Милошевићем је да се скрене пажња са Западних сила да не буду криве за рат који се могао избећи.

1991. године Европска заједница је организовала конференцију у нади да ће спречити пропаст и катастрофу која се надвила над Југославијом. Чувени британски дипломата Питер Карингтон покушао је да нађе компромис између оних који желе да се отцепе и оних који то не желе. Проблем је био што је оне границе које је Тито исцртао оставиле једну трећину Срба ван Србије. Углавном у Босни и Хрватској. Те границе су повучене на један неодговоран и тајновит начин у Титовом кабинету.

Док је Југославија клизила у грађански рат, у Хрватској су 1991. године одржана два референдума у истом дану.

Огромном већином су Хрвати гласали за одцепљење, док су Срби у Крајини у истом проценту гласали за опстанак у Југославији. Првобитна идеја Европске уније је била да се Хрватима омогући да оду из Југославије а да националне мањине остану у Југославији. Срби који живе у Хрватској добили би држављанство и заштиту људских права. Туђман је био спреман да под утицајем Запада невољно прихвати тај компромис који би спречио жестоки војни сукоб. Немачка је тада рекла да ће признати Словенију у Титовим границама. Није дошло до компромиса јер су Срби били огорчени што је била идеја Немачке да Србе подели на три дела.

То је разбило конференцију.

Ако две од шест република добију независност Србе та конференција више не занима. Из Уједињених нација стиже упозорење да се не преурани са признавањем Хрватске. Али притисак хрватског лобија и Немачке, посебно јужне Немачке, Баварске, био толико јак, да Геншер више није могао да одлаже обећану подршку. Када је рат почео Немачка медијска машинерија је одмах сатанизовала Србе јер нису хтели да прихвате мировну конференцију, већ су прихватили ратну опцију.

ДАНКЕ ДОЈЧЛАНД

Хвала Немачка,
Моја душа гори,
Сад нисмо сами.

Док је хрватска пропаганда имала за циљ да добију подршку Европе, зато су бациле акценат на бомбардовање Дубровника у јесен 1991. године који није био ничим изазван, једино дивљаштвом саме војске, што је имало великог одјека у свету. Дотле је српска пропаганда имала за циљ да ојача Милошевића. Док су се наше новине бавиле глорификовањем Милошевића нису умеле свету да пренесу да је управо Хрватска 25. августа 1991. године напала војну базу у Которском заливу и били су жестоко поражени. Тек после је армија стационирана у Црној Гори напала војне објекте ван зидина старог града, односно хотеле који су коришћени као касарне. Док су Хрвати лоцирали тешко наоружање на спратовима, дотле су у приземљу држали избеглице. И онда је наравно отишла лоша слика у свет о ЈНА који руше Дубровник. Хрвати су користили стари град као одбрамбене зидине. ЈНА је могла да уништи Дубровник за два сата али то није учинила, већ је сама себи направила медвеђу услугу што је уопште напала Дубровник. То је свакако био један од глупих потеза ЈНА за време рата. Медијска бука која се дигла око Дубровника само је помогла сепаратистима да остваре свој циљ. Немачки канцелар Кол је најзад убедио британског председника Мејдера, као и французе којој је била потребна Немачка за стабилизацију француске валуте, сада је она прихватила

Немачки став. Сада када су се сви лепо умешали у хиљадугодишњу историју тих народа било је нормално да брана пукне и дође до крвопролића. На крају ће мир бити жртвован због дневне политике.

У Америци су се спремали избори и тамо живи огромна популација Хрвата и Буш није хтео да рескира и да изгуби те гласове. Зато је признао Хрватску. Због дневних политичких догађаја сада су Американци тражили од Европе да прво признају Босну са Алијом Изетбеговићем на челу, па ће онда Америка признати све три државе одједном.

То није био добар договор и то је довело до рата за који су европски лидери мислили да је могао да се избегне. Муслимани који су имали природни прираштај сада постају већина а Србима је то било тешко да прихвате да нису већина у Босни. Одмах су дали до знања да неће да прихвате независност Босне без обзира што су је Америка и Европа признале. Нису желели да прихвате независност јер по Уставу није могао Алија Изетбеговић да прогласи независност ако се не сложе са тим све стране у Босни. Мада су се европски лидери приватно у почетку прибојавали везе Изетбеговића са муслиманима из Ирана и плашили се да се не створи у срцу Европе муслиманска фундаменталистичка држава. Изетбеговиће везе са Ираном су много старије, потичу из 1979. године од доба Иранске револуције.

Сада се појављује један паметан политичар Зулипкапашић и као либерални муслиман покушава да спречи крвопролиће и почиње преговоре са Србима и Милошевићем. Био је спреман да Босна остане унитарна република и да има исти статус као Србија у остатку Југославије. Изетбеговић је у почетку дао свој пристанак али је одједном прекинуо преговоре који су требали да спрече рат

јер је рекао на телевизији јавно да је Зулипкашић издајник и да ради за Србе.

Џејмс Бекер је тврдио да би једна влада била призната она мора да контролише власт на целој територији и да има јасно одређене границе. Да има стабилну популацију. Ниједан од тих услова није постојао у Босни.

Када је Цимерман дао свој предлог за признање Босне амерички обавештајци су га обавестили да ће сигурно сада доћи до рата.

Американци су први признали Босну и тражили су од Европе да учини исто, а да САД признају Хрватску и Словенију у исто време.

Лорд Карингтон је видео да ће то бити катастрофа и да би то спречио шаље португалског Хозија Куљера да пронађе неки компромис између Срба, Хрвата и Муслимана. Стигао је у Сарајево да покуша да са различите три стране разговара и да види да ли је могуће доћи до унитарне државе као једне федерације. Све три стране су потписале споразум, познат као Лисабонски споразум од 18.марта 1992. године. Он је предлагао модел централне власти у Босни у три етничка кантона по угледу на Швајцарску.

Изетбеговић је видео једину шансу за себе да интернационализује ситуацију у Босни. Знао је добро да то може урадити само уз помоћ медија. Он је желео да што год више продужава рат јер се надао у подршку Блиског Истока. Америчка обавештајна служба је знала да Иран обучава по 25 инструктора годишње припремајући их за рат у Босни. Желели су да створе јаку муслиманску државу у срцу Европе. Чак су толико радикализовали свој покрет да су имали и директне везе са Осам Бин Ладеном који је живео у Судану и Авганистану. Америчка администрација у то време није довољно обраћала пажњу на то већ су се сконцентрисали на ново долазећег председника Клинтона.

Тек са доласком Клинтона на власт, Американци су се уплашили за своју безбедност и уништили су у Босни све кампове за обучавање терориста, али нису и терористе. Многи муцахедини већ су се уфилтрирали у муслиманско друштво, нарочито својим женидбама са муслиманкама.

Клинтонова влада се одувек заснивала на две ствари.

Једна је да је влада у Сарајеву мулти - демократска, а друга да су они били жртве српске агресије, мада понекад и Хрвата али углавном Срба. Босанско руководство је требало по Уставу сваке године да се ротира. Једне године Муслимани, друге Срби и треће Хрвати. Али то се није догодило јер Муслиманима то није падало на памет јер су они тренутно са Изетбеговићем били на власти. Изетбеговић је требао да заврши свој мандат у децембру 1992. године, без обзира што је то била ратна влада. Изетбеговић је одбацио концепт о мултиетничкој Босни, где је јавно говорио да не може бити коегзистенције ислама и оних други друштвених група.

То је објавио у својој књизи „Исламска декларација“. Он је чак јавно хвалио сарадњу муслимана са нацистичком Немачком желећи да се удвори Немцима, као што су већ урадили Хрвати. У самој тој влади није било Срба и Хрвата на неким важнијим позицијама. Било је нелогично да Изетбеговић буде председник целе Босне јер Босна није била муслиманска земља, јер када се саберу Хрвати као католици и Срби као православци, Хришћани су имали огромну већину. Срби су били на скоро 2/3 територије.

Тада Босански Срби уместо да се боре политичким средствима да узму власт у Босни, они су одлучили да иду на војну победу. Време је показало да је то била катастрофална грешка, јер војну победу нису извојевали.

АГРЕСОРИ И БРАНИОЦИ

Никада не треба заборавити да је прва проливена крв била српска. 1. марта када су два муслимана на српској свадби убили младожењиног оца који је носио српску заставу и ранили свештеника. Убиство Николе Гаврића 1. марта било је увод за рат у Сарајеву. Следећег дана и Срби и Муслимани су поставили барикаде. Срби су били у немогућности да заштите српско становништво и зато су тражили да делове у којима живе Срби штити српска полиција да цео град буде под патронатом УН. Док су Муслимани инсистирали да Изетбеговић не управља само Сарајевом већ целом Босном. Сада су Муслимани морали да играју на покварену карту да обавесте међународну јавност да су Срби агресори.

За све новинаре на терену је било најважније шта се говори у Америци, шта каже Стејт Департамент, тако да су они своје извештаје прилагођавали томе а не шта се стварно дешавало у Босни. Пошто је Западна култура већ изнедрила у књигама и филмовима добре и лоше момке, а посебно у Америци где је постојала подела на добре каубоје и крволочне Индијанце, тако та подела мора да постоји и у Босни. Тај медијски рат су Срби изгубили и постали су лоши момци, мада су и сами много допринели својим неделима која су чинили. Медији су тврдили да су лоши момци Срби заузели 2/3 Босне, да су Срби агресори, а чињенице су говориле нешто друго, да су Срби одувек живели на те 2/3 територије и самим тим не могу бити агресори.

Реалност је била да није било невиних, да су све три стране вршиле етничко чишћење и да су све три стране имале затворе, нека страна мање, нека више, али у медијском рату испало је да су само Срби криви.

Једина снага која је могла да још увек сачува Босну била је ЈНА. Имала је наоружање, офицере и опрему. На претњу САД са санкцијама ЈНА је демобилисана. Огромна већина тешког наоружања је остала у српским рукама. Док су Муслимани и Хрвати добили мали део тог наоружања, али су зато наследили фабрике оружја и оружје територијалне одбране на њиховој територији.

Сада кад је ЈНА демобилисана, она више не постоји, она је једина могла да раздвоји три зараћене стране. Сада ту њену улогу преузимају мировњаци, али су били толико слаби и немоћни да нису могли ништа да ураде. Генерал Мекензи који је предводио УН, односно мировњаке је стално критиковао Србе за употребу тешког наоружања за напад на Сарајево али је једном приликом Мекензи признао да за непоштовање прекида ратних дејстава у Сарајеву обично су били криви Муслимани а не Срби.

Муслимани су имали једну једину шансу да успеју у ратном сукобу са Србима а то је да Запад војно интервенише у њихову корист. Сукобе у Сарајеву они су хтели да прикажу као опсаду Сарајева што је уствари и било јер из Сарајева се није могло изаћи а ни ући, док су Срби са околних брда тукли Сарајево свакодневно. Али у тој опсади Сарајева трпела је и српска заједница исто колико и остале две. Срби су имали тада у Лукавици 300 тенка и заузимање Сарајева за Србе не би био никакв проблем, они би га заузели за два дана. Уједињене Нације стално извештавају како српске снаге гранатирају Сарајево, и Сарајево је постало симбол проблема Босне. Зашто Срби нису освојили Сарајево, када су то могли лако да учине, поставља се питање? Зато што су их Муслимани у медијском

рату потпуно надмудрили. Они су довели све познате медијске светске куће у Сарајево које су извештавале из минута у минут, и све што би покушали Срби да ураде цео свет би то одмах дознао а то Србима није ишло у прилог јер санкције још нису биле уведене а претња је постојала. Први масакр се десио 26. марта у близини Босанског Брода, пре него што су борбе почеле у Сарајеву, али светски медији нису били за то заинтересовани.

Када су убијена 5 Србина и запаљене српске куће, занимљиво је да је то објављено само у листу „Ослобођење“ и да одатле нису пренете ни у један западноевропски лист. То је био почетак губљења медијског рата, јер Срби то нису умели да искористе, ни тада ни касније. Мало касније су хрватске снаге окупирале град Купрес и ушле у град. Српска телевизија је понудила снимке о масакру Срба у том граду, евровизији у Женеви. Они нису хтели да ту причу преузму јер су је већ добили од Хрвата, наравно хрватска верзија је била другачија. Значи и Хрвати су нас ту претекли. Срби су од почетка били спори у пружању информација медијима.

Страним медијима је било много лакше да до информација дођу путем Прес служби, а у томе су Муслимани и Хрвати били много бољи у томе. Али су зато стварни српски злочини у Приједору и Зворнику били стално приказивани у земљама Западне Европе. Дотле је српска популација била збрисана у Мостару у комбинованим снагама Хрвата и Муслимана, а о томе није отишао ни један снимак у свет. Тек је по неко у УН тврдио да је ситуација у Мостару била гора него у Сарајеву.

Када су муслиманске паравојне формације направиле злочине у Источној Босни у селима Каменице и Милићи опет је затајила медијска пропаганда, а када су Срби узвратили, када је дошло до велике и крваве српске одмазде у Сребреници данима је свет брујао о томе. Нико није обја-

снио да је Сребреница била упориште Насера Орића који је по српским селима убијао и палио српске куће, када је убио 500 српских цивила на Бадње вече 1993. године. Српски односи са јавношћу никако нису могли да стигну до телевизије. Срби су требали да унајме неку агенцију из Америке која би довела своје новинаре и проналазила људе који ће говорити пред камерама.

Кад је већ формирана слика да су Срби лоши момци, касније иако је било очигледно да је истина другачија страни медији нису хтели да прихвате другачију истину јер би било тешко мењати њихово јавно мњење, јер би онда испало да они нису говорили истину од почетка. Чак и за нетачне приказе логора смрти, новинар Рој Гатман који је то објавио добио је Пулицерову награду. Тек много касније на суђењу у Хагу је доказано да су жене које су тврдиле да су силоване у логору Омарска, лажно сведочиле. Посебно је на суђењу у Хагу раскринкана нека Јадранка Цигељ као жена која не говори истину, која је измислила причу да је њу силовао командант логора и та њена прича је обишла цео свет. Да није било масовних убистава у логорима тек је много касније доказано, али касно, медијска слика је учинила непоправљиву штету.

Црвени крст је доказао да су логоре имали и Муслимани и Хрвати поред Срба, који су додуше имали највише. Представници Црвеног крста су обилазили све логоре и злочини су се дешавали на све стране.

У том хаосу се више не зна да ли инциденти који су избијали, да ли су то Муслимани вешто конструисали и приписивали Србима или су их Срби стварно чинили. Да ли су Муслимани из болнице тукли Србе, тешко је доказати, а да су Срби узвратили по болници постоје снимци и то је лако доказати. Муслимани су успели да у медијском рату прикажу себе као жртве.

То је био прави рат, али и медијски рат, односно психолошки рат где су Срби сатанизовани. Психолошки рат означава манипулацију сликама где се креирају инциденти или се чак и измисле догађаји који се никада нису одиграли. Али када се догодио стравичан злочин у улици Саве Мискина у Сарајеву, 27. марта само три дана пре гласања о санкцијама Србији, када су пале гранате на људе који су чекали у реду за хлеб. Тада је убијено двадесет људи а на стотине је рањено. То су могле да ураде само две стране. Муслимани да побију и осакате своје да би стекли наклоност јавног светског мњења, мало је вероватно јер су га већ увелико имале и није им било потребно додатно. Најлогичније је да су то урадили Срби, мада сада неко покушава после десет и више година да докаже супротно али са врло мало успеха, уосталом то је сада исувише касно. За то су оптужени Срби и из тога су проистекле санкције за Србе.

Те санкције су биле контрапродуктивне, јер су сада Срби под теретом санкција морали да убрзају ратна дејства да би што пре извојевали победу. Сада се жури и Европској заједници да оконча сукобе у Босни са новим моделом да се Срби одрекну неких територија у корист Муслимана а да се Муслимани одрекну претензија да владају целом Босном. Да дође до децентрализације власти. Предлаже се Србима да буду одвојени у неколико раздвојених енклава, које би тешко бранили. Сви су предлози о миру пропали.

Задњи предлог је био, предлог о заштићеним зонама. Али све је то било касно. На пример у Бихаћу је било 8.000. Срба, када су почела ратна дејства што је побијено, што је побегло, тако да их је остало само 1.000. Иста ситуација је била и са Гораждем, а најдрастичнији пример је Сребреница. Муслимани су константно добијали наоружање од Американаца и подстрекивани су са њихове стране да провоцирају Србе да би ови узвратили. Као резултат такве

политике је масакр на пијаци у Сарајеву маркале где је погинуло 68. људи а рањено неколико стотина. Одмах су окривљени Срби без обзира ко је крив за то. Мада је било мишљења да је то можда и свесна провокација Муслимана. Најнаивнија провокација је била када је један радиоаматер директно извештавао о нападу српске артиљерије на Горажде а то су директно преузимале све светске куће. Било како било Муслимани су успели да НАТО авиони бомбардују српске положаје у околини Горажда. Тек много касније се установило да тај аматер никада није ни био у Горажду и да је то све измислио, као да је болница срањена са земљом. Када су НАТО војници ушли у Горажде тамо су затекли само неколико полупаних прозора и поломљених црепова на болници.

ОПЕРАЦИЈА „ОЛУЈА“

На острву Брачу постојала је база где су се налазили беспилотни авиони који су служили да лете изнад Босне, да шпијунирају српске положаје и да дају Муслиманима и Хрватима информације где се налази српско наоружање.

Исти сценарио се понавља и у Српској Крајини. Ту се још отвореније ради. Бивши амерички генерали, који су у пензији отворено су стали на страну Хрвата и њима су помагали како да се најлакше и најбезболније освоји Крајина. 2 августа 1990. године Хрвати су започели све општи напад на Крајину. У операцији је учествовало око 100.000. хрватских војника. Америчка опрема је коришћена за ометање српских комуникација. Коришћен је Авијано, аеродром у Италији из кога су прво полетели авиони НАТО да би уништили радаре у Крајини. Американци су помогли Хрватској да изведе највеће етничко чишћење после Другог светског рата. Избеглица је било око 270.000. Ричард Холбрук је дао зелено светло за напад на Крајину, јер је само два дана пре напада био код Туђмана.

ОПОЗИЦИЈА

Некооперативност Слободана Милошевића, његова ароганција довели су до свих проблема које смо имали приликом распада Југославије.

Милошевићеви погрешни потези су нас коштали Славоније и Крајине и изгубили смо трећину Босне. Милошевић је свима обећао да ће их заштитити, али то није учинио. По први пут српска опозиција је занемарила своје размирице и ујединила се и успела да победи на локалним изборима убедљиво, узела Београд, Нови Сад и Ниш и скоро све остале градове. Опозиција је очекивала неки знак од Американаца али није га добила. За разлику од Америке која је хтела да ојача Милошевићев положај као гарант мира из Дејтона, послате су две званичне мисије код њега на челу са Мадлен Олбрајтовом из Дејтона, дотле су европске земље одбијале сваку сарадњу са Милошевићем и отворено су стале на страну опозиције.

Када је Милошевић изманипулисао изборе и себи омогућио реизбор тада му се по први пут Холбрук успротивио и отворено му рекао да то неће моћи ићи више тако да користи своје бивше непријатеље као сада пријатеље у своју личну корист да би очувао власт.

Тада су САД омогућиле бизнисмену српског порекла Милану Панићу да дође и да се супростави Милошевићу. Није успео јер народ још није био сазрео за промене, а ни Добрица Ћосић, који није хтео да му да легитимитет јер је тада стао дискретно на страну Слободана Милошевића.

Панић је муњевито реаговао, понудио је велике уступке Муслиманима и започео је дијалог са умереним Алба-

нским лидером Ибрахимом Руговом. Када је Панић одлучио да се кандидује за председика Србије, Албанци су одлучили да бојкотују изборе у Србији што је ишло на руку Милошевићу. Да Албанци нису бојкотовали изборе још тада би Милошевић пао. Уместо избора они оснивају Ослободилачку војску Косова ОВК. Опет се појављују Немци који су одувек некако кобни за Србе, сада њихове тајне службе организују и обучавају ОВК, шаљу своје инструкторе на Косово, не само то већ их и снабдевају оружјем. Убрзо ОВК објављује своје постојање серијом терористичких напада. У почетку су ОВК подржавали само 15- 20% становништва. Опет се умешао Милошевић, после оног скупа Срба на Газиместану. Тек тада иза ОВК стаје целокупан Албански народ. Тек тада нараста ОВК за врло кратко време на 35.000. бораца, наспрам српске војске од 40.000. војника.

Највећа грешка је Српских паравојних формација, односно оног који је наредио масакр у селу Рачак где је убијено 38 цивила, то је била она кап која је прелила у америчкој администрацији и на предлог америчког изасланика Вокера који је био у Рачку на лицу места, било је довољно Клинтону да нареди бомбардовање Србије.

Милошевић је направио сав тај сценарио и то је било неко лудо време, неко колективно лудило и неки наши главни политичари уместо да буду у душевној болници да се лече, они су били на политичкој сцени и увели цео народ у једно колективно самоубиство. Само бомбардовање Србије које је трајало 79 дана успело је да уједини све Србе и било је контрапродуктивно. Ако су Американци мислили да ће само после три дана бомбардовања сами Срби изаћи на улицу и скинути Милошевића, гадно су се преварили у тим проценама јер нису знали колико мазохизма има у српском народу, да сваки садиста и лудак може са тим народом да ради шта год му падне на памет.

ТРЕЋИ ДЕО

ТИТОВО КРАЉЕВСТВО

Макијавелистичка Титова харизма хипнотичког владара уз Стаљинов благослов и подршку оданих маса, уз политичку подозривост Американаца, који су средином априла 1946. године признали Југославију. Тада су створени сви услови за почетак остваривања Титовог краљевства, које је заслугом Америке оснажено.

После рата одмах почиње бољшевизација земље. Крајем јануара 1946. године Југославија постаје Република а Уставотворна скупштина експресно проглашава први Устав Федеративне Народне Републике Југославије. Легализација Југославије извршена је ревносно и Југославија је себе сматрала за узор, првом и најбољом земљом у оквиру народних демократија источног блока.

1948. године на посао ступа нова влада. Монархија је дефинитивно уништена, иста судбина задесиће и опозицију само мало касније.

Титово обећање дато Черчилу у Напуљу 1944. године да он неће увести комунизам у земљу, није се обистинило, било је лажно и јавља се стаљинистичка деспотија. Прву плуралистичку демократску владу сачињавали су и неколицина јавних личности из грађанства, који су служили само као декор.

ЗЕМЉА ЈЕ ВАША, ЖЕТВА ЈЕ НАША

НАЦИОНАЛИЗАЦИЈА

1946. године у првом таласу национализације одузете се фабрике, предузећа, имања, било је онако како је победничка власт одлучивала.

1946. године колхозна колективизација села не сме да касни. Пошто није могло милом ишло се силом. Због привредне саботаже у Србији је осуђено 5.030. сељака, само 1946. године. Сматра се да је до средине 1947. године било на робији 10.172. сељака. Сељацима који су се бунили због принудног откупа Кирило Савић, високи партиски функционер је довикнуо. „Земља је ваша, жетва је наша“.

1947. године укида се сан о грађанској демократији, Титоистичка демократија је оно што одлучи Политбиро а влада извршава.

Допуном Закона од 1948. године и Законом о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта од 1958. године. Омогућена је најобичнија отимачина туђег вишедеценијског минулог рада који се генерацијски обликовао у непокретну имовину. То је било не само економско развлашћивање већ и уништавање политичког утицаја свргнуте буржоазије. То је уствари привредно-политичка мера којом се подруштвљава нека грана привреде, одузимање имовине.

ЕКСПРОПРИЈАЦИЈА

Експропријацијом су називали један оригиналан начин непрепознатљив у светској историји, начин преласка приватне у друштвену својину. То је одузимање права својине. Нови власник своје право не изводи из права својине, већ из закона а наводно у општем интересу, како се то популарно говорилио, у име народа, а не у име ослободилаца. Ако се народна имовина узимала у име народа долази до једног апсурдног стања где народ сам себи узима имовину. Ту су имовину махом добијали ослободиоци а огроман број међу њима су колонисти. Стварно су ослободили српског доброг домаћина, јер није више морао да обрађује своју земљу, да се мучи, да убира плодове са својих вековних њива, то су сада уместо њега радили ослободиоци. Као и свако када победи, победницима припада плен.

ДРУЖЕ ТИТО МИ ТИ СЕ КУНЕМО ДА СА ТВОГА ПУТА НЕ СКРЕНЕМО

Обнова, ударништво, патриотизам и новог живота на мишице, заноса, дежурне су речи у славу Тита. Млади акцијаши полетеће у сусрет Титу који на градилиште долази на прузи Брчко - Бановићи да њима ода признање за уложени рад и труд. У читавој земљи је велики радни фронт на челу са Титом. Народ га дочекује као неког Месију. Тито ће тај култни капитал вешто претворити у систем неприкосновеног вође. Полет, занос, људи нису глумили, желели су да живе боље, сада уместо партизанске етике, наставља се етика изградње.

Нова Титова власт у успону се лицемерно кити лажном демократијом, а одбацује грађанску демократију као луксуз, али је примењује на свој ауторативни начин.

Чување независности је једнако чувању режима, то је дугорочна стратегија.

Долазе избори. Кандидатима Народног фронта народ је поверење поклонио са 93% за Скупштину уз контролу КПЈ. Кличе се Титу. Тито је на тој седници предложио владу. Тито помпезно изјављује док куца у њему срце да ће бити слуга народа.

Западна помоћ је омогућила Југославији да издржи совјетски притисак а њеним руководиоцима је пружила прилику да сукоб са совјетима претворе у идеолошки сукоб. Од 1950. године режим је почео да мења тактику са застрашивања, прешао је на убеђивање. Велику улогу у томе је имао Тилас.

Тито је идеју самоуправљања прихватио као добар начин да буде већи комуниста од совјетских комуниста, а већи демократа од оних на западу. Тита је било лако придобити да КПЈ, промени у назив Савез комуниста, као идеолошко подизање свести, као антистаљинизам, као демонстрацију преласка на вишу фазу марксизма, а све се десило 1952. године..

То је све лако рећи и лепо одрадити, али за ту идеју самоуправљања морала је постојати база,. ако ње нема онда се поставља питање у чије име Тито говори. Зато је Титова база била радничка класа, практично скоро цело друштво и Тито је говорио у њихово име. Радници су стварно били стуб социјалистичког друштва.

Да то није само фарса Тито је то доказао најбоље у Сплиту 6. маја 1962. године када је пред 150.000 људи говорио непрекидно 4 сата. Сво време, сваку секунд посветио је само радницима. После Тита све до данашњег дана ни један наш државник и политичар није посветио више од неколико минута радницима и то само у изборној кампањи.

ДЕФИЦИТ ПРАВДЕ.

У Југославији су постојале разлике, политичке, економске, културне. Сви су очекивали од Тита да он те разлике неутралише. Људи су се свакако питали зашто Тито критикује те негативности, зашто их као човек који је имао неограничену власт и моћ то једноставно не неутралише. Тито је имао стварно велику моћ, ако га упоредимо са другим политичарима у то време других источних земаља, или ако га упоредимо са данашњим државницима, али његов лик је ипак идеализован, митологизиран али он ипак није био свемоћан, он није био Бог.

Разлике су биле историске, огромне, просто неправдазиђене. Тито је желео да то неутралише и да усмерава друштво у једном одређеном правцу. Није било баш једноставно и лако јер су се умножиле разне негативности:

- Радничко незадовољство.
- Републичко подвајање.
- Економска аутархија.
- Локализам.
- Шовинизам

Пошто је очигледно био дефицит правде, народ је желео да чује да постоји шанса да буде вишка правде.

Тито је волео јаку, јединствену и чврсту државу и ако је одустао од тога, а изгледа да јесте, то онда значи да је на њега извршен велики притисак. Ко је тај тако моћан, ко је тада на Тита могао да изврши притисак.

После само две године после оног чувеног говора у Сплиту где је подржао јединствену и хомогену земљу, он полако прелази на подржавање федералних јединица на

уштрб хегемонизације. Поставља се једно велико питање, зашто је то Тито урадио?

Да ли је то хрватско – словеначка завера?

Да ли је то одговор на неке друге друштвене процесе?.

Да се нешто променило и десило са Титовим начином размишљања су докази како страдају жртвени јарци.

Прво је смењен, односно пензионисан је комадант Београдске армиске области генерал-пуковник Павле Јакшић, јер је био критички настројен.

Друга жртва је био Милован Ђилас који је осуђен наводно због издаје на 13. година затвора.

Ако анализирамо узроке, запазићемо да су 1948. године све републике због притиска Совјета биле југословенски настројене. Од 1960. године почињу да се јављају национализми. Прво су Словеначки кадрови који су радили у Београду почели испод жита да раде у корист Словеније а на штету осталих република.

Кадрови који су југословенски настројени изграђивали су социјалистичко друштво на принципима марксизма –лењинизма према нашим условима, у једном свеобухватном систему радничког самоуправљања у предузећима и друштвеног управљања у свим областима.

ЊЕГОВО ВЕЛИЧАНСТВО ПРЕДСЕДНИК

1953. године донете су радикалне промене у односу на Устав из 1946. године. Замишљен је као повећање демократије. Донет је Уставни закон. Тада је изабран и први Председник, стари – нови Тито, боље речено Његово величанство Председник. На седници Скупштине предлаже Јован Веселинов јединог кандидата, коме народ пева песме са љубављу, поштовањем и приврженошћу, а то је кандидат који нема конкуренцију. За то време то је била демократија, гледајући са данашње дистанце, обична фарса.

Сада опет у циљу демократизације, са намером продавати Западу рог за свећу, Народни фронт мења име у Социјалистички Савез Радног Народа Југославије који треба да делује као народни парламент који стално заседа. То треба да изрази самоуправни политички карактер.

Обележја свих конгреса су вишедневна заседања, заморни говори, обавезно говори Тита и Кардеља и ритуална парола; „Друже Тито ми ти се кунемо да са твога пута не скренемо“.

Значајни догађаји као што је одговор на резолуцију Информбироа, смењивање Ранковића, Ђиласа, хрватски Мас покрет, борба против либерализма Марка Никезића, догађали су се на партијским пленумима на Брионима.

Само је последњи ванредни конгрес у Београду, у Сава центру, јануара 1990. године одлучио будућност партије и државе. Престали су да постоје и заједничка партија и заједничка држава. Делегати ће се убрзо наћи на ратним бориштима на различитим странама.

Полако се конфронтација са Западом заборавља а са Истоком се поправљају односи.

Армија од скромних партизанских чета постаје војна велесила, по некима чак четврта у свету, тако да је своју моћ показивала на првомајским парадама у част радног народа, показујући достигнућа наше армије и дајући до знања и Истоку и Западу са ким морају да рачунају. Требало је инпресионирати Совјете са америчким тенковима. Мада је то било у нескладу са привредом Југославије. Слаба привреда а јака Армија. И ако тако јака армија без Тита се срушила преконоћ, као кула од карата.

ДРАЖА ПОСЛЕДЊИ ЧИН

23. Марта 1946. године свемоћни шеф полиције Александар Ранковић објавио је преко радија да је ухваћен Дража Михајловић и да је ту крај бандитизму. Следи брзометно суђење и погубљење. Милош Минић као ревносни партизански правник демонизираће Дражу као издајника народа итд.

Западни свет који је ранију подршку давао четницима, заменио је подршком партизанима, није благонаклоно гледао на суђење Дражи, али није ни оспоравао а камоли да је стао у његову одбрану. То је уствари било посредно суђење монархистима и антикомунистичком четничком покрету. То им је било важније од самог немоћног Драже.

Радио је објавио 15.7.1946. године пресуду.

Ту пресуду је Тито доживео као своју велику победу, као тријумф правде. Улога Михајловића и четничког покрета је минимизирана, истина је била потпуно различита од званичне верзије победника. Једино је истина да је партизански покрет знао куда иде и који су му циљеви, док са четничким покретом то није било исто. Оно што је директно зависило од Драже то је једно, а оно што није зависило од њега то није било добро организовано и није било под контролом. Мада је у суштини то био антифашистички покрет према окупатору, који је био југословенски оријентисан није се добро снашао, већ је морао да тражи ако не директну подршку и непосредну помоћ, оно бар посредно од окупатора је тражио ослонац и помоћ.

СОВЈЕТСКИ САВЕЗ И БРАТСКЕ ЗЕМЉЕ

Са братским земљама источног блока Тито успоставља добре односе, шаље Стаљину поруку да је његов истомишљеник а Западу поруку да је озбиљан играч на кога могу рачунати.

Бришу се Албански дугови, шаље се помоћ Енвер Хоџи, примају се његове избеглице.

У почетку Титова Југославија је показивала највећу агресију према земљама Запада. Стаљин је маја 1945. године једва зауставио Тита да не зарати са Западом због Трста. Да је сукоб био озбиљан говори и податак да су чак Титови пилоти оборили два америчка авиона.

Титова амбиција да буде владар читавог Балкана је главни разлог за сукоб са Стаљином.

Одмах настаје од стране Стаљина политичка харанга, економска блокада, преко хиљаду инцидената на граници од стране суседних земаља источног блока, од 1948. до 1949. године. Милитантно изазивање напетости.

У Пољској се оснива Информ Биро у циљу збијања социјалистичких земаља. Београд постаје седиште Информационог Бироа.

Југославија је морала да пронађе свој сопствени пут, постепено га градећи од 1948 - 1953. године. На напад СССР-а, уместо да се брани, Тито иде на контранапад оптужујући Совјетски Савез за ревизионизам и шовинистички империјализам у спољној политици и бирократски деспотизам у унутрашњој структури.

Југославија је прва усвојила совјетски модел комунизма, прва је почела и да се одваја од њега. Путем серија реформи, како политичких тако и институционалних покушавају да се одвоје од совјетских декадентних деформација. Југославија постепено гради сопствени алтернативни државни социјализам. И ако се одвојила, то је био само мали део монолитног совјетског блока.

Хапшење истакнутих присталица је било неминовно за време Информбироа, али толико широко и масовно хапшење је било неразумно. Ти политички логори на челу са Голим отоком нису били политички неопходни, него су представљали политички и морални пораз јер је њима доказана сила и монструозност комунистичког бића Југославије, убило је своју моралну душу за стварање.

Да је марксизам у СССР стигао у слепу улицу а да је у Југославији доживео свој процват, о томе су свакодневно трубила јавна гласила, посебно новине.

Шокантан обрт изазваће смрт Стаљина 5.3.1953. године. Мења ли се судбина Југославије? Поставља се сада ново питање, да ли се треба и даље везивати за Запад?

Њега нема а ми смо опстали. Од свих оних које је смислио да мора уништити, велико руски прождирајући стаљинизам, није успео јер само смо ми имали услова и снагу да се одупремо.

Данас јеси – сутра ниси, та лутрија живота и смрти у Московској школи научила је Тита како да преживи Бугарске и све остале смицалице.

У Москви Тито потписује такозвану Московску декларацију, односно акт којим се Југославији гарантује равноправност и независност. Успут свраћа у Румунију, где је такође дочекан од стране обичних малих људи са одушевљењем. Тито је отишао у Москву као изрод комунизма а враћа се као Месија демократије и социјализма.

Та декларација се односила само на Југославију, док за остале земље источног блока то не важи. Очување источног лагера и совјетске доминације у њему је императив како старе тако и нове спољне политике. Политика дестаљинизације не допушта дезинтеграцију лагера него рачуна са његовим даљим учвршћивањем.

Почиње и прва побуна у Пољској. Крвопрлиће у Познању уверило је Русе у потребу најстроже контроле и дозирања садашњег процеса дестаљинизације. Погрешно је схваћено у источном блоку да је после Стаљинове смрти звршено са доминацијом Совјета. Према лагеру се и даље води политика како Русима одговара. Док се Југославија срећно извукла захваљујући Титу, СССР ускраћује другим народима независност и равноправност.

НИШТА НЕ МОЖЕ БИТИ ТОЛИКО СВЕТО ДА НЕ МОЖЕ БИТИ ПРЕВАЗИЂЕНО

VII Конгресом је доминирала парола: „Ништа не може бити толико свето да не може бити превазиђено и замењено“. Демократска држава устукнуће пред партијском државом. То је велика парола, али се не показује под којим околностима та парола важи, па се мисли да она има ренесансни смисао, наравно да за комунисте нема.

За комунисте Парола има смисла да је могуће реформисати друштвени систем али само у оквиру граница које он сам поставља.

Граница је једнопартијски систем преко кога се не сме прећи.

Друга граница је не ширење приватне својине. Преко ње се не сме прећи.

На овим границама падају све реформе Југославије.

Реформа да, али не по цену једнопартијског система

Реформа да, али не по цену ширења приватне својине.

Питаћете се свакако зашто уопште пишем о Конгресима и бацамам акценат баш на VII Конгрес. Зато што је тада Едвард Кардељ, који је био обично „закопчан“, по први пут се отворио на Комисији која је припремала Конгрес и изјавио да је Југославија само привремена творевина и привремено решење за све конститутивне народе у њој. Сматрао је да ће свет ићи у новом правцу где ће долазити до нових интеграција и разарања многих држава, мењања граница. Сматрао је да ће доћи до ново-

кмпонованих држава. Да ће се Словенија природно приближити Аустрији и Италији, Србија Бугарској јер су православне земље, Када је на тој Комисији Добрица Ћосић поставио директно питање Кардељу да ли то значи да је садашња Југославија само један транзит, Кардељ је на запрепашћење свих одговорио са „да“. Кардељ је имао још тада визију, како ће се завршити са овом Југославијом али и он има велику улогу у том трасирању транзитног пута Југославије која је завршила, како је завршила.

Улога Сваза комуниста у борби за мир и даљој изградњи социјалистичког друштва и актуелних проблема у међународном радничком покрету и девијацијама у нашем друштву била је велика. У развоју наших социјалистичких друштвених односа долази до противречности које произилазе из развитка до недавно наше неразвијене земље и које нарочито долазе до изражаја у једној вишенационалној држави.

Појаве шовинизма треба стално откривати, стално на то упозорава Тито. Треба проучавати њихове узроке и стално их треба отклањати из нашег друштвеног живота.

Противречности друштвеног развоја излазе на видело и у иконографији друштвеног самоуправног социјализма појављују се девијације економског сепаратизма. Прикривено или неприкривено размимоилажење између Југословена и републиканаца, између централизације и децентрализације узима маха. Долази до унитаристичко – бирократског схватања не више о јединственој Југославији, већ у затварање у републичке границе.

Повезаност бирократизма са државним хегемонизмом, то ће бити на дневном реду у следећим годинама годинама које долазе.

На том Конгресу на коме је Кардељ наговестио распадање Југославије, делегати Конгреса доживели су још један шок. Тито се први пут изјаснио као Хрват, то је била

права бомба за све јер су га дотле сви сматрали Југословеном, јер су се многи Срби и Муслимани изјашњавали као Југословени баш због Тита. Сви су се питали шта значи рушење једног успостављеног мита о Титу као Југословену. На том Конгресу је биран Централни Комитет и као чланови тог комитета сви су се изјашњавали. Кардељ као Словенац, Ранковић као Србин и Тито као Хрват.

ДРУЖЕ ТИТО ЉУБИЧИЦЕ БЕЛА

„Друже Тито љубичице бела
поздравља Те омладина цела
поздравља Те и старо и младо
друже Тито Ти народна надо“.

Да видимо та „народна нада“ шта ради сада!

Своју визију света Тито је продавао као да је нови Исус Христ балканских народа.

На распламсавању хладног рата Тито је извукао највећу корист, стално жонглирајући између Истока и Запада. Његова најуноснија трговина је била продаја Истока Западу и Запада Истоку.

Са Западом се успостављају све бољи односи а у исто време се све више заоштрава криза око Трста. Тито утврђује пазар, народски речено. Његова је тактика сво време од 1946. године једноставна. Да жмигавац да иде лево, па оде десно, па онда да жмигавац да иде десно па оде лево. Он прави вештачку буру око Трста 1953. године да би тако нагласио независност Југославије од Запада.

Он изазива вештачку лавину незадовољства у свим градовима Југославије.

Титова је тактика увек палила па и овај пут. Дигне буку до неба па онда тражи финасијске и материјалне уступке. Тито сам нуди нагодбу Западу да зона А и град Трст припадну Италији а зона Б (Истра са Копром) Југославији. 8. 10. 1954. године у Лондону на мировни споразум стављају потпис Америка, Велика Британија, Италија и Југославија и проблем је решен у Титову корист.

Када је тршћанско питање решено 8. 10. 1954. године и када је задња препрека отклоњена за укључивање Југославије у одбрамбени систем Запада, Тито више није заинтересован.

Годину дана после Стаљинове смрти Балкански пакт је био мртво слово на папиру, а југословенска спољна политика је била мешавина Титове чежње за већом улогом комунистичке идеологије и његовим личним престижом у свету. У томе је успео много више него што се и сам надао.

ОБНОВА ЗЕМЉЕ

Обнова земље се захуктава, први петогодишњи план се већ испуњава, пруга Шамац - Сарајево дужине од 242. км. је већ готова уз помоћ омладинаца из других земаља.

То је пруга где се описмењавало, завршавани су различити курсеви и омладинци и омладинке су се припремали за нове радне задатке који ће их чекати кад се врате у своја села.

То је пруга немогућих могућности.

За кога – за народ!

За кога - за Партију!

За кога – за Тита!

Следећи радни подухват ће бити изградња аутопута Братство – јединство Загреб – Београд.

1947. године наступа совјетизација земље, а Бољшевизам узима све више маха.

Политбиро одлучује да се симболизује иконографија првомајске параде, која оличава ударнички елан и успех радног народа пред светом и Титом. Ритуална поворка је слика јединства трудбеника.

Култ вође је лајт - мотив Титове државничке драматургије. Омладинска штафета симболизује обред верности. У белом двору на свој 58. рођендан дочекаће чак 14 штафета из свих крајева наше земље.

Прво ванредно скупштинско заседање озаконило је државно власништво над отетим средствима за производњу. Државно власништво је најнижи ступањ друштвеног власништва за разлику од Совјетског.

Самоуправљање је озакоњено. Тек сада смо схватили да је самоуправљање и друштвена својина само фикција, ради се о манипулацији, то је једно колективно хијерархиско власништво које омогућава проневере, злоупотребе, привилегије, фиктивно социјалистичко власништво храни и утврђује монопол власти.

Раније усвојену совјетску доктринирану праксу замењује Д.Д.Д. (Демократија, децентрализација, дебиروقратијација.)

Док је Тито стицао славу у слободном свету, народ је живео у сиромаштву. До службе се долазило лако, нити се претерано радило нито се могло спокојно живети. Установе и предузећа имале су своје мензе, радње су биле празне, постојале су такозване „тачкице“, бонови помоћу којих се добијала мањкава роба.

Повлашћени слој се снабдевао у „дипломатским магацинима“ како се звала трговина са екстра робом. Нарочито су били запажени кожни капути јер је владало уверење да је то удбашка одећа.

До пасоша је могао да дође само привилеговани слој. Најтежа је била прва деценија, границе затворене, али живело се у охрабрујућој нади, кренуло је, биће боље.

Економски резултат привреде био је поражавајући. Приноси жита су били испод просека од пре Другог светског рата. То је био резултат вештачког стварања земљорадничких задруга јер сељаци нису имали мотив да раде боље и производе више. Држава је званично признала свој пораз. Сељачке задруге су пропале, све до једне. Претила је глад. Американци опет ускачу са својом помоћу, добијамо поново бесплатно жито.

Држава 1953. године одлучује да свако ко жели може да изађе из задруге, поврати своју земљу и капитал, али је остао је максимум 10 хектара обрадиве површине. Сељаци су се изборили за економску независност.

ПОД АМЕРИЧКИМ ШИЊЕЛОМ

Тито је мајсторски изградио цењену самосталну међународну позицију Југославије.

1950. године амерички амбасадар у Југославији Џорџ Алан рекао је Титу да га Америка подржава да задржи неутралну политику. Амерички Председник Труман је изјавио да се противи агесији на Југославију и да је за очување интегритета Југославије. То је Тито прагматично искористио.

Труман одобрава и шаље помоћ Југославији, 50. милиона долара. Сенатор Лукас каже да је за издржавање једне дивизије у Европи потребно 176. милиона долара, а овако ће за мале паре добити 32. југословенске дивизије. Америка узима Југославију под своје као део стратегије периферне одбране. Тито је схватио да треба да се наоружа у чему му Америка, Енглеска и Француска свесрдно помажу. Источни притисци убрзавају Тита да се окрећу ка Западу.

Тито каже саркастично: „Америчко жито је боље од руског, које нисмо ни добили“.

Круна свега биће укључивање Југославије у војну помоћ, у програм за заједничку одбрану коју у Београду потписују Тито и Алан.

Једно су идеолошке догме а друго реална стварност. Људи тешко живе, а понуђен Маршалов план за помоћ 1947. године Тито одбија, јер га не схвата правилно, већ погрешно. То је био план Џорџа Маршала државног секретара спољних послова Америке за помоћ социјалистичким земљама. Само неколико година касније спасавајући се од

Стаљина, Тито је оберучке прихватио тај план за давање помоћи од стране Америке. Тито је прихватио не само економску помоћ, већ је тражио и добио војну помоћ. Тако да стижу прво амерички, затим енглески авиони.

1953. године стиже опет америчка помоћ од 20. милиона долара.

16.3.1953. године Тито у свом стилу стиже у велики империјални свет, на велика врата у Велику Британију. На том Лондоском самиту, чији је домаћин био сам Черчил, Тито је лансиран у светску орбиту. Када су га упознали са краљицом, она је после његовог одласка рекла Черчилу: „Ако је он бравар, ја нисам краљица“.

Оплакивање прошлости или будућности без Тита у земљи чуда на Балкану слио се патетични занос изузетној личности противречног дела.

ТИТО – МАРКО ПОЛО

За његове лидерске амбиције југословенска позорница је мала. Зато Тито 1954. године изигравајући Марка Пола са суседног острва Корчуле, он са суседног острва Бриони полази са својим школским бродом Галеб, да освоји свет. Прве су му „мете“ биле чаробне земље, Индија и Бурма. Одлази као револуционар и државник малог народа који је личне амбиције и перспективе своје земље до тада већ видео у Европи, а доживљава у древној Индији политички и културни шок и препород.

Онакав величанствен дочек и сусрет са Нехруом га је натерао да измени спољно политичке планове, и као рођеног талентованог оперативца помогло му је да се „отресе“ балканске саможивости и преко ноћи претвори у грађанина света и светског државника.

Од тада почиње да „маршира“ светом, а када Маршал маршира не зауставља се лако. Животна девиза му је постала после успешног повратка из Индије, „мисли локално, а делуј глобално.“

МИСЛИ ЛОКАЛНО, ДЕЛУЈ ГЛОБАЛНО

Да би оправдао то путовање и ту нову спољну политику, Тито има жваку за домаће јавно мњење и на свим помпезним дочецима који су приређени у свим већим градовима у част његовог повратка, он грми са постављених трибина, „Ми морамо све да чинимо у вези мира и не можемо да будемо незаинтересовани за догађаје у другим крајевима света“. Некао ће касније испасти да у тој великој светској „супи“ која се кувала, ми испадосмо главна мирођија.

Тито наставља даље; „Сукоб између два светска супростављена блока повукао би свет у нови светски сукоб у коме би мали народи невероватно лоше прошли. Ни један блок не можа победити неком хидрогенском или атомском бомбом а да сам у том сукобу не буде побеђен. Ми који знамо шта је рат из историје, дужни смо да се боримо да до рата не дође“.

Појављује се 1956. године проблем Суецког канала. Ту се просто ради о једном империјалном циљу, а суштина тога је деколонизација. Те године говорило се у Лондону и Паризу о неопходности борбе против једног новог Хитлера, а то су САД. Америчко одбијање да финансира изградњу будуће Асуанске бране натерало је Насера да национализује Суецки канал и пловидба Суецким каналом је прешла под његовом влашћу. Америка је сада схватила да је дошао час да се отараси британског присуства у том делу света..Сада се СССР нашао у прилици да себе представи као глобалног арбитра.

АКТИВНА МИРОЉУБИВА КОЕГЗИСТЕНЦИЈА

Тито промовише своју чувену спољну политику као политику активне мирољубиве коегзистенције. Шта то значи? Као прво треба бити активан, борити се да све земље света мирољубиво коегзистирају једне поред других, али велике силе као да не хају за то.

1950. године ствара се Атлански пакт западних земаља. Убрзо затим као одговор на то ствара се и Варшавски пакт где улазе седам социјалистичких земаља, наравно без Југославије, где потписују заједнички уговор о сарадњи и економској и војној помоћи.

1955. годину слободно можемо назвати годину Трећег света, или годину Бандунга. У том граду у западном делу острва Јаве у Индонезији којој је председавао њихов председник Сукарно, одржана је чувена конференција Афричких и Азијских земаља, на којој је учествовало двадесет и девет земаља. Све су те земље само пре десетак година зависиле од великих сила чије су биле колоније. Долази до буђења успаваних народа који нису сврстани ни у један блок.

Несврстаност је висила у ваздуху и Тито је одмах схватио њене могућности и увидео своју шансу да испољи своје „урођене“ лидерске способности. Удружујући се са трећим светом могао је да умањи своју зависност од Запада, да се нада помирењу са Совјетским савезом и да задовољи своју личну амбицију и зато је посегнуо за вођством у том новом свету, нових пријатеља.

Одмах је схватио шта треба да ради да би се њима прикључио. Напао је поделу света на два блока. Ни Руси нису седели скрштених руку и они су видели такође своју шансу. Зато 29. маја 1955. године Совјетска делегација предвођена првим секретаром Хрушчовом и премијером Булгањином дошли су на поклоњење – званичну државну посету Титовој Југославији.

Признавање Националног Титовог пута у социјализам било је важно у ново насталој ситуацији на међународној сцени. Титов пут до тада изолован и оспораван, сад постаје алтернатива совјетском типу социјализма

Национални пут или „национални комунизам“ ослобођен лудачке кошуље совјетског модела и тежећи да испољи националне циљеве и карактеристике постаје моћан изазов и за суседне земље – које постепено обнављају своје везе са Југославијом. Зближавање Совјетског Савеза и Југославије дало је подстрека свим социјалистичким земљама.

Улога коегзистенције није између блокова, већ треба да буде унутар блокаова. Коегзистенција између блокова није могућа, когзистенција мора доћи на место блокова. Блокови су супротни идеји коегзистенције и представљају идеолошку поделу света и тиме доводе до заштрављања и доводе до поделе на капиталистички и социјалистички свет.

После Друге конференције несврстаних земаља, која није толико значајна, једино је утрла пут и створила услове да се одржи следећа.

Трећа конференција несврстаних земаља одржана је 1970. године у Лусаки, главном граду Замбије. На њој је био знатно већи број делегација, 54.

Тада покрет добија и своју праву физиономију и своје прве институције. Сада Тито постаје доминантна политичка фигура, јер су оснивачи тог покрета Нехру и Насер

мртви, а Сукарно је ухапшен. То је златно доба несврстаниности, тада је афирмисана сарадња свих тих земаља, наравно на челу са Титом. Ми смо били много мала земља са великом улогом у том покрету несврстаниости.

Четврта конференција одржана је 1973. године у Алжиру. Тито се наметнуо том покрету као да је неки Патријарх.

Пета конференција доноси једну нову визију и одржана је 1976. године у Коломбу, на Цејлону.

Затим долази 1978. година када Тита почињу да ословљавају са Брате Председниче.

Титова имерија није више Југославија, већ цео трећи свет. Ако посматрамо сада са ове дистанце, поштено и не злонамерно, морамо да признамо да је то била племенита идеја 20. тог века.

Несврстаност значи као и Антиглобализам сада, равноправност, нема комунизма, нема диктатуре, нема робијања, нема угњетавања, нема наметање силе од стране великих и моћних, малима и слабима.

Али тај покрет почиње полако да има силазни тренд. Следећа и задња конференција одржана је септембра 1979. године у Хавани, на Куби.

Тада долази до грубе диверзије Фидела Кастра који је покушао да тај покрет несврстаних преусмери према СССР-у. То му није успело захваљујући Титу који је био још увек велики ауторитет, а то је признавао и сам Кастро када је од стотинак делегација једино на аеродрому дочекао Тита. Све делегације су долазиле Титу на поклоњење а не Кастру.

Тито је инстинктивно осетио шта припрема Кастро, видео је Кубансли леви марш и назвао је Кастра пре доласка у Хавану, друг са Кубе и ако није био проамерички настројен тада, спасао је покрет несврстаних да пређе у руке Совјета, успео је да спречи инструментализацију

покрета. То би био крај свих његових напора да тај покрет буде стварно несврстан. То још није био крај покрета али је убрзо уследио Титов крај. Зато су му Американци били захвални. Тито би свакако за то извукао материјалну корист за Југославију али је после шест месеци најалост умро.

После Титове смрти и сам покрет доживљава смрт своје идеје јер у тим земљама настаје корупција, смене водећих државника кроз државне ударе и војне пучеве, завере. Живело се у многим земљама горе него када су биле колоније. Народи су се разочарали у Насера, Нехруа, Сукарна, Бен Белу, цара Хајли Саласија, једино нису се разочарали у Тита што је интересантно.

Ипак тај покрет иако је пропао није био узалудан покушај. Својом концепцијом те земље изнеле су на светло дана праве проблеме пред којима се налазило наше човечанство и указало на путеве и могућности њиховог решавања и превазилажења.

Тито се врло добро прилагођава свим променама у Совјетском савезу, али се прилагођава и Америци и односе између Совјетског Савеза и Америке Тито користи да би ојачао свој властити положај.

Код њега се уочавају две појаве:

Ојачава добре односе са Совјетима, на тај начин што је стекао самосталност а не понизношћу као друге Источно европске земље. Он је користио не само Запад, већ и Исток јер је имао техничку сарадњу са земљама Источне Европе и СССР-а и у трговини са њима увек је имао користи, односно позитиван платни биланс, јер се више извозило него што се увозило.

Тито је једноставно био профитер хладног рата, са нестанком хладног рата и Југославија је нестала јер више није била потребна ни Истоку ни Западу.

ПУТОВАЊЕ ЈЕ УВЕК БОЉЕ ОД СТАЈАЊА

1956. је године кад је Београд постао светска раскрсница у успону. То је уједно и година кад Тито одлази на Афричку мисију. Одлази у Етиопију, затим у Египат. Сада сваки пут кад се враћа из неке земље Тито организује сам себи фараонски дочек у земљи, посебно у Београду.

После Азијских земаља сада нам се придружују и Афричке земље. Тито је на успону и свестан своје међународне позиције и исте године одлази у Москву. Совјетски руководиоци су непријатно изненађени како је Руски народ дочекивао Тита са одушевљењем које се претварало у хистеричу.

Ванблоковски одговор Русима биће осовина Тито – Нехру – Насер. Титу се жури и већ исте године на Брионе стижу Нехру и Насер, где се јула 1956. године на Брионима потписује трострука изјава, која је први документ о несврстаности у којој се каже, док страх и мржња владају светом, немогуће је створити чврсте основе за мир у свету. Подељеност света на два блока довешће дотле да ће тај страх постати сталан. Такође се поставља и циљ коме треба тежити, а то је бржи развој несврстаних земаља. Исте године долази Сукарно, председник Индонезије који се прикључује новом блоку, блоку несврстаних земаља.

Многе ствари губимо само зато што их не тражимо, зато је Тито одлучио да то тражи у другим земљама. Волео је да путује, просто је 1958. године постао морепловац. Те године је школским бродом Галеб, обишао Индонезију,

Индију, Бурму, Шри Ланку, Етиопију, Судан и наравно опет Египат. Да може да обилази свет не само бродом, он је то доказао исте године када је обишао Кину авионом. Ја сам сигуран да у прошлом веку не постоји ниједан државник који је толико путовао и комуницирао са светом. Он је био велемајстор да сједини лепо за њега и корисно за његову земљу.

Ако је Колумбо открио Америку, мислећи да је дошао до Индије, Тито је дошао до Индије и открио је трећи свет који није био сврстан ни у један од два постојећа блока.

Тито је имао навику да се увек са својих путовања враћа преко Грчке где је на гробљу у Солуну полагао венац на гробу палим српским борцима у Првом светском рату. Он је полагао венац као бивши Аустроугарски каплар који је управо убијао те српске војнике. Каква иронија судбине, као да је све то режирао сам Ђаво.

По повратку са тих путовања Тито је објашњавао на митинзима, које је сам себи организовао као спонтани дочек народа, да је Југославија развијена индустријска земља која има шта да понуди тим азијским и афричким земљама, за узврат да добије од њих њихове производе којих нема код нас а ни у Европи. Хтео је да представи та путовања у егзотичне земље као добар пословни а не само политички потез, да не буде по оној народној пословици: „Трла баба лан да јој прође дан“

Та економска сарадња је требала да буде на обострану корист. А да ли је било баш тако? Свакако да није, јер жито које смо добијали од Американаца као помоћ, одмах смо послали Куби да би Тито и тамо код Фидела Кастра имао политички утицај.

Тито као добар визионар омогућио је да се у Београду и Загребу школују студенти из Азијских и Афричких земаља који су касније у својим земљама постајали

министри и утицајни функционери, али после Титове смрти наши политичари то нису знали да искористе.

Тито је као добар визионар ишао у својој спољној политици ка отварању, јер је и сама идеја комунизма подразумевала је отварање према споља а никако затварање. Зато Тито није могао да буде провинцијални као што то могу данас да буду интелектуалци. Никада утицај Југославије није био већи него за време Тита, никада несврстане земље нису имале већи утицај него кад их је Тито водио. Нити је Покрет несврстаних имао већу улогу него у Титово време

. Да ли историја прави људе или људи праве историју? Данас видимо да наши политичари који воде ову земљу, мислим посебно на Коштуницу, Илића, Дачића, Николића, нису савладали ни азбуку онога што је један бравар знао.

ТИТОВА ХАРИЗМА

Гледа, слуша и памти. Поставља се питање одакле код Тита харизма? Одговор је врло једноставан. Тито је руководио из базе, из народа. Он је стално, био са народом. Он је стално шпартао Југославијом, стално је обилазио села и градове, стално је обилазио фабрике, био је присутан свуда. Нико није могао да га лаже и да му даје нетачне податке, како људи у ком региону живе, шта мисле, како се понашају. Све информације Тито је скупљао из прве руке.

Данашњи трећеразредни политичари обилазе Србију, само пред изборе кад обећавају све и свашта, а од тих обећања после нема ништа. Зато нико од њих неће бити харизматични вођа. Кад год је Тито хтео да донесе неку одлуку он је хтео то директно да сазна од обичних људи, одмах је ишао доле у народ. Он тада није био диктатор, он је постајао диктатор кад се одвајао од народа и добијао информације посредно од својих сарадника. Тада је доносио погрешне одлуке, јер су му се сви додворивали, информације нису биле тачне. Нарочито се Милошевић „прославио“ са нетачним информацијама које је добијао од својих полтрона. За разлику од њих Коштуница није „имао“ никакве информације, био је „необавештен“.

Мислим да се још дуго неће појавити на овим просторима човек који је толико путовао својом земљом, толико комуницирао са људима, својим пионирима, радницима, сељацима, а када је био са својом војском у знак поштовања увек је био у својој маршалској униформи. Он са својим народом дочекује Нову годину, он свом народу

честита Нову годину. Кад одлази ван земље њега преко организоване спонтаности испраћа читав народ. Тако је и са дочеком. То су праве велике манифестације. Штампана медији пишу о његовом сваком кораку, сваком поклону који је добио, систематски је његова харизма и мистификација прављена, тако да је народ имао утисак да он зна у сваком тренутку шта ради његова влада. Али наравно никада нису сазнали шта Тито разговара са Американцима иза затворених врата. Тај динамизам и то кретање и медијско праћење правили су од њега култ личности, фетиш, правили су Бога који је био недодирљив и ако су свакодневно масе народа биле у контакту са њим, у свакој прилици.

Упоредите сада њега са Слободаном Милошевићем који је чукао у свом бункеру у Добановцима и сами изведите закључке.

Можда је Тито заостајао у теоријском смислу од политичара Совјетског савеза или источноевропских земаља, он је свакако био много бољи практичар од свих њих. Ипак генетски он је био бравар са смислом за практично.

Половином 60- тих година искрсавају проблеми у Југославији. Влада један конфликт унутар државног руководства, где су републике покушавале да владају саме собом а да Југославија буде као неки округли сто где би се договарале републике око спорних питања. Гложење између савезне и републичке бирократије узимају маха. Поставља се питање да ли Југославија иде у федерализам или конфедерализам? Да ли ће успети да центар Југославије добије превласт над републикама или ће се десити обрнуто.

Сада почиње да се ломи судбина тек започетих реформи. Почиње борба са конзервативним снагама без

обзира где се оне налазе, да ли у производњи или руководећим телима.

Још тада је Борис Крајгер на време упозоравао републичка руководства речима: „Ако хоћете тржиште добиће те рат кад тад!“. После 30-так година то се и догодило, републике су добиле рат. Тито је утописки сматрао да ће то вештачко јединство стално одржавати кроз снажну партију што му је у почетку и успевало, али са биолошким старењем Тита то се све је почело да се мења јер је он био све немоћнији да спречи сукоб између република. Када му јепустила концептација, када је све више падао под утицаје свог окружења, изгубио је битку са републичким руководством

Гложење република око економског колача узима све више маха изгледа да је једино Борис Крајгер био свестан могућих последица које су и настале много касније и то са распадом Југославије. Немоћан Тито пребацује одговорност на руководеће органе Савеза Комуниста, партиске државе. То је његова опробана тактика да другима пребацује кривицу, док он за себе узима успехе.

Тито се чврсто држао једнопартиске власти али је дозвољавао модернизацију друштва. Титова популистичка узданица је као и увек народ, када осети да има јаку опозицију унутар партије он се ослања на народ. Оно што народ воли да чује то им поручује Тито. Сви други су криви наравно а не он.

ОДЛАЗАК АЛЕКСАНДРА РАНКОВИЋА У ЗАБОРАВ

Прагматични анђео чувар Јосипа Броза Тита је Александар Ранковић. Тамо где се држава повлачи, не повлачи се Партија, а Партија је Тито. Ништа мимо Партије, Ђилас је то већ раније искусио, сада је ред на Ранковића.

1963. година. Иронија револуције. Почине као револуција а завршава се као фарса. Цео концепт сукоба још од 1945. године до 1963. године сводио се на то да је Ранковић заговарао централизацију власти, док је Кардељ заговарао преношење власти са федерације на републике. Задњих година пресудну улогу је играо овај други фактор. Преломни моменат је био 8 Конкрес СКЈ 1964. год. када је Тито безрезервно подржао децентрализовану управљање државом. Од тог момента је практично била решена судбина Александра Ранковића. Он је већ био политички мртав само се постављало питање како да се то уради. Сценаристи његове ликвидације су морали добро да размисле како треба почети јер није било лако сменити Ранковића који је држао основне полуге власти у својим рукама. Тито је несумњиво у томе имао главну улогу и може се рећи да је наступио врло лукаво. Пуштена је вест да је Тито у својим радним просторијама па чак и у спаваћој соби открио прислушне уређаје. То је добро смишљено али требало је смислити нешто јаче, уверљивије. А то је било да је УДБА зајашила Партију, да је узела под своје кадровску политику партије, да су почињени многобројни злочини на Косову. Подметање о националистичко велико српству није било логично јер је он од свих руководилаца

најмање истицао своју националност, да је Србин. Наглашавао је стално своје Југословенство. Био је комунистички верник до краја привржен свом интернационалистичком уверењу. Он је био један од ретких комуниста за кога може да се каже да је прави комуниста. Сам Ранковић на Трећем Пленуму СКЈ критички подвлачи црту о одговорности и неодговорности српских комуниста и говори самокритично. Поставља се са ове временске дистанце једно логично питање, ако је Ранковић грешио, зашто је тако дуго дозвољавано да УДБА доминира над Партијом посебно у кадровској политици? Зашто баш сада да се то питање стави на дневни ред? Зашто је ЦК СКЈ имао толико поверење у Александра Ранковића, како то да је преконоћ то поверење нестало. Ништа ту није логично изузев да му је све намештено инсценирано да би га сменили. Како то да је за толике пропусте па и злочине које је чинила УДБА одговарају само два човека. Зашто Тито није за тих задњих двадесет година тражио бар једном да се разговара у ЦК СКЈ о одговорности и самом раду Државне безбедности. Најбољи и опробани Титов начин је проглашавање свог за туђи грех.

То су били људи који нису поштовали никаква правила игре, да су поштовали не би победили. ОЗНА је одувек била у служби владавине. Методе ОЗНЕ осетили су многи крајеви. Војводина је завијена у црно, то је био ужас. Војводина је доведена до глади када су многи сељаци одлазили у затвор. ОЗНА је много испрљала руке као касније УДБА и Тито је видео своју шансу да жртвујући Ранковића и донекле УДБУ опере прошлост и руке и да своју кривицу за недела која су чињена пребаци галатно на Ранковића. То му је успело наравно уз помоћ осталих Срба који су били највиши функционери. Дубоки су разлози тих сукоба али једно је сигурно конкурентска завера, завера

Кардеља, Бакарића и Тита против Ранковића опет уз помоћ Срба проданих душа као и увек.

Централно управљање је изазивало све веће незадовољство република Словеније и Хрватске према Ранковићу као симболу државног етатизма насупрот концепту еманципације република од тоталитарне централне власти. Републике су тражиле много већа права а на штету федерације и њима је сметао Ранковић који се томе противио, са његовим смењивањем републике су добиле много више него што су тражиле. Табу тема за јавност је борба за власт, преношења власти са федерације на републике. И не само то. Тито је био у годинама и западна штампа је шпекулисала са тиме ко ће бити његов наследник. Била су само два кандидата. Едвард Кардељ као творац тог политичког система и Александар Ранковић као шеф свемоћне УДБЕ и кадровик Партије. То смењивање Ранковића је прошло тихо и безболно захваљујући српским кадровима који су стали одмах на страну Тита а против свог земљака Србина Ранковића.

НЕЗАДОВОЉСТВО НАРОДА И ТИТОВ УСПЕШАН МАНЕВАР

Међурепубличка трвења и привредна криза доводе до стагнације друштва, тамни облаци прикривају небо социјалистичке државе. Од 1960. год. до 1968. год. привредна криза је све већа, 800.000 незапослених, привреда стагнира чак нестаје и струја у Београду, народ је све незадовољнији. Незадовољнима и незапосленима је лакше кренути на Запад, Југославија је прагматично отворила границе и западна привредна коњуктура неодољиво привлачи јевтину радну снагу, југословенске гастарбајтере, ново име за социјалистичку радну снагу.

Социјалне тензије полако сплашњавају а девизне дознаке стижу у Југославију, спасоносна девизна инфузија спасава Тита и његово руководство. Иза свега стоји Партија као иницијатор или кочничар промена, овог пута као иницијатор доброг курса.

Тито је успео да од мале земље створи велики политички субјект на великој светској сцени. Несврстани су јак адут за инпресионирање и Истока и Запада. Евалирао је између два велика светска блока и том позицијом је довео Југославију да буде миљеник два светска блока. Запад је у њему гледао једну земљу која својом независном политиком према Кремљу може деловати заразно као вирус да и друге социјалистичке земље под доминацијом Кремља, прво Стаљина, касније Хрушчова, затим Брежњева. Ако може Југославија да се одупре Кремљу зашто неби могле и друге социјалистичке земље. Југославија треба да служи као пример, као вирус. Совјетски савез је

подржавао Југославију јер је знао да Тито неће дозволити да се упрегне у јарам западних земаља и да ће остати независан и у односу на њих.

Тито неби био Тито без прављења историје, он је ишао у сусрет догађајима, за њега је мировање неприродно стање, не држи га место нити га било које раздаљине заустављају, и само јури са једног на други крај света и Југославије. У својој 74-тој години шпарта Југославијом обилазећи како велике тако и мале градове и села. Титова формула власти састоји се врло просто из само два сегмента: „ Постојим ја и постоји народ!“. Та његова технологија је уствари монархистичка, као што знамо краљ Александар се исто тако понашао, ја и народ и не треба нам посредник. На претходним страницама смо објаснили да Тито имитира краља Александра у многим стварима али га свуда далеко превазишао.

То је уствари спасоносна формула како се треба борити против своје сопствене бирократије као посредника између Тита и народа. То је уствари антибирократска револуција коју је водио Тито уз помоћ народа и то врло успешно.

Логика социјалне државе почиње да губи битку пред екомском државом.

Треба истаћи једну заблуду коју су о Титу ширили они неспособни републички кадрови, како је Тито узимао паре, односно кредите где год је могао, како је Југославија презадужена земља и ко ће враћати те Титове дугове. Да је Тито продавао своје позиције које је стекао у покрету несврстаних. Међутим чињенице су сасвим другојачије. Тито нас је задужио са 17 милијарди долара, то је чињеница. Али је чињеница да су се републике од 1990. године па на овамо задужиле много више изузев Словеније. Тако да је рецимо само Хрватска била задужена са 23. милијарде. Тито се мање задужио него све републике

појединачно изузев Словеније. Када је у питању Србија, Слободан Милошевић и његово окружење су Србију у црно завили. Опљачкали су све што се могло опљачкати и новац су изнели из земље. Сада са тим истим новцем купују скоро све фабрике у Србији и избацују парољу: „После Милошевића, Милошевићи!“.

Од тог Титовог дуга се виде опипљиве чињенице, изграђен је Нови Београд, нови мостови преко Саве и Дунава, аутопутеви, безбројне фабрике по Југославији и све оно што је било у својству привредног развоја а што је свако могао својим очима да види. Кредити јесу узети али они су ту, све изграђено је ту и сви ми то добро знамо јер смо радили и стварали у тим објектима. Скоро све је то захваљујући Слободану Милошевићу порушено, уништено. Сада се све странке утркују у неком селу која ће пре да пресече врпцу приликом отварања неког сеоског мостића од неколико метара дужине, па се министар за капиталне инвестиције поносно слика поред тих брвана. Једно оделење болнице у Новом Саду је отварала свака странка која је долазила на власт, ни дан данас није прорадило као ни чувено породилиште у Свилајнцу где се још није родила ни једна беба а грађани су двадесетак година то плаћали из свог џепа.

Сада видимо од 1990. године па на овамо да нас неко беспомучно задужује а не видимо зашто? Поставља се питање ко ће то враћати? Или треба да одиграмо неку Титову „игру“ па да нам се ти дугови опросте. Али нажалост немамо политичара Титовог калибра, ови политичари изузев покојног Ћинђића што се шепуре на политичкој сцени Србије чија се презимена завршавају или не завршавају на ић, код Тита су могли да буду портири и конобари али не би могли да краду.

Шта ли би Тито тек данас рекао за неолибералну транзицију у којој царује повлашћена олигархија..

СТУДЕНТСКИ БУНТ И ТИТОВО МАНИПУЛИСАЊЕ ЊИМЕ

Била је 1968. година и Конгрес омладине. Сада су се јавили први прави проблеми. Млади траже посао, без обзира што је већ отишло око 400.000. људи на рад у Европске земље, још увек је велика незапосленост. Младе људе не интересују форуми, говори, хоће посао и то одмах. Тито се у почетку не обазире на то, он и даље путује, тако и ове године одлази у Азију, Африку, Кину, Јапан, њему је важан лични престиж. Једино је од те његове посете имао користи Брежњев јер је хтео од Тита да сазна из прве руке да ли студентски покрети и незадовољства која су преплавила Европу могу да се преселе у Совјетски Савез. Титов одговор је одречан. Са делегацијом савеза студената Тито разговара и покушава њихов бунт да окрене према некој апстрактној администрацији, бирократији и у томе успева. Стао је на страну студената и критикује неку апстракту бирократију што неће да уступе своја места младим и квалификованим људима. Њима предлаже када заврше факултете да прво иду у мања места да се оспособе па тек онда да се врате у веће градове. У селима нема ни лекара, ни учитеља, ни шумарског инжињера.

Социјални бунт показује да не живимо у неком најбољем свету, тако је у Америци, Француској, Немачкој па и у Југославији. Тада се десило нешто у Београду за то време нешто незамисливо. Била је приредба у дому омладине и првенствено примућство имали су бригадири који су учествовали на радним акцијама, сала је била мала и многи су остали напољу. Тада је дошло да праве туче бригадира и

студената, не само да су употребљаване песнице него и каменице. То је била прва сурова интервенција милиције против голоруких студената који су извукли дебљи крај. Марш гнева одмах креће према центру. Побуна студената у Београду није само рефлекс побуне студената у свету, студенти су били незадовољни, наелектрисани, осећао се тих дана велики набој у њиховим новинама, састанцима, говорима и само се чекао повод. Повод је дошао од стране полиције која је грубо интервенисала. Тада се „прославио“ студент пољопривредног факултета Будимировић Добривоје, звани Бица, који је возио ватрогасну цистерну са водом која је употребљена као водени топ против студената. Као награду за то „дело“ добио је бесплатан смештај у студентском дому. Они су видели раскорак између онога што им се причало и стварности која није одговарала томе, огромне социјалне разлике, тешкоће са студирањем. Њихова фрустрација била је погодно тло за левичарску филозофију.

Ти протести су били класни, било је марксистичког схватања у тим захтевима., жеља за једнакост, да се крене у нову револуцију, јер су видели да Југославија полако клизи у класне неједнакости, да се ствара нова класа, црвена буржоазија. То је била побуна левице против деснице.

Црвени универзитет, „Карл Маркс“. Запоседају се факултети. Долази до општег штрајка универзитета са 50.000 уписаних студената. Њима приступају јавни интелектуални радници. То је било против економске либерализације, тражили су стопирање тржишне економије која производи класне разлике. То је последњи чин студенске левице. Студенти су огорчени на све, бирократизоване институције, универзитет, полицију, бирократију, полицију, прозивају јавно све и свакога једино је Тито поштеђен тога, што је врло интересантно.

Тито као опробани прагматичар пустио је догађаје да се спонтано одвијају и када је требало све да измакне контроли, да се Југославија искомпромитује јер није у стању да среди проблеме у својој земљи а хоће да среди проблеме у свету. Одмах је стао на страну студената који су носили његове слике и тако је бунт спонтано се угасио.

Лавина студентског бунта изражава противљење друштвеном отуђењу и капиталистичкој хијерархи вредности. Лукави Тито смирује студента да би могао да настави по старом.

ГАСТАРБАЈТЕРИ

Пошто се Тито стално из године у годину трансформисао, људи из старије генерације га са сетом памте као јако позитивног владара када се живело добро, то су такозвани југоносталгичари. Тих година Тито се сетио нешто генијално, отворио је границе земаља Западне Европе које су биле гладне јевтине радне снаге. Наше село које се због индустријализације почело празнити сада убрзано наставља тај тренд, и наше село и сада попуњава ту њихову глад за јевтином радном снагом.

Тито је једним ударцем убио две муве. Огроман број људи који су отишли привремено, за велику већину њих то је било трајно, нису више тражили посао овде, а с друге стране слали су новац овде са којим се зидало, куповало све и свашта. Од пореза на промет, на материјал којим се овде беспомучно зидало, живела је лепо администрација, школство, здравство. Живео је одлично један огроман број трговаца и трговачких фирми, радњи. Живела је одлично читава армија занатлија, мајстора који су својим астрономским ценама просто пљачкали те наше гастарбајтере. и гастарбајтери су били пресрећни јер су више зарађивали по немачким фабрикама него овде професори универзитета и научници.

Као спој богатства и кичераја јављају се нека нова шарена кичерајска села, неки нови симболи, појављују се по варошима готски, дорски, јонски стил, као чувари кућа на капијама се појављују лавови.

Праве се гробнице као луксузне куће са завесама, телевизорима, наравно у боји, са видео-рикордерима,

поплочавају се дворишта са металним немачким маркама, пуне се брусхалтери певачицама са девизама, данашњим „дамама“ на гранд паради на Пинк телевизији. Наша најпознатија певачица узима по 5000 немачких марака да се провоза чезама са „угледним“ домаћином из тог села који је дошао на „ваканс или урлауб“. Нешто јевтиније је прошао гастарбајтер из села Кушиљево који се возио на рингишпил са том истом дотичном „муслиманском дамом“, за само 3.000 немачких марака. Праве се куће за бар две цигле више од комшијске, са педесетак соба, али се и даље спава у помоћним просторијама, јер у њима може да се шета са гуменим опанцима, а собе служе за показивање, а у соби на кревету лењо се излежавају лутка и гондола из Венеције.

Праве се модерне штале, што дуже и са италијанским плочицама, а да се плочице неби прљале у шталама наравно нема стоке, коме треба стока која има навiku да једе сваки дан и да балега. Али комшија мора да зна да је његова штала већа.

Гледајући из ове перспективе питамо се како је у то време крајем шездесетих и почетком седамдесетих година то било могуће само нама из Источног блока. Нама је то Тито „великодушно“ омогућио јер је седео на огради која је делила Исток од Запада и могао је да гледа и на једну и другу страну.

Са парама тих гастарбајтера створили су се услови да се у Србији по малим местима појављују Бице, Баце и Буце. У местима од по десетак хиљада становника прављено је по 1000 локала. Зашто?

Зато што су државне банке пропадале и новац људи који су радили у иностранство остао је заробљен, али појавили су се мангупи који су уједно били и председници општина, па су се „сетили“ како да тим људима „помогну“. За те заробљене паре могли су да купе стан или локал од

фирме која их је правила и износила на тржиште. Сви су резоновали да је боље да купе неки локал који им уопште и не треба, него да им остану паре заробљене, односно изгубљене. Сви су на неки начин били задовољни. Зарадиле су фирме које су правиле локале и станове. Зарадили су и председници општина јер су добили у свакој згради стан, наравно кеш на руке у вредности стана, да се никада неће моћи доказати тако нешто. Затим се доведе нова фирма која опет направи зграду, па председик општине опет кеш на руке у вредности стана, па опет следећа фирма, док се нису појавиле прве приватне фирме и није их имало потребе више мењати, јер са њима још лакше се налази заједнички језик да се опљачкају они који су куповали станове и локале, наравно кроз цену локала.

ДЕМОКРАТСКО ИСКУШЕЊЕ

Од 1968.-1972. год. Тито и Југославија налазе се на правом демократском искушењу, али нису издржали у томе па су пали на томе како Тито тако и Југославија. Супермација савезне државе полако се растаче и прелати на републички етатизам, а у томе предњаче Хрватска и Србија. Почињу већ да се стварају први услови за распад Југославије који се и десио 18 година касније. Децентрализација власти са којом се већ остарели и изнемогли Тито сложио отвориће тако Пандорину кутију. Хрватски националисти и реформатори, Савка Дапчевић-Кучар и Мика Трипало постају коловође такозваног МАС- покрета и на крају бивају осујећени у намери да Хрватску одвоје од Југославије. У почетку Тито их подржава али је на крају схватио да је погрешно па је осуо паљбу по Матици Хрватској као легло национализма и шовинизма. Била је стварна еуфорија па су Трипало и Савка на крилима те ефорије јачали свој утицај, али то је био безазлени покушај у односу на оно што ће се десити много година касније после Титове смрти, када је Фрањо Туђман дошао на власт. Масовна потпора убрзо постаје терет хрватском руководству, јер студенти потпаљени сепаратистичким тежњама обустављају наставу и смењују ректора универзитета. Постављало се питање који су стварни циљеви тог бунта, односно МАС покрета. Добили су децентрализацију власти јер је власт са савезних органа већ прешла на републичке органе, али су они хтели нешто више од тога што у то време није уопште било реално.

То није била политика која је имала шансе за реални успех и зато није остварила праве резултате. Пројектује се и чланство у Уједињеним нацијама као и самостална хрватска војска, избацује се парола: „хрватска пушка о хрватском рамену и хрватска лисница у хрватском цепу“.

Масовно се пева новокомпонована песма:

„Држе Тито не волим те више,

Јованка ти ћирилицу пише“.

Национализам се полако увлачи и у структуре Комунистичке партије и први који су реаговали на ту појаву били су генерали, а међу њима се истиче Никола Љубичић који о томе извештава Тита и преноси реакције генерала којима се то не свиђа и траже да се одмах са тим прекине. Била је то диверзија под маском самоуправне децентрализације. Титу је партија била светиња и он није могао ни да замисли ништа друго осим једнопартиског система, а партија се идентификовала са њим. Тито је створио Партију и према томе он је и сам био Партија. То је тада била последња шанса која је пропуштена да Југославија изађе без рата и каснијих криза које су настале. Вероватно би се лако договорили хрватски националисти окупљени у МАС- покрету и српски либерали окупљени око Марка Никезића и Латинке Перовић.

Да су се договорили вероватно би Југославија била конфедерација, са републикама као самосталним савезним државама по угледу на Швајцарску и вероватно била прва земља Истока у Европи. Да је то тако кренуло било би далеко најбоље за све републике, посебно за Србију која је највише изгубила. Тито по наговору Бакарића, који је видео конкуренцију у Трипалу и Савки, и подршку Кардеља окреће леђа до јуче својим миљеницима, Трипалу и Савки и обрачунава се са њима на једна прилично груб начин. Финале хрватске драме одиграва се 1.12.1971. године у Карађорђеву на 21. седници председништва

Комунистичке партије. Овај датум је посебно интересантан јер је на тај дан 1918. године створена Југославија. Да ли то Тито хтео да сачува Југославију коју је створио краљ Александар? Да ли је то случајност или не? Свакако не, јер је тиме Тито послао јасну поруку свим националним покретима у Југославији да нема разбијања Југославије и као ни осамостављивање република. Тито то назива контрареволуцијом и осуђује сваки сепаратизам, национализам, шовинизам, и свако скретање од циљева Партије и интереса радничке класе и самог народа. Тито је и тужилац и судија који је пресудио. Сви „полтрони“ су стали уз Тита осим српских либерала који су били уздржани па ће их Тито касније назвати опортунистима.

Тито је мало касније избалансирао ту ситуацију са Хрватима када се околио на српске либерале који су прошли као и Хрвати, избачени су из партије што значи да је Тито очистио оне који му нису одговарали, њему су дошли опет опробани стари кадрови. Зашто је Тито био против либерала и код Хрвата и код Срба? Либерали су доносили нове идеје, где више није било место за једног и јединог „газду“. Либералима стварно није било место међу комунистима. Да се његова светачка неприкосновеност али чврста рука мора склањати. То Тито није могао да поднесе. Долази до чистке 11 главних људи је ухапшено у Хрватској 350 је искључено из Партије, многи су склоњени са важних позиција.

Када је завршио са Хрватима сада се Тито околио на Србе за то је имао повода јер после доношења амандмана на Устав из 1974. године, дигла се бура на Београдском универзитету јер су ти амандмани слабили позицију Србије на уштрб Косова и Војводине. Удаљено је доста професора са Универзитета а један од њих је Михајло Ђурић, као перјаница тога покрета. У самој Партији појављују се људи којима смета што је Тито изабран за доживотног Предсе-

дника. Професор Света Ђорђевић, који је био млади партизан, затим посланик, резервни мајор Титове гарде ЈНА, јавно је говорио да Бриони јесу посебна институција која представља државу у држави и да се тамо доносе све најважније одлуке а не у Скупштини или у ЦК СКЈ где би требало да се доносе. Наравно да је и он најурен. Он је поставио питање дужине трајања Титове власти. Чак су и неки осуђени на затвор, како ко у дужини трајања две до пет година.

Сада се ствара на Филозофском факултету ново језгро професора критички усмерено на онај политички систем а посебно на Тита. Око њих се окупља велики број студената и Че Ге Вара их посебно инспирише. Ти јеретички професори су прст у оку партиским конзервативцима.

Тито је био јако погођен студенским бунтом и он је то преписивао групи професора који су их завели. Тражио је од српског руководства да их удаљи са Универзитета. Ту су били Загорка Голубовић, Михајло Марковић, Драгољуб Мићуновић, Љуба Тадић, (отац садашњег Председника Србије Бориса Тадића) Света Стојановић, Миладин Животић, Кораћ и још десетак професора и асистената. Ти обрачуни нису ишли тако глатко. Постојали су отпори и код политичара и у самом руководству. Тај обрачун је дуго трајао све од студенског бунта 1968. године до 1975. године. Тада је у скупштини устао неки посланик и рекао да је нама другови требало четири. година да добијемо рат против Немаца, а сада нам је требало шест година против ових народних издајника.

Ако је олуја из 1968. године окупила професоре око слободе и правде, дотле их је Милошевићева владавина одвукла на друге обале. Животић подиже грађански отпор, Стојановић се придружује Добрици Ћосићу, Михајло Марковић се приклања Милошевићу, пропагирајући једно-

партиски плурализам у лику социјалиста. То настаје све до радикалских опција када Милошевића више нема.

Тада у то време, за време Тита универзитет је имао већу аутономију него за време Милошевића.

Никезићев концепт модернизације државе доводио је у питању доминацију Тита. За обрачун са либералима Тито је употребио продане српске душе у лику Драже Марковића и Пере Стамболића.

ТИТО БРЕНД

Тито је од самог себе направио бренд! Продавао је самог себе.

Поверовао је у то, затим је убедио и друге да јесте!

Тито је човек који је правио историју и историја је правила Тита!

Ако је неко дете овог столећа, 20-тог века, онда је то Тито!

Некоме се може Тито свиђати или не, али он је историја!

Тито је Југославију са маргина извео у центар збивања!

Тито је направио два генијална трика!

Прво, продао је формулу децентрализације уместо демократизације!

Друго, продао је формулу несврстаности!

Поштовани Уредниче ово је само информативни део намењен само Вама, да би сте ме схватили озбиљније. Знам да немате време да читате све што добијате, где би Вас то одвело, али сам сигуран да ће те из радозналости ово прелистати. Ово наравно избришите. Хвала.

**Магистар
Факултета политичких наука
Милан Матић
Београд**

ПОДАЦИ О АУТОРУ

Издате књиге:

Калауз	2004. године
Трчање за дугом	2006. године
Истина о Исусу Христу	2007. године

Васић Витомир је рођен 1944.г. у Деспотовцу, а од своје прве године живи у Свилајнцу. Завршио је Факултет политичких наука, смер Друштвено-политички. По завршеним студијама кад је дошао кући са дипломом отац га је

питао: „Шта ћеш ти сине у политици када си поштен човек!“. Са том дипломом никад није радио јер је послушао савет оца који му је то оставио у анамет, али зато убрзо на истом факултету стиче и другу диплому и звање: Професор марксизма и социјалистичког самоуправљања.

Пре тога је био на Војној академији, КОВ, на Бањици, али уместо да време проводи на полигонима, време проводи у библиотеци па је због његове велике радозналости „избачен“ са Академије. Највећи грех му је био што је у архиви Војне академије открио документе да у Јасеновцу није убијено 70.000 Срба, како је гласило званично тумачење, већ десет пута више.

Пошто је са Академије „избачен“ пребацују га у кажњенички пук у гарнизон у Зрењанин, полигин Ечка, подземни стационар село Лукићево, где бива „дошколован“ и „преваспитан“ у року од годину ипо дана.

Одлази у Немачку, тада Западно Немачку али радозналост га и даље не напушта па се учлањује у КП Немачке и као представник КП Немачке одлази у СССР где се упознаје са условима за остваривање самоуправљања. Сечена искуства преноси прво у КП Немачке, а затим та искуства употребљава у Крагујевцу где ради као професор Марксизма, Филозофије и Логике.

У Крагујевцу формира Омладинску политичку школу и постаје њен руководилац.

Оснива клуб младих самоуправљача „Тоза Драговић“ и постаје руководилац тог клуба.

Оснива у Крагујевцу Политичку школу „Млади комунист“ у оквиру ЈНА. Такође је руководио њоме.

Организује по школама и месним заједницама Семинаре самоуправљања. Свуда је поред организатора био и предавач. Остао је запамћен по једном у то време скандалозном вицу, рекао је да ће пре доћи Исус Христ него самоуправљање и комунизам.

Он је једини спојио, неспојиво. Професор марксизма, члан КПЈ, веровао је у Бога и тврдио је јавно на својим предавањима и трибинама да Бог постоји.

У Комитету организације СКЈ ВЈ 9166 у Крагујевцу постаје предавач, а 7.11.1985. постаје аналитичар за Друштвено - политички систем у Команди СКЈ ВЈ.

Поред обавеза у просвети, нашао је време да буде и редовни предавач у Центру за марксистичко образовање, „Црвени Барјак“ у Крагујевцу.

20.04.1984.год. као најбољи и најактивнији професор Марксизма у Шумадији одлази на саветовање у Марксистички центар ЦК Савеза комуниста Југославије. Све су градски оци са поносом очекивали од свог представника само не то да предложи и образложи да Марксизам није наука, већ идеологија која служи да се деци испира мозак и предложи да се укине као предмет у школи и да се укину све политичке школе на свим нивоима.

Тада је почела невиђена хајка на њега. 1.11.1984.год. упућује писмо ЦК СКЈ преко Општинског комитета Крагујевац где се дрзнуо и извршио аналитичко-критичку дијагнозу политичког система и објавио да поред економске, постоји и политичка, идеолошка и криза морала и тражио је оставку ЦК СКЈ.

Почињу напади на њега и тако лист „Светлост“ из Крагујевца у наставцима објављује под насловом „Енигма Васић“ на по две стране. Убрзо се придружују многи листови који су излазили у Србији и то зато што је професор Васић први девалвирао лик Јосипа Броза, што је први употребио израз „црвена буржоазија“. И тражио је да се на Теразијама у Београду подигне споменик Дражи Михајловићу“. У новинама данима појављивали чланци са насловом „Зашто тако професоре Васићу?“

За њега се тврдило у новинама, да је непријатељски деловао, сви су се питали хоће ли бити покренут поступак

за утврђивање кривичне одговорности јер елемената очигледно има. Од 1984. г. до 1986. г. траје обрачун, Давид против Голијата, један против свих.

Тек 1986. г. у његову одбрану стају дневни листови из Словеније и Хрватске, па се тако и јавно мњење у Србији окреће у његову корист јер најзад долази се до праве истине коју најпре објављује НОН (недељне омладинске новине)..

Општински комитет га искључује из чланства СКЈ. 25.7.1986.године. 20. 11. 1986. године ЦК СКЈ. враћа га у чланство. Он сутрадан сам излази из СКЈ. Враћа се у Свилајнац, политика га више не интересује директно већ наставља као аналитичар из „хобија“ да анализира политичке странке изнутра.

У међувремену прави Програм прве послератне опозиционе политичке странке, која је покушала да организује суђење Јосипу Брозу Титу, Либералне странке из Ваљева. Испред те странке учествује на првим републичким изборима, на којима је народ изабрао Милошевића а у Свилајнцу Бицу. Била је то реприза оне чувене енглеске серије на телевизији. „Ви сте то тражили, па сада гледајте“. Наивни народ шта је тражио то је у следећих десетак година и гледао.

Такође учествује у стварању Програма и Статута Српске либералне странке из Београда.

Помаже развој као један од оснивача Социјал-демократије заједно са својим цимером из Војне академије, генералом Вуком Обрадовићем. Формира општинске одборе Социјал-демократије на територији целе Србије и када је Социјалдемократија стала на своје ноге, он је напушта и одлази у заборав.

Литература:

1. Архива, литература са Факултета политичких наука у Београду.
2. Средства информисања, електронски медији.
3. Лична, приватна архива.
- 4.. Историја Срба, Константин Јиречек 1978 Београд.
5. Карактер и менталитет једног поколења. Васић Д. 1919. Нови Сад.
6. Карактерологија Југословена, Дворинковић 1939. Београд.
7. Какви смо ми Срби, Проф. Др. Јован Марић 1998. Београд.
8. Истина о Србији Влајко Поповић 2000. Београд.

САДРЖАЈ

Увод	1
Словенска душа	2
Питомо православље	5
Монголи, Турци, Срби	7
Социјалистичка револуција	12
Јосип Броз Тито	14
Тито-Бог у друштву атеиста	15
И после Тита, Тито	19
Принудни откуп	20
Друштвена својина	23
Аграрна реформа	27
Војводина	30
Косово и Метохија	33
Косово илузије или стварност	36
Антикомунизам	43
Менхетн	45
Распродаја Србије	46
Што горе то боље	48

Један корак напред, два корака назад	54
Политика на српски начин	60
Србија ради Београд гради	69
Друштвено-политички систем	71
Идеологија	73
Илузије и заблуде наше прошлости	74
Врховни савет одбране	76
Српска нација	78
Атеистичка религија	82
Страховлада	84
Власт колониста	88
Четири јахача апокалипсе	89
Карактеристике Србије	94
Одлуку о уласку у рат доносе	96
Последице рата	99
Браћа по матери	102
Играње ватром	103
Да ли су Хрвати усташе?	104
Немци су ипак Немци	105
Словеначки ловци и ЈНА	107
Америчка стратегија	111
Косово Репубљик	114
Слоба велики шериф	115
Данке Дијчланд	117
Агресори и браниоци	121
Операција „Олуја“	127
Опозиција	128
Титово краљевство	130
Земља је ваша-жетва је наша	131
Експропријација	132
Друже Тито ми ти се кунемо	133
Дефицит правде	135
Његово величанство Председник	138
Дража последњи чин	139

Совјетски савез и братске земље	140
Ништа не може бити толико свето	143
Друже Тито љубичице бела, тебе воли омладина цела	146
Обнова земље	148
Под америчким шињелом	150
Тито-Марко Поло	152
Мисли локално, делуј глобално	153
Мирољубива коегзистенција	154
Путовање је увек боље од стајања	158
Титова харизма	161
Одлазак Александра Ранковића у заборав	164
Незадовољство народа и Титов маневар	167
Студентски бунт	170
Гастарбајтери	173
Демократско искушење	176
Тито бренд	180